อนุสรณ์

ในงานพระราชทานเพลิงศพ

รองอำมาตย์โท ขุนบรรณกิจโศภน

(ตุ้ย ศรีอุทัย)

ณ เมรุวัดเสนหา

อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

วันอาทิตย์ ที่ ๒๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๑๕

อนุสรณ์

ในงานพระราชทานเพลิงศพ

รองอำมาตย์โท ขุนบรรณกิจโศภน

(ตุ้ย ศรีอุทัย)

ณ เมรุวัดเสนหา

อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

วันอาทิตย์ที่ ๒๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๑๕

รองอำมาตย์โทขุนบรรณกิจโศภน (ตุ้ย ศรีอุทัย)

ชาตะ ๑๔ พฤษภาคม ๒๔๓๓

มรณะ ๓๑ มกราคม ๒๕๑๔

คุณพ่อกับลูกๆ

๑๔ พฤษภาคม ๒๕๐๕

ประวัติ

ขุนบรรณกิจโสภน (ตุ้ย ศรีอุทัย) เกิดที่ตำบลสี่หมื่น อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๓๓ ตรงกับวันพุธ เดือน ๖ แรม ๑๑ ค่ำ ปีขาล จุลศักราช ๑๒๕๒ เวลา ๖ ทุ่ม ๓๒ นาที เป็นบุตรคนที่สี่ของ นายเอียง นางทอง ศรีอุทัย มีพี่น้องที่ร่วมบิดามารดาเดียวกันดังนี้

๑. นางเป้า แซ่ตัน ถึงแก่กรรมแล้ว

๒. นายเปียน ศรีอุทัย

๓. นายเลียบ ศรีอุทัย ถึงแก่กรรมแล้ว

๔. ขุนบรรณกิจโสภน (ตุ้ย ศรีอุทัย)

๕. นางแย้ม ศรีอุทัย

๖. นางยอด สีแตง ถึงแก่กรรมแล้ว

เมื่อมีอายุพอสมควรได้ไปเรียนหนังสือ ณ โรงเรียนวัดโชติธายะการาม ในอำเภอนั้นเอง เรียนอยู่จน พ.ศ. ๒๔๔๘ จึงสำเร็จชั้นประถมศึกษาตามหลักสูตรของกรมศึกษาธิการในสมัยนั้น ซึ่งก็เท่ากับชั้นมัธยมปีที่ ๓ ในสมัยต่อมา หรือเท่ากับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ในสมัยปัจจุบัน

ได้อุปสมบทเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา ณ วัดพระปฐมเจดีย์ราชวรมหาวิหาร จังหวัดนครปฐม เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๕๖

ได้เข้ารับราชการเป็นข้าราชการชั้นจัตวาในตำแหน่งเสมียนแผนกสรรพากร จังหวัดนครปฐม สังกัดกรมสรรพากร กระทรวงการคลัง เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๑ (อายุได้ ๑๘ ปี ๘ เดือน ๒๑ วัน)

ตำแหน่งหน้าที่ราชการของขุนบรรณกิจโสภน มีดังนี้

วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๔๕๕ ศุภมาตราจังหวัดนครปฐม ชั้นจัตวา

วันที่ ๑ มกราคม ๒๔๕๗ ศุภมาตราจังหวัดสมุทรสาคร ชั้นจัตวา

วันที่ ๑	กรกฎาคม	๒๔๕๘	สมุหบัญชีอำเภอนครไชยศรี	ชั้นจัตวา
วันที่ ๑	ธันวาคม	๒๔๕๙	สมุหบัญชีอำเภอนครไชยศรี	ชั้นตรี
วันที่ ๒๙	ธันวาคม	๒๔๖๐	สมุหบัญชีอำเภอบางปลา	ชั้นตรี
วันที่ ๑	ตุลาคม	๒๔๖๔	สมุหบัญชีอำเภอสามพราน	ชั้นตรี
วันที่ ๑	สิงหาคม	๒๔๖๖	ศุภมาตราจังหวัดนครปฐม	ชั้นตรี
วันที่ ๑๑	กันยายน	๒๔๖๘	สรรพากรจังหวัดมีนบุรี	ชั้นโท
วันที่ ๑	เมษายน	๒๔๗๕	สรรพากรจังหวัดสมุทรปราการ	ชั้นโท
วันที่ ๒๓	มีนาคม	๒๔๗๖	สรรพากรจังหวัดลพบุรี	ชั้นโท
วันที่ ๑๓	พฤษภาคม	๒๔๗๗	สรรพากรจังหวัดอยุธยา	ชั้นโท
วันที่ ๑	มกราคม	๒๔๘๔	ผู้ช่วยข้าหลวงตรวจการ สรรพากรภาค ๒ อยุธยา	
วันที่ ๑	มิถุนายน	๒๔๘๕	ออกจากราชการ,รับบำนาญ	

ยศและบรรดาศักดิ์

วันที่ ๒๖	มกราคม	๒๔๖๑	รองอำมาตย์ตรี ขุนบรรณกิจโสภณ (ป)
วันที่ ๘	พฤศจิกายน	๒๔๖๙	รองอำมาตย์โท
วันที่ ๘	พฤศจิกายน	๒๔๗๓	ขุนบรรณกิจโศภน

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

วันที่ ๑๕	ธันวาคม	๒๔๕๔	เหรียญเงินบรมราชาภิเศก (รัชกาลที่ ๖)
วันที่ ๒๖	มิถุนายน	๒๔๖๔	เหรียญทองมงกุฎสยาม
วันที่ ๓๐	ธันวาคม	๒๔๖๖	เหรียญทองช้างเผือก
วันที่ ๔	พฤษภาคม	๒๔๖๙	เหรียญเงินบรมราชาภิเศก (รัชกาลที่ ๗)
วันที่ ๘	พฤศจิกายน	๒๔๗๔	เบญจมาภรณ์มงกุฎสยาม
วันที่ ๒๕	มิถุนายน	๒๔๘๑	จตุรถาภรณ์มงกุฎสยาม

วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๔๘๐ เหรียญจักรพรรดิมาลา
วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๔๘๔ จตุรถาภรณ์ช้างเผือก

ชีวิตของท่าน

แม้ว่าท่านจะเรียนหนังสือเพียงจบประโยคประถมศึกษาสมัยโน้น แต่ท่านก็พยายามหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เป็นประจำ เป็นความรู้เกี่ยวกับการงานในหน้าที่ของท่านบ้าง เรื่องราวต่าง ๆ ของกรม กระทรวง ระเบียบปฏิบัติราชการและบริหารราชการแผ่นดิน เพื่อจะได้ปฏิบัติงานในหน้าที่ให้ก้าวหน้า ทันสมัยอยู่เสมอ ไม่ให้เป็นลูกตุ้มคอยถ่วงความเจริญของราชการ ท่านจึงไม่ใช่มีความรู้เพียงชั้นประโยคประถมศึกษาดังที่บางคนเข้าใจ ข้อนี้มีข้ออ้างได้เป็นอย่างดี คือ เมื่อราวปี พ.ศ. ๒๔๘๑ (อาจผิดพลาดไปได้ราวปีสองปี) ทางกรมสรรพากรประกาศสอบข้าราชการพลเรือนชั้นตรี เป็นการเปิดสอบทั่ว ๆ ไป ข้าราชการกระทรวงอื่นก็ไปสอบได้ ในจำนวนผู้ที่สมัครสอบคราวนั้นครู ๒ คน ต้องการจะไปสมัครสอบเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นตรีทางกรมสรรพากร แม้ว่าครูทั้งสองคนจะเป็นครูที่มีวุฒิ ป.ม. แต่ก็ไม่มีความรู้ทางระเบียบราชการและกฎหมายต่าง ๆ ของกรมสรรพากรเลย ได้ไปหาท่าน ขอให้ท่านช่วยแนะนำเรื่องระเบียบปฏิบัติและกฎหมายต่าง ๆ ของกรมสรรพากรให้ ในระหว่างที่โรงเรียนหยุดเรียนภาคต้น ท่านก็ยินดีแนะนำให้โดยตลอด ผลของการสอบปรากฏว่า ครูทั้งสองคนนี้สอบเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นตรีแห่งสรรพากรได้ และได้รับบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นตรีในเวลาต่อมา ท่านเป็นคนชอบสงบ ไม่โอ้อวดตนเอง ไม่ทับถมผู้อื่น พยายามทำงานด้วยความขยันหมั่นเพียรและซื่อสัตย์สุจริต เคยเห็นท่านเอางานราชการมาทำที่บ้านแทบจะเป็นประจำ

เมื่อท่านออกจากราชการแล้ว ได้มีธนาคารแห่งหนึ่งมาติดต่อขอให้ท่านไปทำงานด้วย เนื่องด้วยผู้ใหญ่ในธนาคารนั้นเคยเห็นความขยันหมั่นเพียรและความซื่อสัตย์ของท่านในระหว่างที่ท่านยังรับราชการอยู่ แต่ท่านปฏิเสธ บอกว่าอยากจะพักผ่อน แต่ท่านก็ยังคงอยู่ที่บ้านเลขที่ ๒ ถนนราชดำริ จังหวัดนครปฐมตั้งแต่ออกจากราชการจนถึง

แก่กรรม ไม่ได้ทำงานอะไรเพื่อหารายได้พิเศษอีก นอกจากว่าตามวัดต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับบ้านท่านมีงาน ก็มาขอร้องท่านให้เป็นกรรมการเก็บเงินรับเงิน ตลอดจนทำบัญชีรับจ่าย ท่านก็รับช่วยเหลือเป็นประจำ วัดบางแห่งขาดแคลนของใช้บางอย่าง บอกท่าน ท่านก็ช่วยเหลือเท่าที่ท่านจะสามารถช่วยเหลือได้

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๙๔ ทางวัดเสนหาได้เริ่มก่อตั้งมูลนิธิ "ปฐมนคราจารยานุสรณ์" ขึ้น ท่านเป็นคนหนึ่งในคณะกรรมการที่ก่อตั้งนั้น รับเป็นผู้ตรวจสอบบัญชีมูลนิธิแต่เริ่มตั้งมา มูลนิธินี้เมื่อเริ่มตั้งนั้นมีเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ในปี พ.ศ. ๒๔๙๘ ได้เป็นไวยาวัจกรของวัดเสนหา ได้พยายามหาผลประโยชน์เข้ามูลนิธิเท่าที่สามารถจะทำได้ ปรากฏว่าก่อนหน้าที่ท่านจะถึงแก่กรรม ๑ วัน คือในวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๑๔ ทางมูลนิธิได้ประชุม ในการแสดงจำนวนยอดเงิน ปรากฏว่า มูลนิธิมีเงินรวมทั้งสิ้น ๕๖๓,๙๙๙ บาท ในระหว่างที่ท่านเข้าดำเนินงานช่วยจัดผลประโยชน์ของวัดนี้ ปรากฏว่า ทางวัดได้มีการปรับปรุงอาคารสถานที่ขึ้นมากมาย

ขุนบรรณกิจโสภน มีภริยาและบุตรดังนี้

๑. นางบรรณกิจโสภน (ชุ่ม ศรีอุทัย)
มีบุตร ๖ คน คือ
- (๑) นางเชื่อม ปรีชานนท์
- (๒) นายพิชัย (เติม) ศรีอุทัย
- (๓) นางเพิ่มศรี เหมาคม
- (๔) นางเกสร วงศาโรจน์
- (๕) พันเอกอรุณ ศรีอุทัย
- (๖) นายโสภณ ศรีอุทัย

๒. นางเจียก ศรีอุทัย
มีบุตร ๕ คน คือ
- (๑) นายเจริญ ศรีอุทัย
- (๒) นางสาวบรรจง ศรีอุทัย
- (๓) พันเอกสุรพล ศรีอุทัย
- (๔) นางสาวจินตนา ศรีอุทัย
- (๕) ร้อยตำรวจเอกธีรเดช ศรีอุทัย

๓. นางพยอม ศรีอุทัย
(ไม่มีบุตร)

โดยปกติท่านไม่ได้เจ็บไข้ได้ป่วยหรือเจ็บกระเสาะกระแสะอะไร ในวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๑๔ ท่านได้ไปประชุมที่วัดเสนหาในเรื่องมูลนิธิ เมื่อประชุมเสร็จแล้วก็กลับมาบ้านตามปกติ รุ่งเช้ารู้สึกไม่ค่อยสบาย เจ็บที่หน้าอก จึงไปหาหมอ เมื่อหมอรักษาพยาบาลเสร็จแล้วก็กลับบ้าน ลูก ๆ จะนำท่านมาเข้าโรงพยาบาลที่กรุงเทพ ฯ ท่านบอกว่าให้รอไปอีกสักสองสามวัน พอท่านเข้าไปในห้องเพื่อพักผ่อนได้ราวสองสามชั่วโมงก็สิ้นใจด้วยความสงบ แพทย์ลงความเห็นว่า หัวใจวาย สิริรวมอายุได้ ๘๐ ปี ๘ เดือน ๑๖ วัน

สดุดีแด่

"ท่านขุนบรรณกิจโศภน"

ท่านขุนบรรณกิจโศภน (ตุ้ย ศรีอุทัย) ตั้งแต่ครั้งยังอยู่ในราชการ ตำแหน่งสรรพากรจังหวัด ได้คุ้นเคยกับอาตมภาพในฐานเป็นอุบาสกวัดเสนหา เป็นผู้เคร่งครัดในธรรมปฏิบัติ ครั้นทางราชการปลดเกษียณแล้ว ก็เข้าวัดเป็นพุทธมามกะผู้มีสัทธาอันแน่นหนามั่นคง ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมเป็นนิจ ทางวัดเสนหาพิจารณาเห็นว่าท่านขุนบรรณกิจ ฯ มีความรู้ความสามารถในการเงิน การบัญชี ประกอบทั้งมีความซื่อสัตย์สุจริตมาแต่ต้น และเป็นคนละเอียดถี่ถ้วนดี จึงได้เห็นพร้อมกันแต่งตั้งให้เป็นไวยาวัจกรของวัดในตำแหน่งนี้ท่านขุนได้ช่วยเหลือวัดอย่างเต็มกำลัง การบัญชีรายรับรายจ่ายของวัดไม่บกพร่อง ทั้งงานด้านปฏิสังขรณ์วัดเสนหา ท่านขุนก็ได้พยายามบำรุงวัดจนเจริญรุ่งเรืองดังที่ปรากฏในทุกวันนี้ และได้ปฏิบัติหน้าที่ไวยาวัจกรจนตลอดอายุขัย นับว่าท่านขุนบรรณกิจโศภนผู้นี้ เมื่อยามดำรงชีวิตอยู่ได้รับราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต จนถึงได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็น "ขุนบรรณกิจโศภน" ครั้นพ้นหน้าที่บั้นปลายชีวิตก็ได้สร้างและอุทิศชีวิตในพระพุทธศาสนา บำเพ็ญกุศลคุณงามความดีตลอดมา อาทิได้เป็นกรรมการจัดการมูลนิธิปฐมนคราจารยานุสรณ์ บำรุงบวรพุทธศาสนาต่าง ๆ นับว่าท่านขุนบรรณกิจโศภนเป็นผู้ที่ได้เกิดมาเพื่อทำตนให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและบุคคลอื่นอย่างดีตามวิสัยสัปปุริสชน กิจเบื้องต้นคืออบรมบุตรธิดา แนะนำสั่งสอนให้เป็นคนดีให้ได้เล่าเรียนศึกษา มีวิชาความรู้ความสามารถตั้งตนได้ เป็นหลักเป็นฐานมั่นคงทุกคนกิจเบื้องปลาย ครั้นได้เป็นไวยาวัจกรของวัดเสนหาก็ขวนขวายสะสมเงินของวัดไว้เป็นหลักเป็นฐานมั่นคง ก่อให้เกิดประโยชน์แก่วัดและแก่พระศาสนามาจนทุกวันนี้ นับว่าท่านขุนบรรณกิจโศภน ท่านเกิดมาไม่เสียชาติ ทั้งในปฐมวัย มัชฌิมวัย และปัจฉิมวัย สมกับพระพุทธภาษิตว่า "น สิยา โลกวฑฺฒโน" คือ ไม่ทำตนเป็นคนรกโลก

คุณความดีของท่านขุนบรรณกิจโศภน ที่ได้พรรณนามาข้างต้นนั้น ไม่มีวันเสื่อมสูญ แม้ท่านขุนได้จากเราท่านทั้งหลายไป ก็ไปแต่ร่างกายเท่านั้น อาตมาภาพขอสดุดีให้กับท่านขุนบรรณกิจโศภน โดยขอให้อานุภาพแห่งความดีของท่านขุน จงเป็นปัจจัยให้ดวงวิญญาณของท่านไปสู่สุคติภพสมปรารถนา เทอญ ฯ

พระเทพเจติยาจารย์
เจ้าอาวาสวัดเสนหา นครปฐม

คิดถึงโยมขุน ฯ

เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๑๔ เวลาประมาณเที่ยงเศษ เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น อาตมะจับหูรับฟังได้ยินเสียงแหลมเครือแสดงถึงความเศร้าโศกอย่างหนักว่า "ท่านขา คุณพ่อ ๆ เสียแล้ว" ย้ำไปว่า "ใคร" "คุณพ่อค่ำ" คุณพ่อไหน "ขุนบรรณกิจโศภนค่ำ" "ที่ไหน" "ที่บ้านค่ำ" "เมื่อไหร่" "เมื่อตะกี้ค่ำ" อาตมะวางหูทันที ต้องค่อย ๆ หย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้พักหนึ่งแล้วรีบห่มจีวรไปยังบ้าน เป็นความจริง โยมขุน ฯ จากไปเสียแล้ว อ้า ๑๗ ปี ท่านช่วยเป็นกำลังคู่คิดพัฒนาการวัดเสนหาตลอดเวลา "ปิดฉากเสียแล้ว" อาตมะอุทาน การซ่อมกุฎีวิหาร ตลอดถึงพระอุโบสถ การสร้างกุฎีและสิ่งต่าง ๆ ทุกชิ้นในวัดเสนหานี้ โยมขุน ฯ มีส่วนช่วยเหลือทุกชิ้น ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จ อาตมะหาทุนมาจากผู้มีจิตศรัทธา โยมขุน ฯ เก็บลงบัญชีวัด ทุกบาททุกสตางค์ไม่ตกไม่หล่น ช่วยดูแลการก่อสร้าง การซ่อมให้เรียบร้อย ที่ตรงไหนอาตมะเผลอสั่งจ่ายไปแล้ว แต่ท่านก็ต้องมาตรวจดูเสียก่อนเสมอไป เห็นว่ายังไม่เรียบร้อยก็ยับยั้งไว้ ให้ช่างทำจนสำเร็จจนเป็นที่พอใจแล้วจึงจ่ายให้ ท่านเป็นผู้ละเอียดละออเหลือเกิน อาตมะจึงเย็นใจที่สุด มิใช่สักว่าช่วยเหลือเท่านั้น ตั้งใจจริง ๆ ตลอดเวลาไม่ค่อยได้หยุด เพราะการก่อสร้างและซ่อมแซมเสนาสนะในวัดเสนหานี้ มีติดต่อกันมาถึง ๑๗ ปีแล้ว อะไรควรรื้อ ๆ อะไรควรซ่อม ๆ เป็นต้น ท่านจะต้องให้ความคิดเห็นด้วยเหตุผลเป็นอย่างดี การพัฒนาการวัดเสนหาจึงรุดหน้ามาโดยลำดับเท่าที่เห็นกันอยู่ พอแน่ใจว่าท่านจากไปโดยไม่มีวันกลับ อาตมะจึงเป็นเสมือนแขนขวาพิการทันที เนื้อตัวหนักศีรษะมึนงงเกือบลุกขึ้นเดินไม่ไหว หมดกำลังใจที่จะทำอะไรต่อไป จริงอยู่ ความตายนั้นเราจะต้องประสบทุกรูปทุกนาม ไม่ช้าก็เร็ว แต่อาตมะไม่อยากให้คนที่อาตมะรักพลัดพรากจากเราไป ถ้าจำเป็นจะจากไปจริง ๆ อยากจะให้ไปพร้อมกัน แต่มันก็เป็นไปไม่ได้ ดังนั้นเมื่อโยมขุน ฯ จากไปก่อน อาตมะยังอยู่จึงรู้สึกว้าเหว่ โยมขุน ฯ ยังอยู่ได้เป็นกำลังช่วยงานเป็นหูเป็นตา อาตมะก็อบอุ่นใจ ท่านจากไปไม่มีวันกลับ อาตมะรู้สึกอ่อนเพลียไปหมด โยมขุน ฯ มีอายุย่าง

เข้า ๘๐ ปี ร่างกายยังแข็งแรง รู้สึกว่าผิดกับร่างกายของคนทั่วๆ ไป สำหรับผู้มีวัยไล่เรี่ยกัน ความจำยังแม่นยำ ความคิดยังสุขุมเยือกเย็น ทางวัดเสนหาและคณะกรรมการวัดจึงขอร้องให้ท่านเป็นกรรมการและไวยาวัจกรใหญ่ของวัด ท่านทำหน้าที่ไวยาวัจกรใหญ่เป็นเวลา ๑๕ ปี เป็นคณะกรรมการบำรุงวัดเสนหาประมาณ ๒๒ ปี ในระหว่างเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๕ ท่านได้เป็นผู้ร่วมคิดตั้งมูลนิธิปฐมนคราจารยานุสรณ์ผู้หนึ่ง ไว้สำหรับเป็นทุนการศึกษาปริยัติธรรมของสำนักนี้และหาเพิ่มเข้าเรื่อยๆ ปัจจุบันนี้ก็นับว่าเป็นหลักฐานแล้ว ท่านริเริ่มต่อน้ำประปาเข้ามาในวัดเสนหา นับว่าเป็นประโยชน์ที่สำคัญที่สุดแก่พระภิกษุสามเณรวัดเสนหาจนทุกวันนี้

เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๑๔ ท่านกำหนดให้เชิญคณะกรรมการจัดการมูลนิธิปฐมนคราจารยานุสรณ์พิจารณางบดุลเรียบร้อยแล้ว จึงกำหนดให้เชิญประชุมคณะกรรมการอำนวยการเพื่อรับรู้เป็นครั้งสุดท้าย ในวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๑๔ คณะกรรมการอำนวยการรับทราบกันแล้ว รับรองงบดุลและเรื่องอื่นๆ เป็นเอกฉันท์ เลิกประชุมประมาณ ๕ โมงเย็น ท่านก็กลับบ้านโดยเดินเล่นไปกับเพื่อนๆ ด้วยความร่าเริง ครั้นวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๑๔ เวลาประมาณ ๕ โมงเช้า ปรากฏว่าปวดศีรษะเล็กน้อย นอนอยู่บนเตียงอาการค่อยหนักขึ้นเป็นลำดับ แล้วท่านก็จากเราไปด้วยความสงบ จึงเป็นที่โศกเศร้าสลดใจของลูกหลานและเพื่อนสหายร่วมงานบุญเป็นอย่างยิ่ง ทุกคนไม่นึกเลยว่าท่านจะจากเราไปเร็วถึงอย่างนั้น แต่อนิจจา ทุกสิ่งทุกอย่างจะแน่นอนที่ไหน แต่อย่างไรก็ดี อาตมะมั่นใจว่าดวงวิญญาณของท่านคงไปสู่สุคติภูมิแน่นอนไม่ต้องสงสัย เพราะพฤติการณ์ของท่านบอกให้เรารู้ว่า งานที่สำคัญในหน้าที่ของท่านๆ ได้กำหนดเวลาและทำสำเร็จเรียบร้อยแล้วทุกอย่าง รุ่งขึ้นท่านได้จากเราไป เสมือนว่าท่านรู้วาระแห่งชีวิตของท่านแล้ว จึงรีบจัดการงานที่คั่งค้างอยู่ให้สำเร็จทันกับเวลาแห่งชีวิตสุดท้ายของท่าน

ไม่เฉพาะแต่วัดเสนหาวัดเดียวเท่านั้นที่ท่านบำรุงด้วยปัจจัย ๔ แม้วัดในบริเวณเขตเทศบาลเมือง ท่านบำรุงพระภิกษุสามเณรทั่วไปตามสติกำลังของท่าน ตลอดถึงวัดนอกเขตเทศบาลก็ปรากฏว่าท่านได้ก่อสร้างถาวรวัตถุไว้หลายวัด และนำสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ไปถวายสงฆ์ที่ยังบกพร่องอยู่ เช่นตุ่มน้ำ ถังน้ำ และอื่นๆ อีกมากมาย อาตมะ

เคยเห็นและเคยได้ยินอยู่เสมอ ไม่เลือกว่าวัดไหน เมื่อโยมขุนฯ ทราบว่าพระสงฆ์ในวัดนั้น ๆ ขาดแคลนสิ่งนั้น ๆ ท่านก็มักจัดการนำไป เพื่อถวายความสะดวกแก่พระสงฆ์ในวัดนั้น ๆ อยู่เสมอ ท่านเป็นอุบาสกมานานปี วันพระ ๘–๑๕ ค่ำ ท่านมาถือศีลฟังธรรมเทศนาไม่ค่อยขาด แต่ภายหลังเข่าไม่ค่อยดี นั่งราบไม่สะดวก ถึงอย่างนั้นก็มานั่งฟังที่เก้าอี้หน้าศาลาที่ประชุม การบำเพ็ญกุศลท่านสนใจบำเพ็ญทุกอย่าง ชีวิตของท่านเกิดมาเป็นประโยชน์แก่เพื่อนร่วมโลกเหลือเกิน ยามหนุ่มเป็นข้าราชการเป็นที่ไว้พระทัยของในหลวงได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์ที่ "ขุนบรรณกิจโศภน" ตำแหน่งสรรพากรจังหวัด นับว่าเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ผู้หนึ่งในวงราชการ เมื่อเกษียณอายุแล้วได้รับบำนาญท่านตั้งหน้าบำเพ็ญบุญกุศลจนกระทั่งตลอดชีวิต ท่านล่วงลับไปจึงเป็นที่โศกเศร้าของลูกหลานอย่างยิ่ง ท่านเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของครอบครัวที่ดีที่สุดครอบครัวหนึ่ง ลูกหลานแต่ละคนนั้นยังไม่เคยเสียอะไรที่ยิ่งใหญ่เลย เพิ่งมาเสียครั้งนี้ นับว่าเป็นการเสียที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต ประเทศชาติก็ได้ชื่อว่าเสียคนดีไปคนหนึ่งด้วย พระพุทธศาสนาก็ชื่อว่าได้เสียอุบาสกสำคัญไปคนหนึ่ง คนดีอยู่ที่ไหนทำประโยชน์ที่นั่น ย่อมเป็นที่รักเคารพของคนทั่วไป เมื่อจากไปโดยไม่มีวันกลับมา ก็ย่อมเป็นที่เสียดายคิดถึง แต่ความตายเป็นของธรรมดาแห่งสังขารทั้งหลาย เกิดมาแล้วก็ต้องแก่เจ็บตาย คนดีอย่างโยมขุนฯ แม้ตายแล้วก็เป็นเหมือนยังไม่ตาย เพราะความดีที่ท่านบำเพ็ญไว้ ยังปรากฏอยู่และเป็นประโยชน์สืบต่อไปถึงอนุชนสิ้นกาลนาน ถ้าทุกคนดำเนินชีวิตเหมือนอย่างโยมขุนฯ แล้วชื่อว่าชีวิตไม่เปล่าจากประโยชน์โดยแท้ ตัวเองก็เป็นสุข ผู้อื่นก็เป็นสุข ล่วงลับไปสู่ปรโลกแล้วก็จะมีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไปในโลกหน้าอีก

ในคราวที่จะทำฌาปนกิจศพโยมขุนฯ ในวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๑๕ อาตมะในนามของคณะสงฆ์วัดเสนหา ขอตั้งจิตอธิษฐานอ้างเอาคุณความดีที่ได้บำเพ็ญมา มีทาน ศีล ภาวนา ทั้ง ๓ ประการนี้ จงเป็นพลวปัจจัย อำนวยผลส่งให้ดวงวิญญาณของโยมขุนบรรณกิจโศภน มีความสุขสถิตมั่นสถาพรในสุคติโลกสวรรค์ตลอดกาลนิรันดร

พระราชธรรมกวี

วัดเสนหา นครปฐม

พี่ขุนบรรณกิจโศภน (ตุ้ย ศรีอุทัย)

โดย

ขุนฉันทศาสตร์โกศล

ท่านขุนบรรณกิจโศภน ผู้ซึ่งข้าพเจ้าเคารพและรักนับถือชนิดเพื่อนชั้นพี่ โดยที่ท่านอายุมากกว่าข้าพเจ้าประมาณ ๖–๗ ปี ทั้งนี้ได้เคยรับราชการร่วมกันที่จังหวัดมีนบุรีตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๑ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้ถูกย้ายมาจากจังหวัดพิจิตร ดำรงตำแหน่งสาธารณสุขจังหวัดมีนบุรี ก็ได้มารับราชการร่วมกัน ข้าพเจ้าได้ช่วยเหลือในกิจการของหมอซึ่งพี่ขุนบรรณกิจฯ และครอบครัวได้เรียกใช้อยู่เป็นประจำ จนเป็นที่ไว้ใจเชื่อถือมีความสัมพันธ์แนบสนิทมากขึ้น อยู่กันมาจนถึง พ.ศ. ๒๔๗๔ ทางการสั่งยุบจังหวัดมีนบุรีลงเป็นอำเภอไปขึ้นจังหวัดพระนคร ตอนนี้เองข้าพเจ้าก็ถูกย้ายเข้าไปอยู่โรงพยาบาลกลางพระนครชั่วคราว พี่ขุนบรรณกิจฯ เมื่อทางการยุบจังหวัดมีนบุรีเสร็จแล้วก็ถูกแต่งตั้งเป็นสรรพากรจังหวัดสมุทรปราการ และต่อมาอีก ๓ เดือนเศษ ข้าพเจ้าก็ถูกแต่งตั้งไปดำรงตำแหน่งสาธารณสุขจังหวัดสมุทรปราการอีก นับว่าได้รับราชการร่วมกันถึง ๒ จังหวัด แต่นั้นมาความรักใคร่คุ้นเคยก็ยิ่งสนิทยิ่งขึ้นจนเสมือนว่าญาติสนิท มีต้มแกงอะไรอร่อยก็ถึงกันอยู่เสมอ เมื่อครั้งอยู่มีนบุรีบุตรชายคนเล็กของท่านข้าพเจ้าก็เป็นคนทำคลอดให้ด้วยอยู่กันอีก ๓–๔ ปี พี่ขุนบรรณกิจฯ ก็ถูกย้ายไปดำรงตำแหน่งผู้ช่วยสรรพากรมณฑลอยุธยา ต่อแต่นั้นก็แยกย้ายกันไปอยู่คนละแห่ง แต่ก็ยังมีการส่งข่าวคราวทุกข์สุขกันอยู่ จนกระทั่งระยะท่านถึงเกษียณอายุกลับมาอยู่บ้านภูมิลำเนาเดิม ณ จังหวัดนครปฐม ต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๒ ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งเป็นข้าหลวงตรวจการสาธารณสุขภาค ๑ ซึ่งท้องที่จังหวัดนครปฐมก็อยู่ในหน้าที่ปกครองของข้าพเจ้า เมื่อมาตรวจราชการในจังหวัดนครปฐมแทนที่จะนอนพักที่โรงแรม พี่ขุนบรรณกิจฯ ไม่ยอม เรียกให้มาพักนอนยังบ้านท่าน ข้าพเจ้าก็ต้องปฏิบัติตาม เพราะมีการรักนับถือกันมากเป็นเดิมพันธ์อยู่แล้ว ต่อมาไม่ช้านัก ข้าพเจ้าก็ถูกแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายแพทย์ตรวจการสาธารณสุขภาค ๗

ซึ่งต้องมาประจำที่จังหวัดนครปฐม ก็ได้มาเช่าบ้านพี่ขุนบรรณกิจ เป็นบ้านพักรับราชการ ซึ่งท่านยกบ้านท่านให้เช่าแล้วท่านไปอยู่กับบุตรสาวและบุตรเขยของท่าน ดังนี้จึงเพิ่มความรักใคร่คุ้นเคยกันอย่างเหลือพรรณนา ถึงวันสงกรานต์ข้าพเจ้าก็นำเครื่องนุ่งห่มและขอรดน้ำท่านในฐานะพี่ชายที่เคารพของข้าพเจ้าได้สังเกตดูท่านตั้งแต่เริ่มพบและคบกันมารู้สึกว่าพี่ขุนเป็นคนดีน่าเคารพนับถือมาก หาที่ติได้ยากเต็มที ข้าพเจ้าอยู่บ้านท่านอีก ๔-๕ ปี จึงได้แยกมาอยู่ต่างหากเมื่อใกล้จะออกจากราชการ เมื่อออกจากราชการแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังปฏิบัติการเคารพอยู่อย่างเดิมถึงวันสงกรานต์ก็ปฏิบัติอยู่ดังกล่าวและท่านก็ได้ให้บุตรเขยและบุตรสาวของท่านมาเคารพข้าพเจ้าในฐานะเป็นน้องชายท่านเรื่อยมา การเป็นดังนี้ จึงตรงกับพุทธภาสิตที่ว่า วิสฺสาสปรมา ญาติ ความคุ้นเคยเป็นญาติอันสนิทดังนี้ ครั้นมาถึงคราวจากไปอันไม่มีทางกลับของท่านเข้าก็เป็นธรรมดาของปุถุชน ที่จะเว้นการเสียดายและเสียใจอาลัยถึงนั้นมิได้ แต่ในความแก่ของข้าพเจ้านี้เอง ก็มาเห็นความจริงได้ว่าชีวิตของคนเราเป็นอนิจจัง ไม่มีใครจะหลีกเลี่ยงความตายไปได้ แต่กระนั้นก็ไม่วายที่จะรู้สึกเสียดาย จึงขอถือโอกาสแสดงความเสียใจอาลัยรักในวาระสุดท้ายของพี่ขุน แต่อย่างไรก็ดีเป็นความจริงแท้แน่นอนอยู่ว่า อันบุคคลกระทำความดีความงามไว้ แม้แต่ร่างกายจะแตกดับไปตามธรรมดาของสังขาร ชื่อเสียงและเกียรติคุณก็ยังปรากฏให้เราระลึกถึงอยู่ตลอดสมดังพุทธภาสิตว่า "รูปํ ชีรติ มจฺจานํ นามโคตฺตํ น ชีรติ" สอนให้เรารู้ว่าร่างกายของมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายย่อมแตกดับ แต่ชื่อเสียงและวงศ์สกุลยังยั่งยืนอยู่หาสูญสิ้นไม่

ขอกุศลบุญราศีที่พี่ขุนบรรณกิจฯ ได้บำเพ็ญมาในระหว่างที่มีชีวิตอยู่ รวมทั้งที่บรรดาบุตรธิดาและญาติมิตรอุทิศให้ จงเป็นพลวปัจจัยส่งเสริมให้ดวงวิญญาณอันเต็มด้วยความดีของพี่ขุน ฯ ได้ประสบอิฐวิบูลย์มนูญสมบัติและความสงบสุขในสัมปรายภพนั้นเทอญ

ขุนฉันทศาสตร์โกศล

๒๓ เมษายน ๒๕๑๕

๑๗/๑ ถนนหน้าวัง นครปฐม

คำไว้อาลัย

ท่านขุนบรรณกิจโสภน เป็นบุคคลผู้หนึ่งที่ควรแก่การสรรเสริญและยกย่องว่า "เป็นผู้มีปัญญา" เพราะท่านได้ดำเนินชีวิตของท่านมาโดยราบรื่น และประกอบด้วยตามทำนองครองธรรม ยังประโยชน์ทั้งในส่วนตนและญาติพวกพ้องตลอดถึงประโยชน์ส่วนรวม โดยเฉพาะในทางพระพุทธศาสนา แต่น่าเสียดายที่ท่านต้องจากพวกเราไปโดยด่วน นับว่าเป็นการสูญเสียอย่างยิ่ง เป็นเหตุให้บุตร ธิดา และญาติมิตร ที่ร่วมงานกันมา ตลอดถึงผู้ที่รักใคร่นับถือในตัวท่าน ต้องประสบกับความกระเทือนใจ เสียใจเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ดี ขุนบรรณกิจโสภนจากพวกเราไป แต่เพียงร่างกายของท่านเท่านั้น แต่ผลงานของท่านยังปรากฏอยู่

สุดท้ายนี้ ขอผลแห่งบุญที่ท่านได้สร้างสมไว้ จงเป็นปัจจัยหนุนส่งดวงวิญญาณของท่านไปสู่สุคติโลกสวรรค์ด้วยเทอญ

ทวี จิตรมณี

คุณพ่อ

เมื่อวันขึ้นปีใหม่ คือวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๔ ลูก ๆ ทุกคนได้ไปกราบเท้าคุณพ่อ คุณพ่อก็ยังแข็งแรงดีอยู่ ไม่มีร่องรอยอันใดเลยที่แสดงว่าคุณพ่อเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ที่มีอายุแปดสิบด้วยกันแล้ว คุณพ่อดูจะเป็นผู้ที่มีร่างกายสมบูรณ์ดีที่สุด

จู่ ๆ ในเช้าวันที่ ๓๑ เมษายน ๒๕๑๔ พวกลูก ๆ ที่อยู่ทางจังหวัดพระนคร นนทบุรี ก็ได้รับโทรศัพท์ทางไกลจากนครปฐมว่า คุณพ่อป่วย พวกลูก ๆ ก็รีบไปหาคุณพ่อ ไปพบคุณพ่อนอนอยู่ในห้องนอน พูดจาได้ตามปกติ ทราบว่าหมอมาฉีดยาและให้ยารับประทานแล้ว หมอให้นอนพักผ่อน ลูก ๆ จึงนั่งกันอยู่นอกห้องนอนของคุณพ่อ ก็ไม่นึกว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น เวลาราว ๑๐.๔๐ น. คนในห้องก็บอกว่า คุณพ่อเป็นอะไรไปแล้ว ลูก ๆ เข้าไปดูเห็นคุณพ่อแน่นิ่งไป จึงไปตามหมอมา เมื่อหมอมาถึงก็ตรวจดูแล้ว บอกว่าสิ้นใจเสียแล้วด้วยโรคหัวใจวาย

จริงอยู่ ทุกคนเกิดมาย่อมหนีความตายไปไม่พ้น แต่ก่อนจะตายส่วนมากก็มีอาการบอกล่วงหน้า แต่คุณพ่อไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อก่อนจะสิ้นใจหนึ่งวัน คือในวันเสาร์ที่ ๓๐ มกราคม ยังไปประชุมที่วัดเสนหาในฐานะกรรมการวัด คุณพ่อได้แถลงเรื่องการเงินของมูลนิธิตามปกติ จึงไม่มีใครจะได้นึกถึงเลยว่า รุ่งขึ้นท่านจะถึงแก่กรรม ลูก ๆ จึงไม่มีเวลาได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้สำหรับการจากไปของคุณพ่อ ลูก ๆ จึงต้องเศร้าโศกและรู้สึกว้าเหว่อย่างมากเป็นธรรมดา

ลูก ๆ ทุกคนยังจดจำคุณงามความดี ความเมตตากรุณา ความห่วงใย ความรักใคร่ ที่คุณพ่อมีต่อลูกได้เป็นอย่างดี คุณพ่อเคยให้ความร่มเย็นแก่ลูก ๆ ทุกคนอย่างเสมอหน้า คุณพ่อเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของลูก เคยอบรมสั่งสอนลูก ๆ ให้รู้จักดำเนินชีวิตในทางที่ชอบ ไม่ให้เบียดเบียนผู้อื่น อย่าทำอะไรให้ผู้อื่นเดือดร้อน ให้รู้จักอกเขาอกเรา

ให้รู้จักเมตตากรุณาต่อคนทั่วไป สอนให้ลูกขยันหมั่นเพียรในการทำงาน ให้รู้จักประหยัด ให้รู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวม คุณพ่อสอนลูกอย่างไร คุณพ่อก็ประพฤติตนให้เป็นตัวอย่างแก่ลูกเสมอ คุณพ่อไม่ทำตนแบบแม่ปูสอนลูก

ถ้าชาติหน้ามีจริงแล้วไซร้ ก็ขอให้ลูก ๆ ได้เกิดเป็นลูกของคุณพ่อต่อไปอีกทุกชาติ จนกว่าฝ่ายใดจะถึงซึ่งพระนิพพาน

ขอกุศลผลบุญที่คุณพ่อได้ประกอบไว้ดีแล้ว ในระหว่างที่คุณพ่อยังมีชีวิตอยู่ และกุศลผลบุญที่บรรดาญาติมิตร ท่านที่นับถือ ตลอดทั้งที่ลูก ๆ ทำอุทิศให้คุณพ่อนี้ จงช่วยส่งให้วิญญาณของคุณพ่อไปสู่สุคติในสัมปรายภพ เทอญ

ลูก ๆ

"ร่มโพธิ์ทองของหลาน"

ในชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้จักแต่ "คุณตา" เพราะคุณยายของข้าพเจ้า นางบรรณกิจโศภน (ชุ่ม) ท่านถึงแก่กรรม ตั้งแต่คุณแม่ยังไม่ได้สมรสกับคุณพ่อ แต่หลานๆ ของท่านไม่รู้สึกเลยว่าขาดคุณยาย เพราะท่านทำหน้าที่ของท่านแทนคุณยายอย่างสมบูรณ์ พวกหลานทุกคนได้รับการเลี้ยงดูจากท่านอย่างดียิ่ง น้อง ๆ ของข้าพเจ้าทั้ง ๕ คน คุณตารับมาอยู่ด้วยตั้งแต่อายุประมาณ ๗–๘ เดือน และเลี้ยงจนส่งเข้าเรียนจบชั้นอนุบาล ๒ จึงส่งกลับคืนให้ไปอยู่กับคุณแม่ และหลาน ๆ ลูกของคุณป้าและคุณน้าท่านก็นำมาเลี้ยงให้เช่นเดียวกัน ท่านจะมีหลาน ๆ อยู่กับท่านตั้งแต่อายุยังไม่ถึงขวบจนถึงประมาณ ๕ ขวบ อยู่ประมาณ ๓–๔ คนเป็นประจำ ท่านเลี้ยงหลานทุกคนดังเช่นมารดาเลี้ยงลูก เพียงแต่ไม่ได้ดื่มน้ำนมจากอกท่านเท่านั้น ท่านควบคุมเลี้ยงดูอย่างใกล้ชิด เวลากิน–เวลานอนมิได้คลาดจากสายตาท่านเลย หลานคนไหนอายุน้อยที่สุด ท่านให้นอนหน้าเตียงท่าน เวลากลางคืนท่านจะได้ดูแลได้สะดวก เวลาเจ็บไข้ท่านก็เฝ้าพยาบาลอยู่ตลอดเวลา

ท่านเลี้ยงดูบุตรของท่านจนทุกคนเติบใหญ่ มีครอบครัว มีลูก–หลาน ท่านก็ยังห่วงใยในบุตรของท่านอยู่ตลอดเวลา พยายามที่จะช่วยแบ่งเบาภาระในครอบครัวของลูก ๆ ของท่านให้ผ่อนหนักเป็นเบา โดยนำเอาหลาน ๆ มาช่วยเลี้ยงดูให้เป็นอย่างดี จนมีอายุเข้าเรียนชั้นประถมจึงส่งคืน เพื่อการศึกษาในอนาคตของหลาน ๆ และท่านจะคอยสนับสนุนส่งเสริมหลาน ๆ ทุกคน ให้ได้ศึกษาเล่าเรียนให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ท่านคอยติดตามดูแลทุกข์สุขบุตรของท่านทุกครอบครัว แม้แต่คนรับใช้ในบ้าน ท่านก็เป็นคนจัดหามาให้ ถ้าคนไหนไม่ดีท่านก็หาส่งเปลี่ยนไปใหม่ ลูก–หลานของท่านมีความเดือดร้อน ถ้าท่านทราบและท่านสามารถ ท่านจะพยายามช่วยบำบัดดับทุกข์ให้ ท่านเลี้ยงลูกของท่านอยู่ในอ้อมอกอยู่ตลอดเวลา ท่านก็ยังเมตตามาโอบอุ้มเลี้ยงดูหลาน ๆ ของท่านอีก ท่านมาจากไป ทิ้งให้ลูก–หลานต้องว้าเหว่ขาดที่พึ่ง

ขออำนาจอานิสงส์แห่งกุศลกรรมที่คุณตาท่านได้กระทำไว้เป็นอย่างดีแล้ว และกุศลผลบุญที่ญาติมิตร บุตรของท่านได้บำเพ็ญร่วมกันมาแต่ต้น จงดลบันดาลให้ท่านได้เสวยสุขในสัมปรายภพจงทุกประการ

พรเพ็ญ เหมาคม
เขมกากร เหมาคม
อมราวดี เหมาคม
เมนะกา เหมาคม
โสภิดา เหมาคม

กำหนดสวดพระอภิธรรม

ศพขุนบรรณกิจโศภน (ตุ้ย ศรีอุทัย)

อาทิตย์	ที่	๓๑ มกราคม	๒๕๑๔	บุตร และหลาน
จันทร์	,,	๑ กุมภาพันธ์	,,	ภรรยา และญาติ
อังคาร	,,	๒ ,,	,,	คณะนายทหาร ผส. ๓ ร. พัน ๒ นครราชสีมา
พุธ	,,	๓ ,,	,,	แผนกศึกษาธิการจังหวัด และส่วนการศึกษาจังหวัด
พฤหัสบดี	,,	๔ ,,	,,	คณะนายแม้น ศรีอุทัย
ศุกร์	,,	๕ ,,	,,	กรมส่งกำลังบำรุงทหารบก
เสาร์	,,	๖ ,,	,,	คณะวัดเสนหา
,,	,,	๑๓ ,,	,,	ร้านศรีวิชัยเฟอร์นิเจอร์และคณะ
,,	,,	๒๐ ,,	,,	พระราชโมลีกับคณะวัดใหม่ลาดปลาเค้า
,,	,,	๒๗ ,,	,,	คณะอาจารย์ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
,,	,,	๖ มีนาคม	,,	ร้านไทยมิตรและคณะ
,,	,,	๑๓ ,,	,,	ธนาคารนครหลวง สาขานครปฐม
,,	,,	๒๐ ,,	,,	กองตำรวจดับเพลิง กรมตำรวจ
,,	,,	๒๗ ,,	,,	คณะอำเภอสรรค์บุรี ชัยนาท
,,	,,	๓ เมษายน	,,	ร้านเฮงประดิษฐ์
,,	,,	๑๐ ,,	,,	เพื่อน ๆ ของโสภณ ศรีอุทัย
,,	,,	๑๗ ,,	,,	พลตรีทวี ดำรงหัด และภรรยา
,,	,,	๒๔ ,,	,,	มณี ดีทองคำ และบุตร พ.ต.ต. อัมรินทร์ สูยะศูนานนท์ และญาติ ร้านนารีศิลป์

ทำอย่างไรจึงจะอายุยืน ?

ศจ. นพ. สนอง อูนากูล

ชีวิตเป็นสิ่งที่รักของทุก ๆ คน การตายด้วยเหตุที่ไม่สมควรจะตาย จึงเป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง

ความผาสุก ความอยู่ดีกินดี และความมีอายุยืน ย่อมเป็นที่ปรารถนาของมวลมนุษย์ทุกรูปทุกนาม ไม่ว่าหญิงหรือชาย ไพร่หรือผู้ดี เศรษฐีหรือยาจก สมดังพระพุทธภาษิตที่ว่า อโรคยาปรมาลาภา – *ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ*

ระหว่างคนที่มีเงินเป็นล้านแต่นัยน์ตาบอด หรือต้องนอนแบบอยู่กับที่เพราะเป็นอัมพาตหรือเป็นโรคหัวใจ ใครจะเลือกเอาอย่างไหน ?

ทั่วโลกกำลังสนใจในการที่จะช่วยให้คนอายุยืนและแข็งแรง สหพันธ์สมาคมผู้สูงอายุได้ตั้งขึ้นในปี ๑๙๔๕ และได้จัดให้มีการประชุมใหญ่ทุก ๆ ๓ ปี เพื่อฟังการบรรยายถึงความก้าวหน้าใหม่ ๆ ในการวิจัย การรักษา การจัดสวัสดิการ และการสงเคราะห์ผู้มีอายุ แต่ละครั้งจะมีผู้มาร่วมประชุมกว่า ๑,๐๐๐ คนจากนานาประเทศทั่วโลก วารสารต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้มีอายุก็ได้จัดพิมพ์ขึ้นในทุก ๆ ประเทศ

ปัจจุบันนี้ การที่คนมีอายุยืนถึง ๑๐๐ ปีไม่ใช่เป็นเรื่องประหลาด

ในอเมริกามีไม่น้อยกว่า ๘,๐๐๐ คน ในยุโรปหรือในญี่ปุ่นก็มีมาก

สถิติแสดงว่าชนชาวสวีเดนอายุยืนที่สุด

โดยเฉลี่ยแล้ว ผู้หญิงมักจะอายุยืนกว่าผู้ชายประมาณ ๔ ปี

หนูตะเภานิวเจอร์ซี แต่ก่อนเคยมีอายุอยู่ได้เพียง ๗๐๐ วัน แต่มาในสมัยนี้ก็สามารถเลี้ยงให้มีอายุถึง ๓,๐๐๐ วันได้แล้ว

นายแพทย์เชอร์แมนแห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบียก็พบว่า เขาได้เลี้ยงหนูด้วยอาหารที่ประกอบด้วยนมผงแห้ง ⅕ กับข้าววีทบด ⅘ ปรากฏว่าหนูเจริญเติบโตดี และสืบพันธุ์ต่อกันมาถึง ๕๐ ชั่วอายุ แต่ครั้นเมื่อเขาลองเพิ่มนมผงแห้งขึ้นเท่าตัว คือให้มีสัดส่วนเป็น ๑/๓ ต่อข้าววีทบด ๒/๓ ปรากฏผลที่น่าทึ่งคือ หนูเจริญเติบโตเร็วขึ้น ตัวใหญ่ขึ้น แข็งแรงขึ้น และอายุยืนยาวกว่าเดิม แสดงถึงความสำคัญของโภชนาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือโปรตีน

มีพระพุทธภาษิตว่า โยจ วสฺส สตํ ชีเว ความว่าคนเรามีอายุขัย ๑๐๐ ปี

นายแพทย์โธมัส การ์ดเนอร์ ผู้เชี่ยวชาญทางสรีรวิทยาของสหรัฐอเมริกาก็ได้กล่าวว่า ธรรมชาติได้สร้างอวัยวะต่าง ๆ ไม่ว่าของคนหรือสัตว์ ให้สามารถใช้งานได้ ๖–๗ เท่าของอายุนับแต่เกิดจนถึงระยะที่ผสมพันธุ์ได้ อย่างเช่นสุนัขจะผสมพันธุ์ได้เมื่ออายุราวปีครึ่ง ก็มีชีวิตอยู่ได้ประมาณ ๑๐ ปี คนเราเป็นหนุ่มสาวเมื่ออายุ ๑๖ ปี ก็ควรจะมีอายุยืนถึง ๑๐๐ ปีได้อย่างสบาย ๆ

สถิติพยากรณ์ชีพของคนที่เกิดภายหลังปี ค.ศ. ๑๙๐๐ ได้เพิ่มขึ้นกว่าเดิมถึง ๕๐% กล่าวคือ คนได้อายุยืนยาวขึ้นจากอายุถัวเฉลี่ยเพียง ๔๙ ปีในสมัยก่อน มาเป็น ๗๒ ปีในปัจจุบัน รวมทั้งสูงขึ้น ๕ เซ็นติเมตร และหนักขึ้น ๕ กิโลกรัม

ในระยะอีก ๕๐ ปีข้างหน้า หวังกันว่าคนเราจะอายุยืนถึง ๑๐๐ ปี ทั้งนี้เนื่องจากความเจริญในทางการแพทย์ เภสัชกรรม และโภชนาการตลอดจนการทำคลอด การอนามัยและการป้องกันโรคดีขึ้น

นอกจากนี้องค์การอนามัยโลกก็นับว่ามีส่วนในการช่วยเหลือร่วมมือ ส่งอาหารและหยูกยาไปช่วยในถิ่นที่ขาดแคลน พร้อมทั้งคอยส่งสัญญาณแจ้งข่าวให้ทราบก่อนที่จะมีโรคระบาดต่าง ๆ เกิดขึ้น

โทรศัพท์ รถยนต์ และเรือบิน ก็มีส่วนช่วยในการนำผู้ป่วยส่งโรงพยาบาลเร็วขึ้น เครื่องมือในการช่วยวิเคราะห์โรค ยาสำหรับรักษาโรค ก็มีมากขึ้นและดีขึ้นเรื่อย ๆ การผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะต่าง ๆ ก็กระทำกันได้โดยปลอดภัยแล้ว

สมัยก่อนนี้ใคร ๆ ก็กลัวการผ่าตัดและการคลอดบุตร ทั้ง ๆ ที่ผลของการผ่าตัดเรียบร้อยดี คลอดบุตรออกมาก็เรียบร้อยดี แต่หลังจากนั้นเพียง ๒–๓ วันก็มักจะมีไข้สูง แล้วก็ตายภายใน ๑๐ วันเสียเป็นส่วนมาก

แต่เดี๋ยวนี้เรื่องอย่างว่านี้ไม่มีแล้ว เพราะได้ทราบถึงสาเหตุคือการติดเชื้อ

โรคระบาดต่าง ๆ ในสมัยก่อน ไม่ว่ากาฬโรค ฝีดาษ อหิวาตกโรค หรือไข้รากสาดใหญ่ ล้วนแล้วแต่ผลัดกันมาเอาชีวิตของพลโลกไปสังเวยเสียปีละมาก ๆ

บิด และมาลาเรียก็เป็นกันบ่อย เสียจนแทบจะนับครั้งไม่ถ้วน

แต่เดี๋ยวนี้ก็หมดสมัยแล้ว ต้องขอบคุณเจนเนอร์ผู้พิชิตโรคฝีดาษ ปาสเต๊อร์ผู้พิชิตโรคพิษสุนัขบ้า ลิสเตอร์ผู้พิชิตโรคติดเชื้อ เซมเมลไว้ส์ผู้พิชิตโรคสันนิบาตหน้าเพลิง รอสส์ผู้พิชิตโรคมาเลเรีย ฆ็อคผู้พิชิตวัณโรค เบห์ริงผู้พิชิตโรคคอตีบ แบ็นติ้งผู้พิชิตโรคเบาหวาน เจมส์ลินด์ผู้พิชิตโรคลักปิดลักเปิด ฮ้อพกินส์ผู้พบวิตะมิน เฟลมมิ่งผู้พบเพนิซิลลิน และโดมัคผู้พบสเตร็พโตมัยซิน ฯลฯ

ยาปฏิชีวนะและยาซัลฟาต่าง ๆ ได้ช่วยชีวิตผู้ป่วยไว้เป็นจำนวนล้าน ๆ คน

อินสุลินก็ได้ช่วยชีวิตผู้ป่วยเบาหวานทั่วโลกไว้ได้อีกเป็นจำนวนหลายล้านคน

การปลูกฝี ฉีดวัคซีน ก็ช่วยป้องกันไม่ให้เกิดโรคระบาดต่าง ๆ ขึ้น

โรคไข้รากสาดน้อย โรคปอดบวม โรคคอตีบ และบาดทะยัก สมัยก่อนนี้เมื่อใครเป็นแล้วก็เท่ากับนอนคอยวันตาย ใครที่หายได้ก็นับว่าเป็นบุญ แต่สมัยนี้ก็ไม่มีความหมายแล้ว

วัณโรคสมัยก่อนมักจะเป็นแล้วตายหรือไม่ก็กลับเป็นซ้ำใหม่อีกตั้ง ๓๕–๔๐% แต่ในปัจจุบันนี้ก็เหลือไม่ถึง ๑%

โรคเบาหวานสมัยก่อนเมื่อรู้ตัวว่าเป็นแล้วก็มักจะตายภายใน ๗ ปี แต่ในสมัยนี้แม้เป็นเบาหวานชีวิตก็ปกติสุขได้

ยารักษาโรคเบาหวานและโรคลมบ้าหมู ช่วยให้ผู้ป่วยสามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างปกติได้ โดยเสียค่ายาเพียงวันละเล็กวันละน้อยเท่านั้น

สมัยนี้กลัวกันเรื่องโรคหลอดเลือดตีบ โรคหัวใจ และโรคมะเร็ง

อย่างไรก็ดี วัตถุประสงค์ที่สำคัญของผู้สูงอายุมิใช่เพื่อจะมีอายุยืนยาวให้ถึง ๑๐๐ ปีอย่างเดียว แต่ต้องให้มีความแข็งแรง สุขภาพดี และสามารถช่วยตัวเองได้ตามสมควรด้วย

จริงอยู่ร่างกายของคนย่อมต้องแปรเปลี่ยนไปตามสภาพของอายุขัย สมดังพระพุทธภาษิตที่ว่า อนิจฺจา วต สงฺขารา สังขารเป็นของไม่เที่ยง

กล่าวคือร่างกายของมนุษย์เรานั้นย่อมมีทั้งการเจริญและการเสื่อมควบคู่กันไปอันเป็นกฎของธรรมดาโลก ระหว่างที่อยู่ในครรภ์จนถึงอายุ ๒๕ ปี การเจริญจะมีมากกว่าการเสื่อม อวัยวะต่าง ๆ ไม่ว่าสมอง ต่อมธัยรอยด์ ตับอ่อน หรือกระดูก จะค่อย ๆ เติบโตขึ้นจนเต็มที่ แล้วหลังจากนี้ จนถึงอายุ ๕๐ ปีจะเป็นระยะที่ได้ดุลย์กันระหว่างการเจริญกับการเสื่อม ทำให้ไม่ใคร่เห็นการเปลี่ยนแปลงมากนัก แต่แท้ที่จริงแล้วการเปลี่ยนแปลงก็คงดำเนินไปอยู่ตลอดเวลา ที่เห็นได้ชัดคือผิวหนัง ขน ผม และเล็บของเราวันนี้หาใช่ของเดิมเมื่อวันก่อนไม่ เช่นเดียวกันเม็ดเลือดแดงมีชีวิตอยู่ได้ ๑๐๐ วันแล้วก็ตายไป เม็ดเลือดใหม่ก็เกิดมาแทนที่ แม้กระดูกซึ่งดูเผิน ๆ แล้วอาจเข้าใจว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลง ก็มีการละลายออกมาและเกิดกระดูกใหม่อยู่เรื่อย ครั้นเมื่ออายุเกิน ๕๐ ปีขึ้นไป ความเสื่อมจะมีมากกว่าความเจริญ ทำให้เห็นริ้วรอยของความชราภาพ เช่นผมเริ่มหงอก สายตายาว ผิวหนังเหี่ยวย่น เรี่ยวแรงเริ่มลดน้อยถอยลงจนกระทั่งถึงหูตึงตามัว ฟันหัก แก้มตอบและหลงในที่สุด จึงมีสภาพเหมือนกับใบไม้ที่ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีเหลืองซึ่งพร้อมที่จะหลุดจากขั้ว ทั้งนี้เนื่องจากจำนวนเซ็ลล์ของอวัยวะต่าง ๆ เริ่มลดน้อยและเสื่อมลง โดยมีเยื่อเกี่ยวพันเกิดขึ้นมาแทนที่ ปริมาณของน้ำในส่วนต่างๆ ของร่างกาย

เริ่มลดลง สมรรถภาพในการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ด้อยลง ต่อมที่ผลิตฮอร์โมนซูบทรามลง ที่เห็นได้ชัดก็คือประจำเดือนในสตรีจะหมดไป เป็นเหตุให้การประสานงานต่าง ๆ ของร่างกายเชื่องช้าลง การใช้พลังงานน้อยลง ฉะนั้นบุคคลในวัยนี้ถ้าไม่ปรับตัวให้รู้จักประมาณในการกิน คือไม่ลดลงให้พอเหมาะกับสภาพความต้องการของร่างกายแล้ว ก็จะเป็นเหตุให้อ้วนและเกิดโรคต่าง ๆ ตามมา

นายแพทย์สตีกลิทซ์ได้กล่าวว่า เราไม่สามารถหยุดยั้งการแก่ตัวได้ แต่จะช่วยให้การซูบทรามนี้เกิดช้าไปหน่อยและตายช้าลงได้ โดยหมั่นคอยระวังรักษาสุขภาพ และอย่าปล่อยตัวให้อ้วน ทั้งนี้ก็โดยที่พบว่าการป่วยเป็นโรคเรื้อรังต่าง ๆ จะช่วยให้แก่เร็ว ความอ้วนก็ทำให้แก่เร็ว รวมทั้งช่วยให้เกิดเป็นโรคเบาหวาน หลอดเลือดแข็ง แรงดันเลือดสูง และเป็นต้อกระจกเร็วขึ้นด้วย

จากสถิติปรากฏว่า คนอ้วนเกินปกติ	๑๐%	จะตายเร็วขึ้น	๑๐–๑๕%
,,	๒๐%	,,	๒๐–๒๕%
,,	๓๐%	,,	๔๐–๔๕%
,,	๔๐%	,,	๗๐%

นายแพทย์เซลีย์กล่าวว่า การที่คนเราแลดูแก่ก่อนวัยก็เพราะมีความเครียด มีความวิตกกังวลมาก นอกจากนั้นยังเนื่องจากมีการคั่งของ ๆ เสียภายในเซลล์ เป็นเหตุให้เซลล์ขาดอาหารและอ๊อกซิเจน จึงทรุดโทรมง่าย

นายแพทย์นิคอลได้สรุปว่า มีสาเหตุสำคัญ ๖ อย่าง ที่ทำให้ป่วยไข้ง่ายและอายุไม่ยืน คือ

๑. ทุโภชนาการ

๒. มีความเครียดมาก

๓. พิษต่าง ๆ รวมทั้งบุหรี่ เหล้า เขม่า ควัน และอากาศเสีย

๔. โรคติดเชื้อ

๕. อุบัติเหตุ

๖. กรรมพันธุ์

บรรดาสาวงามทั้งหลายเมื่อถูกสัมภาษณ์ว่า "เธอทำบุญด้วยอะไร ถึงได้สวยอย่างนี้?" ก็มักจะตอบเป็นทำนองเดียวกันทั้งสิ้นว่า การรักษาสุขภาพด้วยอาหาร การพักผ่อน การบริหารกาย และการทำจิตใจให้สดชื่น เหล่านี้แหละคือ "เคล็ด" ในการทำให้งาม

โภชนาการดีจัดว่าเป็นโอสถอันวิเศษที่จะช่วยให้สุขภาพดี แข็งแรง อายุยืน และไม่แก่ก่อนวัย โรคที่เป็นบ่อเกิดแห่งการเสื่อมของสังขารแทบทั้งสิ้นล้วนแล้วแต่มีสาเหตุมาจากการที่อวัยวะขาดเลือดที่มีคุณภาพดีไปหล่อเลี้ยง จึงเป็นเหตุใหญ่ที่ทำให้แลดูแก่ก่อนวัย สารอาหารที่ขาดกันมาก คือโปรตีน วิตะมินเอ วิตะมินบี วิตะมินซี แคลเซี่ยม เหล็ก และไอโอดีน พวกนี้เมื่อได้รับสารอาหารที่ร่างกายขาดไป เซ็ลล์ก็จะนำไปใช้ซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอ ก็จะช่วยทำให้กลับแลดูเป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้นมาใหม่ได้ ช่วยให้นัยน์ตาแจ่มใส ผมดกดำ ฟันขาวเป็นเงา ผิวพรรณเปล่งปลั่ง รวมทั้งช่วยให้แข็งแรงกระปรี้กระเปร่า ผิดกันไปเป็นคนละคน

ผู้ที่อยู่ในวัยผ่านพ้นการเป็นหนุ่มเป็นสาวแล้วต้องคอยระวังอย่าให้อ้วน ควรกินนม เนย ไข่ และไขมันสัตว์ให้น้อยลง แล้วกินน้ำมันพืช (ยกเว้นน้ำมันมะพร้าว) ให้มากขึ้นแทน เพื่อป้องกันไม่ให้โฆเลสเตอรอลในเลือดสูง ซึ่งจัดว่าเป็นฆาตกรสำคัญในยุคนี้ ในฐานที่ทำให้หลอดเลือดตีบ ส่วนโปรตีน วิตะมิน ผัก และผลไม้ต่าง ๆ ควรกินให้มากขึ้น และควรกินเลือดหมู ตับ หรือยาเข้าเหล็กบ้างเป็นครั้งคราว

การออกกำลังกายจัดว่าเป็นยาอายุวัฒนะของคนทุกรุ่นและทุกวัย สำหรับเด็กและหนุ่มสาวนั้นโดยปกติแล้วก็มักจะมีการออกกำลังอยู่เสมอตามธรรมชาติที่ไม่ใคร่ชอบอยู่นิ่ง แต่ครั้นพออายุเกิน ๔๐ ปีขึ้นไปแล้วสิ มักจะมีการออกกำลังกายน้อยลง เป็นเหตุให้อ้วนง่ายและมีอันตรายมากดังได้กล่าวแล้ว จึงจำต้องแนะนำให้รู้ถึงความสำคัญของการออกกำลังกาย เพื่อบำรุงกล้ามเนื้อ หัวใจ ปอด ช่วยการไหลเวียนของเลือด

ช่วยให้อวัยวะต่างๆได้รับเลือดและอ๊อกซิเจนไปหล่อเลี้ยงมากขึ้น ช่วยขจัดของเสียออกจากร่างกายให้มากขึ้น ช่วยให้มีการเผาผลาญไขมันและน้ำตาลในเลือดให้มากขึ้น และที่สำคัญที่สุดก็คือช่วยให้รูปทรงสวย แข็งแรง และป้องกันโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ได้ดี

การพักผ่อนก็จัดว่าเป็นเรื่องสำคัญ เครื่องยนต์ ถ้าปล่อยให้ต้องทำงานอยู่เรื่อยไป จนไม่มีเวลาหยุดพักเสียบ้าง ย่อมชำรุดและเสียได้ง่ายฉันใด ร่างกายของคนเราก็ฉันนั้น การนอนหลับจัดว่าเป็นการพักผ่อนที่ดีมาก โดยที่อวัยวะต่าง ๆ จะทำงานน้อยที่สุดในระยะนี้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการพักไปในตัว เพราะสามารถแบ่งส่วนกันทำงานได้ ฮอร์โมนต่าง ๆ ก็จะถูกหลั่งออกมาแต่น้อย สมองก็จะได้พักผ่อน เป็นการขจัดความเครียดได้เป็นอย่างดี แต่ถ้ามัวแต่กินและนอนมากเกินไปก็ไม่ดีอีก จึงจำจะต้องยึดคำสอนของพระบรมศาสดาในเรื่อง มัชฌิมา ปฏิปทา ไว้เป็นหลักปฏิบัติเสมอ การไปตากอากาศเสียบ้าง สำหรับคนที่ทำงานใช้สมองมากก็เป็นสิ่งจำเป็น จะสังเกตเห็นได้ชัดว่าคนที่มีงานสำคัญ ๆ ที่ต้องรับผิดชอบมาก มักจะแลดูแก่ก่อนวัย ส่วนคนที่แลดูหนุ่มเสมอสาวเสมอมักเป็นคนที่ไม่ใคร่มีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจอะไรกับใคร ทั้งนี้ก็เพราะไม่มีความเครียดนั่นเอง ความเครียดจะทำให้มีการหลั่งของฮอร์โมนต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ทำให้เซลล์ต่าง ๆ ต้องทำงานเพิ่มขึ้นโดยไม่รู้ตัว คือเร่งให้แก่เร็วขึ้นนั่นเอง พระบรมศาสดาจึงได้ทรงตรัสสรรเสริญว่า "สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี"

การอยู่ในที่ ๆ อากาศบริสุทธิ์จัดว่าเป็นของดี ช่วยให้ระบบทางเดินหายใจได้ฟื้นคืนสภาพจากการที่หายใจเอาควันหรือฝุ่นละอองต่าง ๆ เข้าไป จะรู้สึกว่าหายใจเข้าออกได้เต็มปอด ช่วยให้เซลล์ต่าง ๆ ในร่างกายได้รับอ๊อกซิเจนมากขึ้นเป็นการช่วยทำลายพิษที่สะสมอยู่ตามเซ็ลล ได้

บุหรี่จัดว่าเป็นยาพิษอย่างร้ายที่คอยทำลายสุขภาพทำให้เป็นโรคต่างๆ ได้สารพัด นับตั้งแต่หลอดคออักเสบ หลอดลมอักเสบ ถุงลมในปอดพอง จนกระทั่งถึงกับทำให้เป็นมะเร็งของปอด และโรคหัวใจวายในที่สุด จึงสรุปได้ว่า พิษของบุหรี่จะทำให้แลดูแก่ก่อนวัยและตายก่อนเวลาอันควร

เหล้า เบียร์ ถ้ารู้จักดื่มแต่พอสถานประมาณ ก็นับว่าเป็นของมีคุณ เพราะร่างกายสามารถเผาไหม้ให้เป็นพลังงานได้ ช่วยให้หัวใจสูบฉีดเลือดแรงขึ้น ช่วยขยายหลอดเลือด และช่วยขับปัสสาวะ แต่ถ้ากินมากเกินไปก็กลับเป็นโทษ เพราะเหล้าไม่ใช่อาหารเหมือนน้ำตาล แต่มีกากเป็นพิษทำให้เกิดเป็นโรคตับแข็งและประสาทเสื่อมได้ง่าย

คนส่วนมากอยากรู้ว่าจะต้องใช้เวลานานสักเท่าไรในการช่วยซ่อมแซมร่างกาย ? ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับการสึกหรอนั้นว่ามีมากน้อยแค่ไหน ? ถ้าหากได้ปล่อยไว้ให้ร่างกายทรุดโทรมอยู่เป็นเวลาเดือน ๆ หรือเป็นปี ก็อย่าพึงหวังสิ่งมหัศจรรย์ที่จะบันดาลให้เกิดขึ้นเพียงชั่วระยะวันสองวัน วิธีการที่จะแก้ไขความทรุดโทรมนี้นอกจากจะปรับปรุงในเรื่องโภชนาการแล้ว ยังจะต้องขจัดต้นเหตุอื่น ๆ ที่มีอยู่ด้วย เช่นการติดเชื้อ การนอนไม่หลับ การไม่ได้ออกกำลัง การที่มีความเครียดมาก สูบบุหรี่จัด ดื่มเหล้ามาก หรือติดยาระงับประสาท ฯลฯ ซึ่งล้วนแล้วแต่จะช่วยให้แก่ก่อนวัยได้ทั้งนั้น เมื่อขจัดเหตุและให้อาหารบำรุง ให้มีการออกกำลังกาย ให้มีการพักผ่อน ให้ได้รับอากาศบริสุทธิ์ ให้อารมณ์แจ่มใส ก็จะช่วยให้มีความสุขสดชื่นและกลับกระชุ่มกระชวยขึ้นใหม่ เหมือนกับต้นไม้ที่ยืนต้นเฉา เมื่อได้รับน้ำค้างก็จะกลับตั้งตัวทรงชูดอกออกช่อใหม่ได้ หรือเหมือนกับการชำระล้างภาชนะที่มีคราบมีรอยเปื้อนออกเสีย ก็จะช่วยให้แลดูผุดผ่องเป็นน้ำเป็นนวลขึ้นฉะนั้น และปรากฏว่าบางรายที่เป็นโรคข้ออักเสบ เหงือกอักเสบ ฟันผุ ผมแห้งเปราะ ผิวหนังแตก เหนื่อยง่าย ฯลฯ ก็จะพลอยหายไปได้ด้วย

ในต่างประเทศเขามีคลินิคสำหรับผู้สูงอายุโดยเฉพาะ ซึ่งคนไข้ทุกรายจะได้รับการถ่ายภาพยนตร์บันทึกรูปร่างหน้าตาและอิริยาบถต่าง ๆ ไว้โดยละเอียด สำหรับไว้เปรียบเทียบกับในตอนที่หายดีแล้ว จะเห็นว่ามีสภาพแตกต่างกันไกล บางคนแลดูหนุ่มขึ้นตั้ง ๒๐ ปีก็มี รวมทั้งจิตใจก็หนุ่มขึ้นด้วย ผู้หญิงบางคนเห็นภาพของตนตอนออกจากคลินิคแล้วถึงกับไม่เชื่อตาตัวเอง นึกว่าเป็นน้องสาวของตนเสียอีก

สมาคมประชาสงเคราะห์ในประเทศญี่ปุ่นได้สัมภาษณ์คนที่อายุยืนกว่า ๑๐๐ ปี จำนวน ๗๘ คน ว่าทำอย่างไรถึงได้อายุยืน ? ก็ได้รับคำตอบที่คล้ายคลึงกันว่า เขาได้ปฏิบัติตัวด้วยการหมั่นออกกำลังกาย ดำเนินชีวิตที่สงบ ปราศจากความวิตกกังวล รับประทานผักมาก และไม่สูบบุหรี่ ที่น่าสนใจคือ ปรากฏว่า ๕๑ คนหรือ ๖๕% ในจำนวนนี้ อาศัยอยู่ในไร่นาตามชนบท

นายอังตวนปีเนย์ อดีตนายกรัฐมนตรีฝรั่งเศส ผู้ที่ได้รับการยกย่องว่าแม้จะอายุกว่า ๘๐ ปีแล้ว แต่ก็ยังแข็งแรงดีมาก เมื่อได้ถูกสัมภาษณ์ว่า "ท่านทำอย่างไรถึงได้กระชุ่มกระชวยอยู่เสมอ ไม่แลดูแก่เหมือนคนอื่น ๆ ?" ก็ได้ตอบว่า "เพราะข้าพเจ้าไม่ดื่มเหล้าและไม่สูบบุหรี่"

คุณค่าของปริญญาเมืองนอก

สุลักษณ์ ศิวรักษ์

คำว่า **ปริญญา** นี้เป็นคำที่คิดผูกขึ้นสำหรับคำ Degree ในภาษาฝรั่ง โดยแปลงคำอารามของเดิมเสียให้กลายเป็นคำเก๋ไป แต่ก่อนผู้รู้มีอยู่แต่ตามอาราม ยิ่งผู้ที่รู้มาก สอบไล่ภาษามคธได้ มีภูมิรู้สูง ก็ได้รับพระราชทานพัดเป็น *เปรียญ* อย่างฆราวาสได้รับ *ปริญญา* ในเวลานี้นั่นเอง ผู้ที่เป็นเปรียญนั้นเป็นผู้ที่ได้รับความนับถือมาก ได้รับสมญาจากคนทั้งหลายว่าเป็น *มหา* คือผู้รู้ยิ่ง แม้สึกหาลาพรตไปแล้วก็ยังเป็น "มหา" อยู่นั่นเอง ผิดกับคนธรรมดาที่บวชโดยไม่ได้เป็นเปรียญ คนพวกนั้นลาสิกขาบทแล้ว เป็น *บัณฑิต* เฉย ๆ ผู้ที่จะเป็นมหาได้นั้น อย่างน้อยต้องไล่ได้เปรียญสามประโยค กล่าวคือต้องบวชเรียนมาอย่างน้อยสามพรรษา ผู้ที่ไล่ได้เปรียญต่ำๆ อยู่ในเรือน ๓ ประโยคถึง ๕ ประโยค จัดว่าได้ *เปรียญตรี* ผู้ที่ไล่ได้เปรียญ ๖–๗–๘ จัดว่าเป็น *เปรียญโท* ผู้ที่ไล่ได้ ๙ ประโยค นับว่าเป็น *เปรียญเอก* มีเกียรตินิยมสูงสุดในทางพระปริยัติธรรม

วิธีการให้เกียรติในทางศึกษาของบ้านเราแต่เดิม ซึ่งสืบต่อมาจนทุกวันนี้นั้นไม่ผิดแผกไปจากประเพณีเดิมของยุโรปเขาเท่าไรนัก ว่าไปทำไมมี แต่เดิม ผู้รู้ ไม่ว่าจะเป็นไทยหรือฝรั่ง ย่อมมีอยู่แต่ตามวัดเท่านั้น *เปรียญ* หรือ *ปริญญา* ในยุโรปสมัยโบราณ ก็จำกัดอยู่จำเพาะพระบาทหลวงเท่านั้น แม้เวลานี้ก็จะสังเกตได้ว่าเสื้อครุยปริญญา (Gown) ล้วนมีลักษณะเดียวกับเสื้อคลุมของพระฝรั่งแทบทั้งสิ้น และสายสวมทับเสื้อครุย (Hood) นั้นก็คือสังฆาฏิพระบาทหลวง (ซึ่งใช้สวมศีรษะเวลาหน้าหนาว) นั่นเอง พระบาทหลวงนิกายฟรานซิสกันยังคงใช้สังฆาฏิแบบนี้อยู่ แต่เสื้อปริญญาสมัยใหม่มักจะเล่นสีสังฆาฏิเสียฉูดฉาดจนบาดตา

ตามหนังสือเก่า ปรากฏว่าพระบาทหลวงสมัยโบราณเรียนรับปริญญาเพื่อจะได้รับพระราชทานยศเปรียญให้เป็นพระอาจารย์ จะได้สอนหนังสือได้ตามมหาวิทยาลัย ในสมัยโบราณยุโรปมีปริญญาขั้นเดียว เรียกเป็นสามชื่อ คือ ด๊อกเต้อ ๑ มาสเต้อ ๑ โปรเฟ่สเซ่อ ๑ บัดนี้นามทั้งสามมีความหมายผิดกันไกลตามกาละเทศะ ที่ในประเทศฝรั่งเศส คำว่า *"โปรเฟ่สเซ่อ"* ใช้เรียกครูทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นครูโรงเรียนธรรมดาหรือครูมหาวิทยาลัย ที่อังกฤษ ผู้ที่จะเป็นโปรเฟ่สเซ่อได้ จะต้องเป็นผู้รอบรู้ในศาสตร์แขนงใดแขนงหนึ่ง หรือวิชาใดวิชาหนึ่ง ไม่มีตัวเสมอในมหาวิทยาลัยที่ตนสอนอยู่ ตำแหน่งอย่างนี้ยุโรปประเทศอื่น ๆ ยกให้เป็นภาระของ *"ดีน"* (Dean) ที่เราบัญญัติศัพท์เรียกว่า *"คณบดี"* ที่อังกฤษ บางมหาวิทยาลัยก็มีทั้งคณบดีและโปรเฟ่สเซ่อ บางมหาวิทยาลัยก็มีแต่โปรเฟ่สเซ่อ เป็นการลักลั่นแบบอังกฤษแท้ ที่อังกฤษไม่ค่อยจะมีการตั้งให้คนเป็นโปรเฟ่สเซ่อ เพื่อเป็นเกียรติยศ อาจารย์คนนั้นเป็นโปรเฟ่สเซ่อหรือ *"ศาสตราจารย์"* วิชานั้นๆโดยเฉพาะ เมื่อลาออกแล้วหรือหลุดออกจากตำแหน่งแล้วก็เป็นอันสิ้นสุดการเป็นโปรเฟ่สเซ่อทันที ต่อทำความดีความชอบมาก มหาวิทยาลัยบางแห่ง อาจจะอนุญาตให้เป็นโปรเฟ่สเซ่ออย่างกิตติมศักดิ์ (Professor Emeritus) ต่อไปก็ได้ ประเทศบางประเทศ เช่น ประเทศเยอรมัน โปรเฟ่สเซ่อที่เป็นรัฐมนตรีก็มี ของเขาใช้ตำแหน่งเป็นเกียรติยศอย่างด๊อกเต้อ อย่างไรก็ตามแม้ว่า คำว่าโปรเซสเซ่อจะยังคงมีเกียรติอยู่ในวงการศึกษา แต่จะนับเกียรติดังนี้เข้าอยู่ในข่ายปริญญาดังก่อนหาได้ไม่

ส่วนคำว่า *"ด๊อกเต้อ"* และ *"มาสเต้อ"* ยังใช้เป็นสัญญาบัตรเปรียญอยู่ในยุโรป ที่บนภาคพื้นทวีปยุโรป ปริญญาทั้งสองมีศักดิ์เท่ากัน ที่ฝรั่งเศสเมื่อทำปริญญาตรี (Licence) ได้แล้ว ปริญญาขั้นต่อไป คือ ด๊อกเต้อ (Doctorat) ซึ่งจัดเป็นปริญญาสูงสุด Diplome detudes superieure ที่เยอรมันได้ปริญญาตรีแล้ว ก็ทำวิทยานิพนธ์ Doktoradeit ได้เป็นด๊อกเต้อเลยเหมือนกัน สำหรับบนภาคพื้นทวีปยุโรป จะเรียกปริญญาดังนี้ว่า ปริญญาโทก็ได้ เอกก็ได้ เพราะเขามีปริญญาสองชนิดเท่านั้น ที่อังกฤษ โดยทั่วไป มาสเต้อจัดเป็นปริญญาโท มีศักดิ์ต่ำกว่าด๊อกเต้อ ซึ่งเป็นปริญญาเอกที่ว่ามานี้ ว่าอย่างรวม ๆ ผิดได้ง่ายเต็มที่ ควรจะจาระไนให้ละเอียดดังนี้

วิธีการเรียนเพื่อรับปริญญาอย่างของอังกฤษนั้น คล้ายของไทยในข้อที่ว่าต้องจำพรรษาอยู่มหาวิทยาลัยสามปีเป็นอย่างน้อย จึงจะสอบเป็นเปรียญได้ และปริญญาบัตรก็ถือว่าเป็นของพระราชทาน แม้จะไม่ได้พระราชทานกันอย่างเมืองไทย แต่ก็โปรดพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ผู้เป็นใหญ่ในมหาวิทยาลัยเป็นผู้มีอำนาจเต็มในการประสาทปริญญาแต่เดิม ทางมหาวิทยาลัยก็สอนกันอยู่แต่วิชาทางอารามต่าง ๆ เช่น พระวินัยปรัชญา เทววิทยา แพทยศาสตร์ และวิชาภาษาโบราณ พระของเราเรียนภาษามคธ พระของเขาเรียนภาษาลาตินและกรีก การที่พระของเราท่านรู้ภาษามคธนนแล คนทั้งหลายจึงเรียกท่านว่าเป็นมหา ฝรั่งเขาก็เช่นกัน ถ้าใครรู้ภาษาลาตินและภาษากรีกแตกฉานแล้วเป็นที่นับถือมาก มหาวิทยาลัยต่าง ๆ เวลานี้ยังสอนหลักสูตรภาษาโบราณดังกล่าวอยู่ ที่ออกซฟอร์ดผู้ที่เรียนวิชาดังกล่าวต้องใช้เวลา ๔ ปี ไม่ใช่ ๓ ปี ดังเรียนวิชาอื่น ๆ ยกย่องวิชาดังกล่าวว่าเป็นวิชา *"มหา" ศาสตร์* (Greats) เพราะสอนให้รู้เจนจบเกี่ยวด้วยมนุษยธรรม Literae Humanioraes เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็มีผู้คิดวิชา *"มหาอย่างใหม่"* (Modern Greats) ใช้สอนอยู่ที่ออกซฟอร์ด ปรากฏว่าคนที่ขึ้นไปอยู่ออกซฟอร์ดส่วนใหญ่ไปเรียนเป็น "มหา" บาเรียน

ทั้งที่มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ดและเคมบริดจ์ เขาให้ *ปริญญาตรี* (Bachelor of Arts) แก่นักเรียนของเขาเมื่อสอบได้ตามหลักสูตรของมหาวิทยาลัย แต่เมื่อเป็น*บัณฑิต*ได้สามปีแล้ว อาจซื้อ *ปริญญาโท* (Master of Arts) ได้โดยไม่ต้องทำงานด้านการศึกษาอีก มหาวิทยาลัยที่ทางแคว้นสก๊อตแลนด์ยิ่งดีไปกว่านี้อีก และสอบได้แล้วได้เป็น*มหาบัณฑิต* เลย ไม่ต้องรับปริญญาตรี หลักสูตรตามธรรมดา ๓ ปี ต่อจะทำเกียรตินิยมใช้ปีที่สี่ทำเกียรตินิยมจำเพาะวิชาใดวิชาหนึ่ง สำหรับมหาวิทยาลัยตรีนิตีที่กรุงดับลินประเทศไอร์แลนด์นั้น ไม่ว่าจะเรียนวิชาอะไรย่อมใช้เวลาสี่ปีเป็นพื้น ทำเสร็จแล้วได้รับปริญญาตรีเหมือนกันหมด ต่อทำปริญญาแขนงหนึ่งแขนงใดต่อไปเป็นพิเศษ ได้ปริญญานั้นแล้ว ทางมหาวิทยาลัยยกปริญญาพ่วงท้ายให้เปล่าๆ อีกปริญญาโท๑ ส่วนมหาวิทยาลัยอื่น นอกจากนี้ นักเรียนได้ปริญญาตรีแล้ว ต้องการปริญญาโทหรือปริญญาเอก ก็ต้อง

ทำการค้นคว้าศึกษาต่อไป เรื่องปริญญาตรี ปริญญาโทของอังกฤษลักลั่นกันดังบรรยายมา เป็นเหตุให้คนไม่รู้หลงเพ้อว่าปริญญาโทจะต้องดีกว่าปริญญาตรีเสมอ เรื่อยเจื่อยไปเช่นนั้นเอง คนอังกฤษที่รู้เขาหานึกเช่นนั้นไม่

ปริญญาเอกของอังกฤษก็ลักลั่นอยู่ไม่ใช่เล่น ไม่ใช่สักว่าเป็นด๊อกเต้อแล้วเหมือนกันหมด ดุษฎีบัณฑิตของอังกฤษแบ่งได้ง่าย ๆ เป็นสองชนิด ชนิดอย่างต่ำกับชนิดอย่างสูง (Junior and Senior Doctors) ถ้านักเรียนทำปริญญาตรีหรือปริญญาโทได้ดี มีความประสงค์จะทำปริญญาเอกต่อ ก็ทำแต่ปริญญาเอกอย่างต่ำ (แต่ก็ไม่เสมอไป) ไม่ว่าจะทำดุษฎีบัณฑิตวิชาใดเขาให้เป็น (Doctor of Philosophy) เหมือนกันหมด ผู้ที่ได้ปริญญาเอกชนิดนี้บางทีมีผู้ขนานนามว่า "ด๊อกเต้อ" บางทีเขาเรียกว่า "มิสเตอร์" เฉย ๆ เช่นนั้นเอง เทียบได้ดีกับด๊อกเต้อของทางภาคพื้นยุโรป คือ จัดเป็นปริญญาเอกก็ได้ปริญญาโทก็ได้ (Doctor of Philosphy ใช้ตัวย่อว่า Ph.D. หรือ D.Phil. แล้วแต่มหาวิทยาลัย) ว่ากันโดยระบบศักดินาของอังกฤษโดยเคร่งครัดแล้ว ผู้ที่จะใช้คำว่ามิสเตอร์นำหน้าได้ต้องได้รับปริญญาโทเสียก่อน ผู้ที่จะใช้คำเอสไคว(Esquire) ตามหลังได้ ก็ต้องเป็นผู้มีทรัพย์ศฤงคาร เรือกสวน ไร่นา เป็นบุคคลขั้นสไคว (Squire) ซึ่งต่ำกว่าบรรดาศักดิ์ชั้นเซ่อไนท์ (Sir Knight) แต่สูงกว่าสุภาพชนธรรมดา (Gentleman) เดี๋ยวนี้ ผู้ชายทั่วไปเป็นได้ทั้งเอสไควและมิสเตอร์ ดุจเดียวกับคนไทยกลายเป็น "คุณ" กันทั้งบ้านทั้งเมืองนั่นเอง

ดุษฎีบัณฑิตอย่างสูงนั้นทำได้ยากอย่างยิ่ง ชั้นนี้เขาบ่งไว้ชัดว่าผู้นั้นเป็นอัครมหาบัณฑิตในทางไหน (Doctor of Science วิทยาศาสตร์ Doctor of Letters อักษรศาสตร์ Doctor of Laws or Doctor of Civil Law หรือกฎหมาย) ผู้ที่รับมักเป็นผู้มีเกียรติยศมาก เพราะได้รับยกย่องว่าเป็น "หมอ" คือผู้รู้จริง ๆ สมัยโบราณผู้ที่จะได้เป็น "หมอ" ของลัทธิคริสตังนั้น จะต้องได้รับการแต่งตั้งจากพระสันตะปาปา เช่นเซนต์ทอมัส แอกไควเนสเป็นหมอเทวดา (Doctor Angelicus) เป็นต้น ที่คนไทยเรียกใครๆว่า หมอความ หมอยา หมอมิชชันนารี และฝรั่งก็เรียกคนจำพวกนี้ว่าด๊อกเต้อ ก็เพราะเป็นการเอาใจ ด้วยชีวิตกิจการของผู้เรียกอยู่ในมือของคนอาชีพเหล่านี้ ความจริง "หมอ"

ยาที่ได้รับปริญญาเอกนั้นมีน้อยจริงๆ ในเมืองไทย ท่านที่ได้รับปริญญาขั้นนี้ อย่างกิตติมศักดิ์ มีเพียงสองท่านเท่านั้น คือ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ทรงได้รับนิติศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ และกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ ทรงได้รับนิติศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด

มีผู้สงสัยกันบ่อยๆ ว่า ทำไมอังกฤษและประเทศต่างๆ ที่ได้รับวิธีการให้ปริญญาไปจากอังกฤษจึงได้เขียนตัวอักษรย่อพ่วงท้ายนามบอกยี่ห้อปริญญาต่างๆ กัน จะให้อัตถาธิบายในเรื่องนี้ได้จะต้องย้อนกลับไปเล่าถึงสมัยโบราณอีก ที่ในอังกฤษแต่เดิมมีมหาวิทยาลัยอยู่น้อยแห่งผู้ที่ไปเรียนมหาวิทยาลัยก็ย่อมจะไปเรียน "*ศิลปศาสตร์*" บรรดาที่มีสอนกันอยู่ตามมหาวิทยาลัยเหมือนอย่างกุมารต่างๆ ในชมพูทวีปไปเรียนที่ตักกศิลา ฉะนั้น ครั้นเมื่อเรียนสำเร็จ มหาวิทยาลัยจึงให้ปริญญา "*ศิลปศาสตร์บัณฑิต*" Bachelor of Arts หรือ "*ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต*" Master of Arts แล้วแต่กรณี ที่ไพล่ไปแปล Arts ว่า "*อักษรศาสตร์*" นั้น ไม่ถูกทีเดียวนัก ในปัจจุบันบางมหาวิทยาลัยไม่ว่าจะเรียนอะไรย่อมจะได้ปริญญา (B.A. หรือ M.A.) เหมือนกันหมด บางทีวิชานั้นๆ จะเป็นวิทยาศาสตร์ วิศวกรรม กฎหมาย ดนตรีหรืออะไรก็ได้ ต่อทำวิทยานิพนธ์สูงขึ้นในวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ จึงจะได้ปริญญาในทางนั้นโดยเฉพาะ เช่นทำวิทยานิพนธ์ทางเทววิทยา (Bachelor of Divinity) ซึ่งแม้จะเป็นปริญญาขั้นแบชเชเล่อก็จริง แต่มีศักดิ์สูงกว่าปริญญาขั้นมาสเต้อโดยทั่วๆ ไป บางแห่งต้องเขียนวิทยานิพนธ์ทางนิติศาสตร์จึงจะได้ปริญญาพิเศษทางกฎหมาย (B.C.L. หรือ LL.B.) และต้องทำวิทยานิพนธ์ทางวิทยาศาสตร์เพื่อจะได้บีเอสซี (B.Sc.) แต่บางแห่งปริญญา บีเอสซี กลับเป็นของที่มหาวิทยาลัยรังเกียจเช่นที่ดับลินถือกันว่าพวกได้ปริญญาดังกล่าวคือพวกที่เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยโดยไม่รู้ภาษาลาติน เป็นพวกเขลา หาไม่ก็จะได้ บีเอ อย่างธรรมดา มาในรอบร้อยปีมานี้ มหาวิทยาลัยเกิดขึ้นมากในอังกฤษ และมีวิชาแขนงใหม่ๆ มาก นักเรียนไปเรียนจบก็ได้ปริญญาใหม่ๆ ต่างๆ โดยทันที แม้จะมีชื่อแปลก แต่ก็หามีเกียรติคุณประหลาดพิสดารอย่างไรไม่ การที่ไปหลงความดีของคนด้วยอักษรย่อท้ายนามนั้นผิดโดยแท้ ถ้าจะสังเกตดูนามผู้รู้ในอังกฤษแล้วจะเห็นได้ว่าส่วนมากได้ปริญญาตรีหรือปริญญาโทอย่างสามัญเท่านั้นเป็นพื้น เพราะผู้รู้ ไม่

สู้จะอยากอวดรู้ด้วยการเรียนเพิ่มเอาปริญญาพ่วงท้าย ที่ได้ปริญญาเอก ก็มักได้อย่างสูงสุด ซึ่งมักได้รับอย่างกิตติมศักดิ์โดยมาก ส่วนทางเยอรมัน เขามักเขียนปริญญาไว้ก่อนชื่อ เป็นหนึ่งยศถาบรรดาศักดิ์ไปเลย

นอกจากนี้ยังมีคนเป็นจำนวนมากพูดโดยหลงว่าปริญญาดีกว่าประกาศนียบัตร ทั้งนี้สุดแท้แต่ว่าประกาศนียบัตรนั้นคืออะไร ถ้าประกาศนียบัตรประถมศึกษา หรือมัธยมศึกษา หรือประกาศนียบัตรวิชาหุงข้าว ต้มแกง แต่งหน้า ทาจมูก ซึ่งโรงเรียนเอกชนห้างร้านใดก็ออกได้แล้วไซร้ ประกาศนียบัตรนั้นเป็นของถูก หาราคาค่างวดไม่ได้ แต่ที่มหาวิทยาลัย มีการให้ประกาศนียบัตรเหมือนกัน ประกาศนียบัตรบางชนิดมีค่าด้อยกว่าปริญญา บางชนิดมีค่าเท่าหรือสูงกว่าปริญญาเสียซ้ำ อย่างนี้บางทีต้องได้ปริญญาก่อนจึงจะทำประกาศนียบัตรได้ นับว่ามีเกียรติยศมาก ข้อเสียของประกาศนียบัตรมีอยู่ตรงที่พูดรวม ๆ กันไปนั้นเอง ปริญญาที่ในยุโรปมีเสียยี่ห้อไม่ได้ เพราะเขากวดขันกันมาก ไม่เหมือนปริญญาของทวีปอื่นที่เอาอย่างยุโรปไปให้และขายปริญญา (แม้ปริญญาเอก) กันง่าย ๆ พาให้ปริญญาบ้านเมืองนั้นไม่สู้มีค่านักตามสายตาคนยุโรป แต่เมืองไทยดูจะให้ค่าเท่ากัน น่าอัศจรรย์ใจอยู่บ้าง ทั้ง ๆ ที่ความยากง่ายเรียนได้ช้าเร็ว ตลอดจนคุณค่าของวิชาที่เรียนผิดกัน ปรากฏอยู่แก่สายตาโลกแล้ว *บางทีผู้ที่มีอำนาจเทียบปริญญาและวัดคุณค่าของนักศึกษา ยังหลับตาอยู่กระมัง?*

ตามปกติที่อังกฤษเขาไม่รับนับถือปริญญาจากประเทศอื่น ในกรณีที่จะมาทำปริญญาต่อที่สำนักเรียนของเขา ทั้งนี้นับว่าเป็นการถูกต้องอย่างยิ่ง ที่ฝรั่งเศสการเรียนขั้นปริญญาตรียากไปกว่าของอังกฤษเสียอีก เขากวดขันในการสอบเข้มงวดจริง ๆ น่าเสียดายที่นักเรียนไทยเราไม่สู้มีไปเรียนขั้นนี้กัน ส่วนมากมักไปขอเรียนทำปริญญาชั้นสูง ทั้งนี้เพราะฝรั่งเศสเขายอมรับปริญญาต่างประเทศเทียบเท่าปริญญาขั้นแรกของเขาโดยง่าย การที่เป็นเช่นนี้น่าเสียดายยิ่งนัก และจัดเป็นการโอละพ่ออย่างสำคัญ คนฝรั่งเศสเองหยิ่งในปริญญาขั้นแรกของเขา คล้ายผู้รู้ในอังกฤษ ผู้รู้ที่ฝรั่งเศสไม่ค่อยมีใครขวนขวายทำปริญญาต่อ ดังจะเห็นได้ว่าบรรดาอาจารย์และศาสตราจารย์ผู้มีเกียรติยศสูง ๆ ใน

ฝรั่งเศสล้วนเป็น "มองซิเออ" แทบทั้งนั้น หาค่อยมี "ด็อกเต้อ" ไม่ ที่อังกฤษก็ทำนองนี้ อาจารย์ผู้ตรวจข้อสอบปริญญาเอกนั้นบางทีได้รับปริญญาตรีเท่านั้นเอง เพราะผู้ที่ได้รับปริญญาตรีของเขาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิอย่างวิเศษอยู่ไม่น้อย คล้ายกับของเราในข้อที่ท่านที่ได้เปรียญต่ำ ๆ ที่มีภูมิธรรมสูงกว่าเปรียญสูงก็มีถมไป ที่เยอรมันมีระเบียบการเป็นไปอีกอย่างหนึ่ง เมื่อสอบเสร็จได้ปริญญาตรีแล้ว หากยังอยากจะทำปริญญาต่ออีก ก็มีสิทธิ์ที่จะไปของานมาทำเพื่อเก็บผลมาเขียนวิทยานิพนธ์ ส่งให้โปรเฟสเซ่อตรวจขอปริญญาอย่างสูงต่อไป ใช้เวลาต่อไปประมาณปี ๑ พวกทางเยอรมันเขาจึงทำปริญญาเอกกันเป็นพืน แม้นักการเมืองก็เป็นด็อกเต้อกันเป็นแถว ที่อังกฤษนักการเมืองที่สามารถอาจได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์จากมหาวิทยาลัย แต่ก็คงเป็นมิสเตอร์อยู่ตามเดิม ที่เยอรมันก็ดุจเดียวกับฝรั่งเศส ในข้อที่ยอมรับเทียบปริญญาของต่างประเทศให้โดยง่าย

การทำปริญญาขั้นสูงในด้านวิทยาศาสตร์เวลานี้มีมาก เพราะวิทยาศาสตร์กำลังตีวงขยายออกไปกว้าง แต่ในศิลปศาสตร์และอักษรศาสตร์ ที่ในยุโรปเขาค้นคว้าเขียนกันไว้เกือบหมดแล้ว หาวิชาทำปริญญาต่อยากเต็มที ถึงกระนั้นก็ยังมีผู้อยากทำปริญญาขั้นสูงกันมากต่อมาก ในเมื่อวิชาที่สำคัญ ๆ ไม่มีให้ทำ ก็ไปเลือกทำวิชาอะไรต่ออะไร ซึ่งเกือบจะนับได้ว่าเสียเวลาเปล่า ๆ แต่โดยทั่ว ๆ ไป ยุโรปยังไม่รู้จักเมืองไทยและโลกทางตะวันออก เพราะฉะนั้นมหาวิทยาลัยทางนั้นเขาจึงยินดีอยากได้วิทยานิพนธ์กันมาก ผิดกับนักเรียนนอกสมัยก่อน อย่างน้อยสุดก็เป็นคุณแก่ตัวผู้ทำปริญญาเอง เพราะสังคมเมืองไทยยังชอบผู้มีปริญญาสูง ๆ และทางการบ้านเมืองก็ยังเทียบอัตราเงินเดือนด้วยการวัดปริญญา ไม่ใช่ความรู้.

เพื่อคำเตือนของคุณพ่อ

ในสมัยที่คุณพ่อของข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ คุณพ่อได้เคยเตือนสติข้าพเจ้าเสมอว่า "ลูกเอ๋ยอันว่าลาภ ยศ สรรเสริญและสุขนั้น มันเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน.....สิ่งที่แน่นอนสำหรับคนเรานั้นคือความตาย.....จงหมั่นระลึกถึงความตายเสมอ เพราะการหมั่นระลึกถึงความตาย จะเป็นอุบายป้องกันไม่ให้เราลุ่มหลงประมาทมัวเมาในลาภ ยศ สรรเสริญและสุขได้เป็นอย่างดี.....ไหน ๆ ได้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วจงตั้งหน้าบำเพ็ญประโยชน์ส่วนรวมเพื่ออนุชนรุ่นหลัง และโดยเฉพาะเพื่อสายโลหิตของเรา..... อย่าเห็นแก่ตัวหรือเห็นแก่ได้ เพราะคนเราตายแล้วไม่สามารถจะนำเอาอะไรติดตัวไปได้เลย....."

ข้าพเจ้าได้ยึดถือเอาคำเตือนนี้มาเป็นคติสอนใจตัวเองตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ และคำเตือนของคุณพ่อนั้นยังแว่วอยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้าอย่างไม่มีวันที่จะลืมเลือนไปได้

นับแต่ข้าพเจ้าได้เข้ารับราชการสนองพระเดชพระคุณมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ เป็นเวลา ๒๓ ปีเข้าแล้ว จากประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม ข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์ และการสังเกตของข้าพเจ้า พอที่จะสรุปได้ว่า คนเราที่เกิดมาทุกวันนี้ ตกอยู่ในอำนาจแห่ง "ความเมา" กันเป็นส่วนใหญ่ เป็นเหตุให้เกิดความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมจนลืมนึกถึงประเทศชาติ และละเลยในการบำเพ็ญประโยชน์เพื่อชาติอันเป็นที่รักยิ่งของตน ดังนั้นในการบำเพ็ญกุศลฌาปนกิจศพคุณพ่อของข้าพเจ้าครั้งนี้ เพื่อเป็นการเทิดทูนคำเตือนของคุณพ่อ และเพื่อเชิญชวนเพื่อนร่วมชาติทั้งหลายได้มาช่วยกันขจัด "ความเมา" ออกไปจากใจ ข้าพเจ้าจึงได้ขอให้อนุศาสนาจารย์กรมผสมที่ ๓ ได้เขียนเรื่องที่เกี่ยวกับ "ความเมา" โดยเฉพาะ เพื่อนำลงพิมพ์ในหนังสืออนุสรณ์งานฌาปนกิจศพคุณพ่อ ดังปรากฏต่อไปนี้ ซึ่งข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้ได้รับหนังสือนี้ไปอ่านบ้างไม่มากก็น้อย

พันเอก *อรุณ ศรีอุทัย*

รองผู้บังคับการกรมผสมที่ ๓

"เมา"

คนเรามีของที่จะเมาอยู่ ๒ อย่าง คือ กาย กับ ใจ ดังนั้น การเมาของคนจึงมี ๒ อย่าง คือ เมากาย กับ เมาใจ

เมากาย คืออย่างไร คือร่างกายของคนเรานี้ประกอบด้วยประสาทต่าง ๆ เต็มตัว ประสาทเหล่านี้ควบคุมระบบความรู้สึกของร่างกายให้เป็นไปตามปกติ ถ้าร่างกายถูกเขย่าถูกโยก ถูกหมุน ถูกทำให้ขยอกขย้อน หรือถูกสิ่งมีพิษสังหาร ประสาทจะเกิดความงุนงง และไม่อาจบังคับระบบความรู้สึกได้ตามปกติ ให้มีอาการคลื่นเหียนวิงเวียน โยกโคลง โซเซ ซึ่งเราเรียกว่า "เมา" อย่างเช่นคน เมารถ เมาเรือ เมาคลื่น เมาแดด เมาหมาก เมายา เมากัญชา เมาเหล้า เป็นต้น เมาเหล่านี้เป็นการเมาทางร่างกาย เพราะร่างกายถูกกระทบทนไม่ไหว มันก็เลย "เมา" และถ้ามีอาการมึน หรือเมาแล้วประสาทมึนชา หรือมึนงงไป เราเรียกว่า "มึนเมา"

เมาใจ. คืออย่างไร คือร่างกายไม่ได้กระทบอะไร แต่ใจมันถูกกระทบ มันก็เลยเมา อาการเมานี้มีมากมาย แล้วแต่ว่าใจมันจะเมากับสิ่งใด ของนั้นอาจไม่ใช่ของเมา แต่ใจมันเกิดเมาขึ้นก็ได้ โปรดตรองดูเมาใจของคนดังนี้

เมาอย่างเด็ก ๆ ก็มีเมาเที่ยว เมาหนังสติค เมาหยอดหลุม เมาทอยกอง เมาหนังสืออ่านเล่น เมาหนังสือการ์ตูน เมาว่าว เมาจิ้งหรีด เมาหมากเก็บ ฯลฯ

เมาอย่างพวกหนุ่ม ๆ สาว ๆ ก็มี เมาหนัง เมาเพื่อน เมาแต่งตัว เมาเที่ยว เมาคู่รัก เมาน้ำตก เมาชายทะเล เมาทัศนาจร เมากินเลี้ยง เมารำวง ฯลฯ

เมาอย่างพวกผู้ใหญ่ยิ่งหนัก เป็นต้นว่า เมาลูกเขย เมาสะใภ้ เมาหมากรุก เมาสโมสร เมาบิลเลียด เมาไพ่ เมาม้า เมายศ เมาอำนาจ เมาคำยอ เมาหลวงพ่อ เมาพระเครื่อง เมาหมอดู เมาล็อตเตอรี่ เมาสลากกินรวบ เมากล้วยไม้ เมากุหลาบ ฯลฯ

เมาอย่างคนแก่ ส่วนมากเป็นเรื่องเมาสมบัติ เมาหลาน แล้วก็เมาบ่น

นี่แหละคือเรื่องของความเมาใจ อาการของใจที่เมานี้ ก็คือ ความติดพันเกาะเกี่ยว เพลิดเพลิน พิศวงงงงวย ถอนใจออกไม่ได้ และมีลักษณะมัวเมา คือ เมาใจนี้

เมาเข้าแล้ว ใจมืดมัว สลัว เลือนลาง มองไม่เห็นทางเสียหาย ใจอย่างนี้เรียกว่า ใจมัว เมื่อเรียกอาการเมา เราจึงเรียกว่า "มัวเมา"

ในอาการ "มึนเมา" กับ "มัวเมา" นี้ อาการมึนเมาทางกายสร่างได้ง่าย กินยาถอนเสียก็หาย บางคนกินอะไรเปรี้ยว ๆ หรือของร้อน ๆ ก็หาย แต่บางทีก็ไม่ต้องถอนเสียด้วยซ้ำ มันเมาก็นอนหลับเสียพอตื่นขึ้นก็จะหายเมา ดังที่สุนทรภู่กวีเอกของไทยท่านว่า "อันเมาเหล้า เช้าสาย ก็หายไป"

ส่วนอาการมัวเมาแก้ได้ยากถอนยาก เพราะไม่รู้จักสร่างซา ดังที่กวีเอกท่านนั้นว่าต่อไปว่า "แต่เมาใจ นี้ประจำทุกค่ำคืน" ตามธรรมดาแล้ว คนที่จะช่วยตัวเองได้ใจต้องเป็นปกติดีอยู่ ถึงร่างกายเมาเต็มที่ แต่ถ้าใจยังเป็นปกติก็พอคิดหาทางแก้ไขทีนี้ถ้าใจเกิดเมาเสียเองแล้ว เราจะเอาอะไรมาคิดช่วยตัวเอง ดูเป็นเรื่องลำบากมาก แม้จะให้คนอื่นตักเตือนก็พูดกันไม่ค่อยรู้เรื่อง

ฉะนั้น จึงควรระวังอย่าให้เกิดความมัวเมา

ตกลงว่า เมาใจ น่ากลัวยิ่งกว่า เมากาย เพราะเมาใจเป็นเหตุให้ลืมได้แม้กระทั่งผู้ที่ตนรักมากที่สุด คือ "ตัวเอง" และลืมได้แม้กระทั่งผู้ที่ตนเคารพมากที่สุด คือ "บิดามารดา" อย่างที่ท่านว่า "เมาปลื้ม ลืมจน เมาตน ลืมตาย เมากาย ลืมแก่ เมาผัว เมาเมีย ลืมพ่อลืมแม่ เมากระแช่ ลืมคุก ลืมตะราง "และลงได้ใจเมาแล้ว ทำให้หมดอะไร ๆ หลายอย่าง อาทิเช่น "เมาเพศ หมดราคา เมาสุรา หมดสำคัญ เมาพะนัน หมดตัว เมาเพื่อนชั่ว หมดดี" คนเราถ้าหมดราคา หมดสำคัญ หมดตัว และ หมดดีแล้ว ก็หมดท่าเท่านั้นเอง และนอกจากนี้ยังมีความเมาอีก ๔ อย่าง ที่ทำให้เสียผู้เสียคน คือ "เมายศ เมาศักดิ์ เมาทรัพย์ และเมารูป เพราะ :–

"เมายศเป็นเหตุให้ ทำผยอง
เมาศักดิ์มักลำพอง โอ่โอ้
เมาทรัพย์มักจองหอง เหิมเห่อ
เมารูปทำเป็นโก้ สิ่งนี้ดีไฉน"

เมายศ หรือ เห่อยศ ก็ดี เมาศักดิ์หรือเมาอำนาจเมาดีก็ ทรัพย์ก็ดี เมารูปร่างสังขารร่างกายก็ดี ล้วนแต่ทำให้คนลืมตัวได้ทั้งนั้น

ความจริงตัวเรานี้มันไม่มีอะไรก็มากน้อย มีโครงกระดูกเดินได้อยู่คนละชุดเท่านั้น และโครงนี้ก็เป็นโครงเพียงชั่วคราว จวนตายเต็มทีแล้วทั้งนั้น ชาวโลกเขามาสมมติให้เราเป็นนั่นเป็นนี่ ตัวจริงมันก็เท่าเดิม แต่สมมติโลกอย่างนี้เป็นความจริงเหมือนกัน แต่ว่าจริงโดยสมมติ เรียกว่า "สมมติสัจจะ" ของที่เป็นสมมติสัจจะนั้น ถ้าผู้ถูกสมมติ**รู้ตัว** อยู่ก็ไม่เสีย แต่ถ้าลืมตัวแล้วก็เสียทุกคน

ศักดิ์ หรือ อำนาจนั้น หากใช้ธรรมเป็นอำนาจ ไม่ใช้อำนาจเป็นธรรมก็ได้ผลดี ข้อสำคัญเมื่อมีอำนาจแล้ว พระท่านเตือนว่าอย่าใช้อำนาจเกินขอบเขต หรือใช้ไปในทางที่ผิด ผู้รู้ท่านว่า อำนาจ เงิน และอาวุธ ๓ อย่างนี้ มีในผู้ใดแล้ว มักจะทำให้ผู้นั้นฮึกเหิม ลืมตัว และเป็นธรรมดาเมื่อใช้มากมันก็ย่อมจะหมดไปได้

ทรัพย์ หากใช้ไปในทางดีก็มีคุณอนันต์ หากใช้ในทางผิดก็มีโทษมหันต์ ผู้มีทรัพย์แล้วเมาทรัพย์ มักจะลืมคิดว่า "เมื่อมีสมบัติก็มีวิบัติได้" และมักใช้ทรัพย์เป็นเครื่องมือในการทำชั่ว ทำให้ตัวต้องถึงความหายนะแทนที่จะใช้ทรัพย์ไปในทางที่เป็นประโยชน์แก่ตนเอง และแก่ส่วนรวม เพื่อให้เป็นทิฏฐานุคติแก่อนุชนรุ่นหลัง

รูป หมายถึงตัวตน บางคนเมารูปเมากายจนลืมแก่ลืมตาย วันหนึ่ง ๆ ไม่ทำอะไร เอาแต่แต่งเนื้อแต่งตัวบำรุงบำเรออยู่นั่นแล้ว หาได้คิดไม่ว่ามันไม่จีรังยั่งยืน มีแก่ เจ็บ ตาย เป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นไปได้ คนเมารูปหรือเมาตนมักจะเป็นคนเจ้าสำรวย งานหนักไม่เอา งานเบาไม่สู้ ไม่ได้ใช้ชีวิตให้เป็นประโยชน์เลย ความเป็นอยู่ของบุคคลประเภทนี้ ท่านเรียกว่า "โมฆชีวิต ชีวิตเปล่า" คือความเป็นอยู่อย่างเปล่าประโยชน์

ทั้ง ยศ ศักดิ์ ทรัพย์ และรูป ล้วนแต่ตกอยู่ในกฎแห่งอนิจจัง ไม่เที่ยงแท้แน่นอน เปลี่ยนแปรไปได้ ดังคำที่ท่านกล่าวไว้ว่า "อันยศฐาบรรดาศักดิ์เหมือนความฝัน รูปโฉมโนมพรรณเหมือนดอกไม้ ชีวิตไซร้เหมือนสายฟ้าแลบ" ทั้งสี่อย่างนี้ไม่มีอะไรที่จะติดตามเราไปได้เลย นอกจากความดีและความชั่ว สองอย่างเท่านั้น

"รูปํ ชีรติ มจฺจานํ นามโคตฺตํ น ชีรติ

รูปกายของสัตว์ทั้งหลาย ย่อมสูญสิ้นไป ส่วนนามกาย คือ ชื่อ และโคตร หาได้สูญสิ้นไปไม่"

ข้าพเจ้าขอมอบบทความสั้น ๆ นี้ อุทิศให้เป็นเครื่องสักการะต่างดอกไม้ธูปเทียน เพื่อคารวะดวงวิญญาณของคุณพ่อ.......ผู้วายชนม์ไปแล้ว หากบุญกุศลแม้เพียงน้อยนิดจะพึงบังเกิดมีจากบทความนี้บ้างแล้วไซร้ ข้าพเจ้าขอน้อมอุทิศบุญกุศลนั้น แด่คุณพ่อ........หากดวงวิญญาณของท่านสามารถหยั่งทราบได้ด้วยวิถีทางใดแล้ว ขอได้โปรดรับทราบและอนุโมทนาด้วยเถิด

ร.อ. *พิศิษฐ์ จงใจรักษ์*
อนุศาสนาจารย์กรมผสมที่ ๓
๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕

ความสำคัญของตัวบุคคล

คนใหม่

ข้าพเจ้ายึดมั่นในหลักที่ว่า "เงินไม่สำคัญเท่าคน" มีอยู่บ่อย ๆ ที่เมื่อถามใครว่าทำไมไม่ทำอย่างนั้น ไม่ทำอย่างนี้ ก็ได้รับคำตอบว่า "ไม่มีเงิน" บางคนชอบพูดว่า ขอให้มีเงินมาจะให้ทำอะไร ๆ ก็ได้ทั้งนั้น เป็นคำพูดอย่างที่แสดงให้เห็นว่าฉันนี้ "สามารถ" แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นเป็นความสามารถอะไรเลย เรายอมรับว่า เงินเป็นปัจจัยสำคัญในการทำงานทุกอย่าง แต่คนเป็นปัจจัยสำคัญกว่าเงิน ถ้าคนไม่ดี ให้เงินไปสักเท่าใด ก็ทำไม่ได้ผลเท่าที่ต้องการ ถ้าคนดีมีความสามารถจริง อาจทำอะไรได้โดยไม่ต้องใช้เงิน หรือทำงานได้ผลเกินกว่าเงินที่ลงไป ความสำคัญในการปกครองอยู่ที่ตรงนี้ นักปกครองที่ดี ประชาชนนิยมนับถือ อาจขอความร่วมมือร่วมแรงของผู้ที่อยู่ในปกครองในการสร้างบ้าน สร้างเมือง สร้างถนนหนทางในเมือง ในตำบล รักษาความสะอาดเรียบร้อย สร้างสรรค์หรือบำรุงสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยมิต้องใช้เงิน หรือใช้เงินเพียงเล็กน้อย นักปกครองถ้าได้อย่างที่ว่านี้ ข้าพเจ้าถือว่าเป็นนักปกครองที่ดีเป็นผู้มีความสามารถจริง

ความสำเร็จหรือล้มเหลวในการงาน มักจะอยู่ที่ว่า เลือกใช้คนถูกหรือไม่ งานใดที่จับเอาตัวคนไปวางได้เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ งานนั้นย่อมก้าวหน้าไปสู่ผลสำเร็จอย่างแน่นอน ประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์มามากมายหลายครั้งแล้วว่า การที่ผู้ยิ่งใหญ่ในบ้านเมืองต้องประสบความล่มจมล้มเหลวลงนั้นก็เพราะใช้คนผิด คบคนผิด หรือเชื่อคนผิดไป ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเข้าใจว่า การรู้จักเลือกใช้คนให้เหมาะแก่ตำแหน่งหน้าที่เป็นเรื่องสำคัญที่สุดของนักบริหาร เพราะอะไร ๆ ก็อยู่ที่คนทั้งนั้นและการเลือกทั้งหลายในโลกนี้ ไม่มีอะไรยากเท่าเลือกคน สำหรับสิ่งของพัสดุ เครื่องจักรกล เครื่องมือ เครื่องใช้ตลอดจนเพชรนิลจินดา เรายังมีทางเลือกทางทดลองให้ถ่องแท้ได้ แต่เรื่องเลือกคนนั้นเป็นความลำบากยากยิ่ง........(๑)

---

(๑) รวบรวมจากประมวลสุนทรพจน์ของ *จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ นายกรัฐมนตรี* ในระยะ ๓ ปี แห่งการบริหารของคณะรัฐมนตรี ๑๐ ก.พ. ๒๕๐๒-๙ ก.พ. ๒๕๐๕

หากพิจารณาส่วนราชการซึ่งท่านทำงานอยู่อย่างคร่าว ๆ ที่สุด ทุกท่านจะพบว่า มีส่วนประกอบที่เป็นสาระสำคัญของส่วนราชการหรือองค์การนั้น ๆ อยู่ ๒ ประการ คือ

๑. คน (Human Nature)

๒. วิธีปฏิบัติในการบริหารงาน (Management)

แต่สิ่งที่มีความสำคัญอยู่เหนือสิ่งอื่นใดคือ "คน" หรือบรรดาข้าราชการที่ร่วมกันปฏิบัติราชการอยู่ในส่วนราชการนั้น งานจะช้าหรือเร็วจะมีประสิทธิภาพหรือไม่เพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับ "คน" ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติคนเป็นที่มาของพฤติกรรมในการบริหาร (Administrative Behavicr) กล่าวคือ คนซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติอาจมีที่ท่านิสัยใจคอ หรือความเคยชินต่อการปฏิบัติราชการในลักษณะที่จะเป็นได้ทั้งอุปกรณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อความคิดริเริ่ม หาทางส่งเสริมให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น หรืออาจเป็นอุปสรรคต่อการบริหารงาน เพราะนิสัยอันเคยชินที่ไม่ยอมรับความคิดใหม่ ๆ เพื่อแก้ไขให้งานดีขึ้น เคยทำงานอย่างไรก็ทำอยู่อย่างนั้น เลยทึกทักเอาว่าดีแล้ว ถูกแล้วในเรื่องนี้มีหลักในทางรัฐประศาสนศาสตร์ที่สำคัญอยู่ข้อหนึ่งว่า "งานทุกชิ้น คนทุกคนที่ทำงานอยู่ในสำนักงาน ในส่วนราชการใด ๆ ก็ตาม หากจะให้ทำการศึกษาพิจารณาอย่างจริงจังแล้ว คนและงานนั้นย่อมมีช่องทางที่จะปรับปรุงให้ดีขึ้นได้เสมอ......." (๑)

โดยเหตุนี้จะเห็นได้ว่า "คนสำคัญที่สุด" ในทางรัฐประศาสนศาสตร์ มีหลักในการบริหารงานอยู่ประการหนึ่งว่า ในการที่จะดำเนินงานใด ๆ ก็ตาม ก่อนจะลงมือปฏิบัติงานจะต้องวางแผนงานเสียก่อน แต่แผนงานหรือโครงงานนั้นจะบรรลุไปสู่เป้าหมายหรือล้มเหลวแค่ไหนเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับคนผู้ปฏิบัติงานตามแผนงานนั้น ๆ ข้อสำคัญอีกประการหนึ่งที่นักบริหารในระดับสูงจะต้องคำนึงถึงเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

---

(๑) *ดร. มาลัย หุวะนันท์* วารสาร รัฐประศาสนศาสตร์ ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๔ ม.ค. ๒๕๐๔ หน้า ๑๓๙-๑๔๐

ในยุคที่มีการพัฒนา ก็คือ **ต้องเลือกใช้คนให้เหมาะกับงาน** ให้ได้คนที่มีความรู้ความสามารถมาทำงานไม่เป็นการยากสำหรับนักบริหารที่จะใช้คนดีมีความสามารถที่มีอยู่แล้วให้ไปปฏิบัติงาน แต่ในกรณีที่ยังขาดบุคคลดังกล่าวมาปฏิบัติงาน ก็เป็นหน้าที่อันสำคัญอีกประการหนึ่งที่นักบริหารจะต้องหาวิธีพัฒนาคนที่มีอยู่แล้วนั้นขึ้นมา ให้เขากลายเป็นผู้มีความสามารถในการงานอย่างแท้จริง ซึ่งวิธีการพัฒนาตัวบุคคลก็อาจทำได้หลายวิธีต่าง ๆ กัน เป็นต้นว่า การฝึกให้ลงมือปฏิบัติงาน การตรวจสอบความก้าวหน้าของผลงาน และปัญหาการทดลองให้ปฏิบัติงานในตำแหน่งที่สูงขึ้น

วัตถุประสงค์ในการพัฒนาบุคคลนั้น ก็เพื่อสร้างทักษะ (SKILLS) ความรู้ (KNOWLEDGE) ท่าที (ATTITUDE) และนิสัยของคนทำงาน (HABIT) ของผู้ปฏิบัติงาน ทั้งนี้ เพื่อผลประโยชน์ประการสุดท้ายที่จะให้บุคคลนั้นเป็นผู้สามารถในการปฏิบัติงานในความรับผิดชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง แม้รัฐบาลเองก็ถือว่าคนเป็นปัจจัยสำคัญที่สุด ในอันที่จะพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในประเทศที่มีคนมีความสามารถ มีคนดี มีวิชาความรู้ ย่อมสามารถพัฒนาประเทศไปได้อย่างรวดเร็ว การพัฒนาคนจึงอยู่ที่การมุ่งให้การศึกษา ให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ โดยสนองความต้องการของสังคม ในขณะเดียวกันก็ต้องมุ่งให้การศึกษาทางด้านจิตใจควบคู่กันไปด้วย การสร้างความเจริญงอกงามให้แก่บ้านเมือง น่าจะอยู่ที่การพัฒนาคนที่จะเข้าไปมีส่วนในความรับผิดชอบในการบริหารก่อน เพราะรับภาระอันสำคัญยิ่งไว้ หากได้คนที่ไม่มีการพัฒนา เป็นคนที่ไม่มีความสามารถหรือเป็นคนไม่ดี ไม่มีความรู้ การที่จะพัฒนาประเทศชาติให้ไปสู่ความเจริญงอกงามก็มีแต่จะเปล่าประโยชน์ในที่สุด

เท่าที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า การฝึกหรือพัฒนาตัวบุคคล มีความสำคัญเป็นอย่างมาก ทั้งเป็นเรื่องที่นักบริหารระดับสูงจะต้องให้ความสนใจเป็นอย่างดี เพื่อที่จะให้ได้ตัวผู้ใต้บังคับบัญชาหรือผู้ร่วมงานที่มีสมรรถภาพสูง ถ้าการณ์เป็นเช่นนี้ ก็เป็นที่คาดหมายได้ว่า การบริหารราชการจะสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ไปสู่วัตถุประสงค์ที่กำหนดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ ประหยัดเวลาและรวดเร็ว

อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตอยู่ประการหนึ่งว่า ในการบริหารราชการให้มีประสิทธิภาพแท้จริงนั้น นอกจากว่า คนจะมีความสำคัญตามในที่กล่าวแล้ว แต่องค์ประกอบอย่างอื่น เป็นต้นว่า วัสดุ อุปกรณ์ กำลังเงิน วิธีจัดดำเนินงานที่เหมาะสมถูกต้องก็ยังมีส่วนทำให้การบริหารมีประสิทธิภาพด้วย......

งานที่ ทศท. ได้ทำไปในรอบ ๑๐ ปีที่ผ่านมา และที่จะกระทำในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

บุญชู เพียรพานิช

รองผู้อำนวยการฝ่ายวางแผนและโครงการองค์การโทรศัพท์ฯ

บทความเรื่อง "งานที่ ทศท. ได้ทำไปในรอบ ๑๐ ปีที่ผ่านมา และที่จะกระทำในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า" เป็นคำแปลจากบทความที่ผู้เขียนได้เสนอต่อที่ประชุมสัมมนา "สมาคมการบริหารธุรกิจอเมริกา" ณ โรงแรมเชราตันกรุงเทพฯ โดยมีคณะกรรมการลงทุนของประเทศไทยเป็นผู้จัดและอุปถัมภ์ ความมุ่งหมายในการสัมมนา ก็เพื่อที่จะให้นักธุรกิจอเมริกันเกิดความโน้มเอียงที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศไทยให้มากขึ้น ทั้งนี้โดยที่ฝ่ายเราจะต้องแสดงให้เขาเห็นว่าเรามีความปรารถนาและต้องการให้เขาเข้ามาลงทุน แต่ในขณะเดียวกันทางฝ่ายเขาก็คงจะต้องคำนึงถึงผลตอบแทนที่จะได้จากการลงทุน และความสะดวกในการดำเนินงานนั้นต่อจากการลงทุน ฉะนั้น บทความนี้จึงมีความมุ่งหมายที่จะแสดงให้ผู้ที่เข้ามาลงทุนเห็นว่าประเทศไทยไม่เพียงแต่มีความปรารถนาและต้องการเพียงประการเดียว แต่มีการเตรียมการและลงทุนรอนไป เพื่อที่จะให้ผู้ที่เข้ามาลงทุนได้มีความสะดวกในการดำเนินและดำรงไว้ซึ่งธุรกิจของผู้ลงทุน บทความนี้แสดงให้เห็นถึงจำนวนเงินลงทุน ซึ่งประเทศไทยได้ใช้จ่ายไปแล้ว และผลงานที่ได้จากการใช้จ่ายนั้นในกิจการเฉพาะทั้งด้านโทรคมนาคมและโทรศัพท์

ในระยะ ๑๐ ปีที่ผ่านมา คือระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๕–๒๕๑๔ งานใหญ่ที่ได้แล้วเสร็จไปเป็นงานขยายโทรศัพท์ในพระนคร–ธนบุรี งานขยายและจัดระบบ

โทรศัพท์อัตโนมัติในส่วนภูมิภาค และงานสุดท้ายที่สำคัญคือข่ายงานโทรศัพท์ทางไกล ซึ่งเชื่อมโยงชุมสายโทรศัพท์ในส่วนภูมิภาคตลอดจนพระนคร–ธนบุรี ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด

ครึ่งแรกของ ๑๐ ปีที่ผ่านมา คือระหว่าง ๒๕๐๕–๒๕๐๙ ได้ลงทุนไปเป็นเงิน ๑,๒๓๓.๔๕ ล้านบาท แยกเป็นรายการดังต่อไปนี้–

ใช้เงินลงทุนจำนวน ๒๖๑.๕ ล้านบาท ในงานสร้างโทรศัพท์ ๔๐,๕๐๐ เลขหมาย เพิ่มเติมในพระนคร–ธนบุรี และส่วนภูมิภาคซึ่งกระจายไปทั่วทั้งภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้และขยายงานโทรศัพท์ทางไกลในภาคใต้ตั้งแต่หาดใหญ่ตลอดลงไปจนถึงปัตตานี ยะลา นราธิวาส จดสุไหงโกลค

ส่วนอีกจำนวน ๙๗๑.๙๖ ล้านบาท ได้ลงไปในข่ายงานโทรศัพท์ทางไกล ด้วยความมุ่งหมายที่จะให้เป็นระบบที่ทันสมัยที่สุด ดำเนินงานโดยคณะนายช่างวิศวกรผู้เชี่ยวชาญจากบริษัท เวสเตอร์นอีเลคทริค ในเครือของบริษัท อเมริกันเทเลโฟนแอนด์-เทเลกร๊าฟ ซึ่งเป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่าเป็นบริษัทโทรศัพท์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก

จุดหมายใหญ่ของข่ายงานโทรศัพท์ทางไกลก็คือจะให้เป็นสายใหญ่เชื่อมทางเหนือ ตะวันออก ตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ของประเทศ หากโครงการเป็นผลสำเร็จเรียบร้อย ชุมสายโทรศัพท์ทุกชุมสายต่างก็จะทำงานอยู่ในระบบโทรศัพท์เดียวกัน อันเป็นผลให้ผู้เช่าแม้จะอยู่ในส่วนไหนของประเทศก็ตาม จะได้ใช้บริการโทรศัพท์ติดต่อถึงกันตลอดทั้งภายในและภายนอกประเทศ

จากเงิน ๙๗๑.๙๖ ล้านบาทนี้ได้กัน ๕๕๘.๗ ล้านบาทไว้จ่ายสำหรับระบบโทรศัพท์ทางไกลซึ่งคลุมตลอดภาคกลาง ตะวันออก ตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนที่เหลือ ๔๑๓.๒๖ ล้านบาทไว้สำหรับภาคเหนือ และภาคใต้

ครึ่งหลังของ ๑๐ ปีที่ผ่านมา คือระหว่าง ๒๕๑๐–๒๕๑๔ งานใหญ่ที่ลุล่วงไปได้แก่งานที่มุ่งขยายข่ายโทรศัพท์โดยเฉพาะในพระนคร–ธนบุรี ซึ่งมีความต้องการอยู่ในระดับพุ่งขึ้นสูงอย่างไม่น่าเป็นไปได้ และขยายงานส่วนภูมิภาคในบางจังหวัดซึ่ง

เศรษฐกิจการค้าเจริญมากอย่างผิดปกติ และปรับปรุงขยายข่ายงานโทรศัพท์ทางไกลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยเฉพาะเพื่อช่วยงานรักษาความมั่นคงของประเทศ

จำนวนเงินลงทุนระยะหลังนี้จำนวน ๑๐๖๕.๔ ล้านบาท ใช้สำหรับพระนคร–ธนบุรีเสีย ๗๓๒.๙ ล้านบาท ทำให้มีโทรศัพท์ใหม่ ๙๔,๘๐๐ เลขหมายเพิ่มขึ้นในชุมสาย ๒๓ แห่ง คลุมทั่วไปตลอดเขตเทศบาลนครกรุงเทพ–ธนบุรี และผู้ขอที่รอการติดตั้งจนถึงปลายปี ๒๕๑๒ จำนวน ๓๖,๐๐๐ รายนั้น ได้จัดการให้เรียบร้อยไปแล้ว ส่วนที่เหลืออีก ๕๐,๐๐๐ กว่าราย ก็จะพยายามที่สุดที่จะตอบสนองก่อนจะเสร็จโครงการหน้านี้ ขณะนี้พระนคร–ธนบุรี มีโทรศัพท์ถึง ๑๕๕,๐๐๐ เลขหมาย หรือ ๗๒% ของจำนวนเลขหมายโทรศัพท์ทั่วประเทศ

ในส่วนภูมิภาคได้ใช้เงิน ๒๑๕.๕ ล้านบาท สำหรับชุมสายใหม่ ๕๐ แห่ง จำนวน ๓๕,๘๐๐ เลขหมาย กระจายไปตลอด ๘ เขตบริหารงานของ ทศท. ได้ปรับปรุงแก้ไขการใช้โทรศัพท์ทางไกลให้ดีขึ้นจากการต่อผ่านพนักงานมาเป็นกึ่งอัตโนมัติ การแก้ไขนี้เป็นภาระที่ต้องใช้ความสามารถอย่างหนัก กล่าวคือความสะดวกในการต่อโทรศัพท์ทางไกลขณะนี้ค่อยยังชั่วขึ้นเพียง ๓๐% เท่านั้น อย่างไรก็ดีในปลายปี ๒๕๑๔ จะมีโทรศัพท์ในภูมิภาคถึง ๖๑,๐๔๐ เลขหมายใน ๑๐๙ ชุมสาย

เงินจำนวน ๑๑๗ ล้านบาทได้ใช้ไปในข่ายงานโทรศัพท์ทางไกลเพื่อเชื่อมโยงชุมสายสร้างใหม่ ๒๙ แห่งในส่วนภูมิภาคกับโทรศัพท์ทางไกลสายใหญ่ ซึ่งได้ติดตั้งไว้ในครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๐๕–๒๕๐๙

องค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจปัจจุบันนั้นอยู่ที่พลังงาน การขนส่งและโทรคมนาคม การจัดพลังงานไว้ให้เหมาะพอเพียงกับความต้องการของงานอุตสาหกรรมและอื่น ๆ ในท้องที่นั้นเป็นสิ่งอาจจะทำได้ง่าย และในทำนองเดียวกันการจัดระบบการขนส่ง สร้างถนนหนทางและทางรถไฟเพื่อลำเลียงผลิตผลภายใน หรือเชื่อมโยงภายนอกเมืองนั้นก็อาจจะจัดทำง่าย แต่สำหรับโทรคมนาคมนั้นตรงกันข้าม มิใช่สิ่ง

ที่จะเข้าใจได้ง่ายเสมอไป การโทรคมนาคมนั้นต้องติดต่อทั่วประเทศ แม้จะเป็นจุดที่ห่างไกลที่สุดเพียงไร ก็มีส่วนสำคัญในการพัฒนาการเศรษฐกิจ

การยับยั้งไว้ ปล่อยให้ขาดการโทรคมนาคม ย่อมเป็นผลร้ายต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ จากผลของการวิเคราะห์ปรากฏว่าการใช้บริการโทรคมนาคมกันในประเทศที่พัฒนาเกือบ ๙๐% เป็นบริการโทรศัพท์ในวงการอุตสาหกรรม การพาณิชย์ การธนาคาร การขนส่ง และในองค์การรัฐบาล ทั้งนี้แสดงว่าผู้ที่ใช้บริการโทรคมนาคมส่วนมากได้แก่นักเศรษฐกิจของประเทศพัฒนา จึงไม่มีทางคิดไปได้เลยว่าการลงทุนไปในการนี้จะไม่เกิดผลหรือเป็นการส่งเสริมสิ่งฟุ่มเฟือยอันไม่จำเป็น

ปี ๒๕๑๔ เป็นปีสุดท้ายของระยะ ๑๐ ปีแรก และก็เป็นระยะที่จะก้าวไปสู่การเริ่มต้นของ ๑๐ ปีต่อไปของ ทศท. ด้วย เป็นการสมควรที่จะวางโครงการขยายงานโดยพิจารณาข้อคิดต่อไปนี้ คือ

๑. งานที่ขยายตามโครงการนั้น เป็นขนาดที่ถูกต้องหรือไม่?

๒. ทุนที่ลงไปกับผลที่จะได้นั้นสมส่วนกันหรือไม่?

๓. ผลที่จะได้รับจากการลงทุนตามโครงการจะเท่ากับผลที่จะได้จากการลงทุนด้านเศรษฐกิจอื่นหรือไม่?

ผลที่จะได้รับตอบแทนจากการลงทุนในกิจการโทรคมนาคมโดยทั่วไป ย่อมจะสูงกว่าในกิจการอื่น ๆ ในแง่การเปรียบเทียบผลที่ได้รับจากการลงทุนแล้ว งานโทรคมนาคมได้เปรียบกว่างานอื่น ดังนั้นปัญหาใหญ่จึงอยู่ที่วิธีที่จะคะเนและกำหนดขนาดของโครงการโทรคมนาคม วิธีดีที่สุดเห็นจะต้องเทียบดูกับประสบการณ์ของประเทศพัฒนาบางประเทศ นอกจาก 3 ข้อคิดที่กล่าวข้างต้นแล้วในคราวประชุมผู้เชี่ยวชาญการโทรคมนาคม อีคาเฟภาคยังได้เสนอแนะว่า จุดมุ่งหมายในการพัฒนางานโทรคมนาคมนั้นประเทศพัฒนาควรจะถือเอาการใช้เป็นเครื่องวัด เพื่อกำหนดการลงทุนบริการโทรคมนาคมว่าเป็นงานจำเป็นอันดับแรก

ทั้งนี้ย่อมเป็นที่ประจักษ์ชัดตามเป้าหมายแห่งข้อเสนอแนะที่ถือการใช้เป็นหลักว่าเมื่อถึงครึ่งแรกของ ๑๐ ปีข้างหน้าตัวเลขการใช้จะเป็น ๔ และพอถึงปลายจะเป็น ๘ โดยนัยนี้ในปี ๒๕๑๙ ประเทศไทยควรจะมีโทรศัพท์จำนวน ๓๒๒,๐๐๐ เลขหมาย และในปี ๒๕๒๔ มี ๗๐๐,๐๐๐ เลขหมาย

โครงการพัฒนาโทรศัพท์ครึ่งแรกของระยะ ๑๐ ปีข้างหน้าคือระหว่างปี ๒๕๑๕–๒๕๑๙ ได้จัดร่างขึ้นแล้ว แต่จะสัมฤทธิ์ผลแค่ไหนนั้นเป็นเรื่องของเวลาที่จะได้รับการพิจารณาอนุมัติ หากได้รับการสนับสนุนตามโครงการโทรศัพท์ในพระนคร–ธนบุรีก็จะเพิ่มจำนวนขึ้นเป็น ๓๔๔,๕๐๐ เลขหมาย และในส่วนภูมิภาค ๑๐๙,๑๐๐ เลขหมาย จำนวนรวมทั้งสิ้นในประเทศก็จะเป็น ๔๕๓,๖๐๐ เลขหมาย เท่ากับที่ถือการใช้ ๕.๖ มากกว่าเป้าหมาย ๑.๖

การพยากรณ์ว่าจำนวนเลขหมายโทรศัพท์ เมื่อถึงปลายระยะ ๑๐ ปีข้างหน้า คือปลายปี ๒๕๒๔ จะมีถึง ๗๐๐,๐๐๐ เลขหมายนั้นไม่ใช่ของง่าย แต่ก็อยู่ในวิสัยที่จะมีถึงได้ หากว่าความเจริญทางเศรษฐกิจยังคงอยู่ในอัตราที่เป็นอยู่ในระยะ ๑๐ ปีที่ล่วงมานี้

มาปลูกต้นไม้ในโรงเรียนกันเถิด

เจษฎ์ ปรีชานนท์

เมื่อครั้งกองโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา ออกเอกสารภายในกอง เมื่อราวสักสิบปีมาแล้ว ครั้งนั้นพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์อัดสำเนา จ่ายแจกไปตามโรงเรียนรัฐบาลโดยไม่คิดมูลค่า ข้าพเจ้าเขียนเรื่อง "ต้นไม้ให้โทษแก่โรงเรียนอย่างไร ?" จุดมุ่งหมายในการเขียนครั้งนั้น ก็เพื่อให้ข้อคิดแก่ผู้ที่จะปลูกต้นไม้ภายในบริเวณโรงเรียนไว้หลายประการ เช่น ไม่ควรปล่อยให้มีต้นไม้ขึ้นตามฝาผนัง ตามรั้วคอนกรีต หรือตามส่วนใดๆ ของอาคาร ต้นไม้จะแผ่รากออกเรื่อย ๆ จะทำให้ฝาผนัง รั้ว หรือส่วนที่ต้นไม้นั้นขึ้นผุพัง เมื่อต้นไม้ขึ้นตามส่วนใด ๆ ของอาคารหรือตามกำแพงคอนกรีต ต้องรีบถอนออกอย่าปล่อยให้งอกงามโตขึ้นต่อไป เข้าสุภาษิตที่ว่า "ต้องตัดไฟเสียแต่ต้นลม." ไม่ควรปลูกต้นไม้ใหญ่ ๆ ใกล้อาคารจนเกินไป เพราะว่าใบไม้อาจหล่นลงไปในรางน้ำ ทำให้รางน้ำผุพังได้ง่าย หรือนาน ๆ ไปต้นไม้อาจล้มทับอาคารได้ ถ้าปลูกต้นไม้ใหญ่ชิดถนนในโรงเรียน ถ้าไม่ป้องกันให้ดี รากอาจชอนไปทำให้ถนนแตกร้าวได้ ด้วยเหตุที่รากของต้นไม้นั้นมีไว้เพื่อยึดลำต้นให้ทรงอยู่ ตามหลักวิชาเมื่อต้นไม้แผ่กิ่งก้านสาขาไปเท่าไรก็จะแผ่รากไปเท่านั้น ฉะนั้น ก่อนจะปลูกต้นไม้ชนิดไร ก็ต้องคำนึงถึงว่าเมื่อต้นไม้นั้นโตเต็มที่แล้วจะมีทรงพุ่มเป็นอย่างไร สูงเท่าไร รากแผ่ไปเท่าไร จุดมุ่งหมายในการเขียนครั้งนั้นไม่ได้แนะนำไม่ให้ปลูกต้นไม้ในโรงเรียน แต่แนะให้ระวังอันตรายที่จะเกิดจากต้นไม้ในภายหลังเท่านั้น

เมื่อไม่จำเป็นจริง ๆ แล้ว ไม่ควรที่จะโค่นต้นไม้ใหญ่ ๆ ในบริเวณโรงเรียนเลย ก่อนที่จะโค่นต้องคิดดูให้ดี คิดให้รอบคอบ ถ้าโรงเรียนนั้นตั้งอยู่ในวัด ก่อนที่จะโค่นต้นไม้ใหญ่ ๆ จำเป็นที่จะต้องหารือท่านเจ้าอาวาสก่อน เมื่อท่านไม่เห็นด้วย ก็อย่าไปขัดคอท่าน. เรื่องนี้ขอเล่าถึงเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๓ ข้าพเจ้าเป็นครูใหญ่โรงเรียนประจำ

จังหวัดสมุทรสงคราม "ศรัทธาสมุทร" ขณะนั้นทางโรงเรียนยังไม่มีสนามให้นักเรียนเล่น จึงได้รับทำสนาม ด้วยความร่วมมือของครูและนักเรียน ด้วยวิธีใช้กำลังนักเรียนเพียงวันละเล็กน้อย ได้สนามขนาดใหญ่พอทำเป็นสนามฟุตบอลได้ แต่มีต้นจามจุรีใหญ่ต้นหนึ่งอยู่เกือบกลางสนาม ด้วยเหตุที่โรงเรียนตั้งอยู่ในเขตวัด จึงได้ไปกราบเรียนขออนุญาตต่อท่านเจ้าคุณเจ้าอาวาส ท่านบอกว่า อย่าไปโค่นมันเลย มันให้ร่มดี ข้าพเจ้าต้องไม่โค่น แต่ปรับสนามเป็นอย่างดี ตั้งเสาประตูฟุตบอล โรยเส้นสนามฟุตบอลด้วยปูนขาว ให้นักเรียนเล่นฟุตบอลกัน แล้วไปนิมนต์ท่านไปดูสนามว่าทำเรียบร้อยแล้ว ท่านเดินไปเห็นนักเรียนเล่นฟุตบอลกันอย่างสนุกสนาน ท่านแสดงความพอใจมาก และเห็นต้นจามจุรีอยู่เกือบกลางสนาม ท่านจึงบอกว่า มันตั้งอยู่เช่นนี้ก็โค่นเสียเถิด ข้าพเจ้าจึงให้ภารโรงโค่นได้

มีเพื่อนครูบางคนเคยถามว่า ที่โรงเรียนมีหญ้าคามาก ปราบไม่ไหว จะมีวิธีปราบอย่างไร ในเรื่องปราบหญ้าคานี้ คนผู้ใหญ่ ๆ ให้ปราบตอนใกล้หน้าน้ำ ให้พื้นหรือตัดให้ชิดดิน แล้วปล่อยให้น้ำท่วม หญ้าคาก็จะตายไปเอง ไม่เคยทดลอง ถ้าในบริเวณโรงเรียนใดมีน้ำขังอยู่ ก็แสดงว่าโรงเรียนนั้นยังจะต้องปรับปรุงบริเวณกันอีกมาก นอกจากว่าโรงเรียนจะตั้งอยู่ในทำเลที่หน้าน้ำน้ำท่วมมากเท่านั้น ถ้าเพียงแต่ฝนตกน้ำขังเล็กน้อย ก็ต้องหาวิธีแก้ด้วยวิธีระบายน้ำหรือถมที่ให้สูงขึ้น

เรื่องถมที่ให้สูงขึ้นนี้ถ้าใจเย็น ๆ จะทำได้โดยไม่เปลืองเงินเลย กล่าวคือทางโรงเรียนควรจะมีหลุมสำหรับเทขยะ ได้แก่ เศษอาหาร ใบไม้ กระดาษ สักหลุมหนึ่ง ในหลุมนี้อย่าเอาของที่ไม่รู้จักผุพังเน่าเปื่อย เช่น ขวด กระป๋อง กระเบื้อง ปลาสติค ฯลฯ ไปปน ของที่ไม่รู้จักเน่าเปื่อยนี้ ควรเทไว้อีกหลุมต่างหาก เมื่อหลุมเต็มแล้วก็จะเอาดินกลบขุดหลุมที่อื่นต่อไป ทำดังนี้เรื่อย ๆ ไป พื้นที่ในบริเวณโรงเรียนจะสูงขึ้นเอง ทั้งขยะในหลุมที่เราใส่ของที่รู้จักเน่าเปื่อยลงไว้นั้นนานๆ เข้า สักปีเดียวก็ขุดเอามาผสมดินปลูกต้นไม้ได้ คล้ายกับปุ๋ยของเทศบาล ช่วยทำให้ดินดีด้วย

วิธีการสมัยใหม่ในเรื่องปราบหญ้าคานั้น เขามียาฉีดหญ้าคา แล้วหญ้าคาก็จะตายไปเอง วิธีนี้เห็นว่าเป็นการสิ้นเปลืองมาก และทางโรงเรียนก็ไม่ควรที่จะนำวิธีที่สิ้นเปลืองเงินมากนี้ไปแสดงให้เด็กเห็น เท่าที่ได้เคยปฏิบัติมาใช้ ๒ วิธีต่อไปนี้ ได้ผลคือ วิธีปลูกไม้บังร่ม และปรับที่ให้เรียบ แต่ผู้อื่นอาจมีวิธีที่สะดวกและดีกว่านี้ก็อาจเป็นได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบ

หญ้าคาไม่ชอบอยู่ในร่ม ถ้าเราปลูกไม้บังร่ม หญ้าคาจะค่อย ๆ หายไปเอง ต้นสนทะเลหรือสนปฏิพัทธ์นั้นใช้ปลูกเพื่อปราบหญ้าคาได้ดีมาก ด้วยเหตุที่ใบสนนั้นร่วงมากตลอดปี ใบสนจะทับถมหญ้าคาจนหญ้าคาจะตายไปเอง ข้อสำคัญต้องตัดหญ้าคาให้ชิดดินเสียก่อน แต่ตามโรงเรียนควรใช้วิธีปรับพื้นที่ดีกว่า ง่ายมาก คือ ต้องปรับพื้นที่ให้เรียบก่อน แล้วตัดหญ้าคาให้ชิดดิน หมั่นตัดหญ้าเรื่อย ๆ ใช้เครื่องตัดหญ้าเป็นเหมาะที่สุด ปล่อยให้นักเรียนวิ่งเล่นตรงแถบนั้นเป็นประจำ หญ้าคาจะหายไปเอง ทนเท้านักเรียนไม่ไหวแน่นอน เคยปฏิบัติมาแล้วได้ผลดี

เรื่องปลูกต้นไม้ภายในบริเวณโรงเรียนนั้น เป็นสิ่งจำเป็นมาก ทุกโรงเรียนต้องมีต้นไม้เช่นเดียวกับวัด วัดนั้นได้สร้างกันมาในเมืองไทยนับเป็นเวลาได้พันปีเศษแล้ว มีธรรมเนียมปลูกต้นไม้ในวัดสืบมาจนทุกวันนี้

ความจริงการปลูกต้นไม้ในวัดนั้นมีมาแต่ครั้งพุทธกาลแล้ว จงดูชื่อวัด วัดเวฬุวัน ก็คงจะมีไม้ไผ่ขึ้นมากมาย ให้ความร่มเย็นเป็นอย่างดี เหมาะแก่การที่จะบำเพ็ญสมณธรรม วัดเชตวัน เดิมเป็นของเจ้านายพระองค์หนึ่งมีพระนามว่า "เชต" มีคำว่า "วน" ต่อท้าย ก็คงปลูกต้นไม้ไว้หลายอย่างหลายพันธุ์ มีทั้งไม้ยืนต้น ไม้พุ่ม ไม้เถา พันธุ์ไม้ใบ ไม้ดอกและหญ้าต่างๆ หลากๆ สีฯลฯ ส่วนในเมืองไทยการปลูกต้นไม้ในวัดนั้นก็คงมีมาตั้งแต่พระพุทธศาสนาเริ่มเข้ามาสู่เมืองไทย ด้วยเหตุที่การปลูกสร้างต่าง ๆ ของวัดไทยในสมัยโบราณก็คงเอาแบบอย่างมาจากอินเดียทั้งนั้น ที่ว่านี้กล่าวเฉพาะในการวางผังสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ว่าอะไรควรอยู่ทางด้านไหน ที่กล่าวมาเช่นนี้ ก็ด้วยได้เห็นที่วัดพระปฐมเจดีย์เมื่อปีราว พ.ศ. ๒๔๗๑ ศาสตราจารย์ยอร์ช เซเดส์ ได้ให้ขุดดูพื้นที่ในบริเวณวัด

๒ แห่ง แห่งหนึ่งสงสัยว่าจะเป็นเมรุเผาศพ อีกแห่งหนึ่งสงสัยว่าจะเป็นที่ตั้งอาคารอย่างหนึ่งประเภทวิหาร บนพื้นข้างบนก็เป็นพื้นดินธรรมดาๆ เมื่อขุดไปตามที่ท่านผู้นั้นบอกก็พบซากโบราณสถานในที่นั้นจริง ที่ชี้ได้ถูกต้องนั้น ไม่ใช่ว่าจะได้ฌานสมาบัติก็หาไม่ เป็นด้วยได้เคยเห็นการก่อสร้างเช่นนี้มาก่อนในอินเดีย คือบรรดาวัดโบราณในอินเดียนั้นเขามีผังไว้เป็นแนวใกล้เคียงกันมาก เรื่องปลูกต้นไม้ก็คงจะเป็นแบบเดียวกัน

ตามวัดในพระพุทธศาสนานิยมปลูกต้นไม้ในวัดเพื่อประโยชน์หลายประการด้วยกัน เช่น เพื่อความร่มเย็นและเพื่อความสวยงาม เพื่อเป็นที่ระลึก เพื่อประโยชน์ในการใช้สอย เพื่อคติในทางพระพุทธศาสนา เพื่อสะดวกในการบำเพ็ญสมณธรรม และเพื่อบูชาปูชนียสถานหรือพระรัตนตรัยตลอดกาล

การปลูกต้นไม้ไว้เพื่อใช้สอยนั้น ก็ได้แก่บางวัดปลูกต้นขี้เหล็ก สะเดา มะม่วง มะตูม มะขวิด ฯลฯ ไว้เพื่อเวลาต้นไม้เหล่านี้ออกดอกออกผล จะได้ใช้เป็นอาหาร วัดโบราณส่วนมากปลูกสมุนไพรไว้เพื่อใช้ประกอบเป็นยารักษาโรค เช่น ใบมะกา สมอ หนาด ชุมเห็ดเทศ ฯลฯ ชาวบ้านที่มาขอดอกขี้เหล็ก ดอกสะเดา ไปจากหลวงพ่อส่วนมากไม่ขอไปเปล่าๆ อีกวันสองวันก็ต้องแกงขี้เหล็กหรือยอดสะเดาพร้อมด้วยน้ำปลาหวานมาถวายหลวงพ่อ บางวัดก็ปลูกต้นไม้ไว้เพื่อการก่อสร้าง เช่น สัก ยาง อินทนิล ตะแบก พยุง พยอม ประดู่ ฯลฯ จะได้ใช้ไม้นี้ในการซ่อมแซมวัดในอีกหลายสิบปี เมื่อวัดทรุดโทรมไป ไม้ที่เกี่ยวกับคติทางพระพุทธศาสนา คือ ไม้ที่เกี่ยวกับพระพุทธเจ้า เช่น ต้นสาละ ต้นโพธิ์ ไม้จิก ไม้เกตุ (ราชายตนะ) ไม้หว้า ไทร (ความจริงน่าจะไม่ใช่ไม้ไทร เพราะเหตุว่าคำว่า "นิโครธ" นั้น ในอินเดียเขาเรียกไม้อีกชนิดหนึ่งที่มีรากย้อยเหมือนไม้ไทร คือไม้ที่เราเรียกกันว่า "ยางอินเดีย" ใบเขียวหนา เพิ่งมีคนนำเข้ามาในเมืองไทยเมื่อราว ๖๐ ปีเศษมานี้เอง) ที่ว่าเพื่อบำเพ็ญสมณธรรมนั้นก็คือ ภิกษุที่ปฏิบัติทางสมถวิปัสนาต้องหัดเดินจงกรมตามต้นไม้ หรือนั่งทำสมาธิตามร่มไม้ ส่วนที่ว่าเพื่อบูชาปูชนียสถานหรือพระรัตนตรัยนั้น ก็คือ ปลูกต้นไม้ที่มีดอก ดอกจะหอมหรือไม่ก็ได้ เช่น พิกุล บุนนาค สุรภี ชงโค ยี่เข่ง จำปา ลั่นทม สายหยุด ประยงค์ ฯลฯ ตราบใดที่ต้นไม้นั้นยังไม่ตายและ

ออกดอกอยู่ เมื่อออกดอกก็จะบูชาพระรัตนตรัยหรือปูชนียสถานแห่งนั้น แม้ว่าผู้ปลูกจะล่วงลับไปแล้ว ต้นไม้ที่ปลูกยังออกดอกอยู่ บุญกุศลที่บูชานั้นก็จะบังเกิดแก่ผู้ที่ปลูกตลอดไป ดังในหนังสือบุณโณวาท คำฉันท์ที่พระมหานาค วัดท่าทราย แต่งในสมัยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกษฐ์กล่าวไว้ว่า

"รวยเรื่อยจรุงกลิ่น วายุพัดรำเพยเผย
บุปผาบุชาเชย พุทธบาทบขาดวัน"

จริงอยู่โรงเรียนในประเทศไทยนั้นในประวัติศาสตร์กล่าวว่า เกิดมีขึ้นครั้งแรกในแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เป็นโรงเรียนแบบมัธยมวิสามัญในปัจจุบัน เมื่อผู้ใดสำเร็จโรงเรียนมัธยมศึกษาในเมืองไทยสมัยนั้น ก็ไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยซอร์บอนในฝรั่งเศสได้ แต่เมื่อสิ้นรัชกาลสมเด็จพระนารายณ์มหาราชแล้ว โรงเรียนก็ไม่มี คงเรียนกันตามวัดแบบโบราณ เพิ่งมาตั้งโรงเรียนกันขึ้นใหม่ในสมัยรัชกาลที่ ๕ นี่เอง และทางราชการก็ไม่ได้อบรมครูบาอาจารย์ให้มีความรู้ในเรื่องการตกแต่งโรงเรียน ด้วยการปลูกต้นไม้ มีโรงเรียนมากมายเมื่อสร้างอาคารแล้วไม่ปลูกต้นไม้ใหญ่น้อยไว้เลย ปล่อยไว้โล่ง ๆ เขาว่าเพื่อให้ดูสะอาดตา ความจริงนั้นตามโรงเรียนต่างๆ ควรจะปลูกต้นไม้ไว้ เพื่อประโยชน์ดังต่อไปนี้

๑. เพื่อป้องกันลมพายุ
๒. เพื่อให้ร่มนักเรียนนั่งพักในเวลาว่าง
๓. เพื่อครูนำนักเรียนมาสอนตามร่มไม้ในบางวิชา เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศ ด้วยเหตุที่บางวิชาไม่จำเป็นที่จะต้องไปนั่งเรียนในห้องเรียน
๔. เพื่อให้โรงเรียนสวยงาม อาจปลูกทำเป็นรั้ว ฯลฯ
๕. เพื่อนำดอกไม้ ใบไม้ประดับแจกัน พานดอกไม้ของโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการฝีมือที่ต้องใช้ดอกไม้ใบไม้ เช่น หัดร้อยมาลัย จัดแจกัน ฯลฯ

๖. เพื่อหารายได้เข้าโรงเรียน

๗. เพื่อประโยชน์ใช้สอนนักเรียน

๘. เพื่อช่วยรัฐบาลในการพัฒนาประเทศ คือ ช่วยแพร่พันธุ์ไม้ ขยายพันธุ์พืช ให้แก่ผู้ปกครองนักเรียนและชาวบ้าน

๙. ช่วยทำให้อากาศในบริเวณโรงเรียนบริสุทธิ์ ช่วยบรรเทาความร้อน ฯลฯ

๑. การปลูกต้นไม้เพื่อป้องกันลมพายุ

เคยพบโรงเรียนหลายแห่งตั้งอยู่กลางทุ่ง ไม่ได้ปลูกต้นไม้ใหญ่ ๆ ไว้เลย นักเรียนต้องอยู่ในอาคารตลอดเวลา เว้นแต่เวลาพลศึกษา ถึงฤดูร้อนอากาศก็ร้อนอบอ้าว ไม่มีต้นไม้มาช่วยบรรเทาความร้อน ถึงฤดูหนาวลมหนาวก็โกรกสะดวก ทำให้หนาวมาก ถ้าเวลามีลมพายุพัดมา บางครั้งหลังคาอาคารก็เสียหาย บางแห่งถึงกับอาคารเรียนพังไป ได้อ่านหนังสือพิมพ์รายวันเมื่อต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๑๒ มีข่าวว่า ลมพายุที่เกิดขึ้นเมื่อปลายเดือนเมษายน ๒๕๑๒ นั้น ได้พัดอาคารเรียนของโรงเรียนประชาบาลพังไป ๑๐๘ หลัง ถ้าโรงเรียนได้ปลูกต้นไม้ไว้เพื่อป้องกันลมพายุอย่างถูกต้องตามหลักวิชาแล้ว โรงเรียนจะไม่ได้รับความเสียหาย เฉพาะคราวนี้ถ้าคิดว่าอาคารเรียนเสียหายไปเพียงหลังละ ๑ แสนบาท ก็จะเป็นค่าเสียหายถึง ๑๐,๘๐๐,๐๐๐ บาท เป็นจำนวนเงินไม่น้อย ความจริงการที่อาคารเรียนพังคราวนี้อาจเนื่องมาจากเหตุอื่นก็ได้ แต่ไม่ขอกล่าวถึง ด้วยเหตุที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องนี้

เรื่องการปลูกต้นไม้เพื่อป้องกันลมพายุนี้ ในเมืองไทยของเราดูเหมือนจะมีผู้ทราบกันดีเป็นจำนวนน้อยมาก ผู้ที่ทราบดีก็พวกนักวิชาการแห่งกรมป่าไม้และกรมกสิกรรม การปลูกต้นไม้เพื่อป้องกันลมพายุนี้ นอกจากจะช่วยป้องกันอาคารบ้านเรือนไม่ให้เสียหายแล้ว ยังเป็นประโยชน์ในการเกษตรอีก กล่าวคือต้นไม้เหล่านั้นจะช่วยป้องกันไม่ให้ต้นไม้ในสวนในไร่เสียหายจากพายุ ช่วยรักษาความชุ่มชื้นของดิน ลดการระเหยของ

น้ำในดิน ช่วยในการผสมเกสรของดอกไม้ให้ดีขึ้น คือถ้าลมแรงไป จะทำให้ดอกร่วงหล่นเสียก่อนที่จะเจริญเต็มที่ นอกจากนี้ยังช่วยกันไม่ให้ผลไม้ในสวนซึ่งกำลังสุกไม่ ให้ร่วงหล่นเสียหาย

การปลูกต้นไม้เพื่อป้องกันลมพายุนี้ ไม่ใช่ปลูกกันเพียงแถวสองแถว หรือปลูกไม้เพียงชนิดเดียว ตามปกติต้องปลูกกันอย่างน้อย ๕ แถว แถวหนึ่งก็ใช้ไม้พันธุ์หนึ่ง ต้นไม้ที่จะใชปลูกนั้นควรมีลักษณะดังนี้

๑. รากลึก ยึดลำต้นได้ดี ไม่ล้มง่าย
๒. เป็นต้นไม้ที่ลำต้นกิ่งก้านเหนียว ไม่เปราะ เมื่อถูกลมพัดก็โอนอ่อนไปตามกระแสลม
๓. มีพุ่มใบหนาแน่นตลอดลำต้นให้มาก ไม่ใช่ไม้ใบโต ถ้าใบโตก็ต้องสูญเสียน้ำจากใบมาก ในที่ที่ลมแรงต้องปลูกไม้ที่มีเนื้อที่ใบน้อย เพื่อให้สูญเสียน้ำทางใบน้อย
๔. ขึ้นง่าย โตเร็ว
๕. มีใบค่อนข้างดก ไม่ทิ้งใบ แต่เอาที่ทิ้งใบบ้างสัก ๑–๒ แถว ก็ไม่เป็นไร

แต่ควรปลูกพวกที่ทิ้งใบนี้ให้ชิดกันพอสมควร ยังมีชนิดที่ไม่ผลัดใบอีกหลายแถว

ต้นไม้ที่ควรนำมาปลูกเพื่อป้องกันอันตรายจากลมพายุนี้ ได้แก่ มะขามเทศ มะขาม ขี้เหล็ก สะเดา แคบ้าน จามจุรี มะเกลือ สะแก สนทะเล ยุคาลิปตัส มะฮอกกานี

การที่จะปลูกให้ได้ผลในทางที่จะป้องกันลมพายุให้ได้ดีนั้น ต้องประกอบด้วยความสูงของต้นไม้ที่ปลูก ประกอบกับวิธีปลูก ไม่ใช่ปลูกหนาแน่นจนเกินไป จนลมไม่สามารถผ่านไปได้ ถ้าลมผ่านไปไม่ได้เลย จะเกิดความเสียหายแก่ด้านหลังได้ เนื่องจากกระแสลมเมื่อพัดผ่านยอดไม้ไปแล้ว ก็จะเกิดกระแสลมขึ้นป่วนด้านหลัง การปลูกก็ไม่ควรปลูกให้มากแถวหรือแนวกว้างมากเกินไป เพราะว่าถ้าปลูกแนวกว้างมากเกินไป

เมื่อกระแสลมพ้นยอดไม้ต้นสุดท้าย ก็จะลงต่ำทันที ถ้าปลูกกว้างพอเหมาะ กระแสลมเมื่อพ้นยอดไม้แล้ว ก็จะพัดตามปกติ พุ่งเป็นแนวยาวไป ระยะทางที่จะป้องกันได้นี้ ถ้าปลูกได้ถูกต้องตามแบบแผนหรือตามหลักวิชาแล้ว ทางด้านหน้าจะป้องกันอันตรายได้ตั้งแต่ ๓–๕ เท่าของส่วนสูงของต้นไม้ ทางด้านหลังจะป้องกันได้ราว ๒๐ เท่าของส่วนสูงของต้นไม้ที่สูงที่สุด

ถ้าท่านต้องการทราบรายละเอียดในเรื่องการปลูกต้นไม้เพื่อป้องกันลมพายุนี้ ก็ควรติดต่อไปยังกรมป่าไม้เพื่อขอเอกสารเรื่อง "การปลูกต้นไม้เพื่อปะทะและคุ้มกันพายุ" และถ้ายังสงสัยไม่เข้าใจดี ก็ควรไปหารือกับเจ้าพนักงานป่าไม้ที่อยู่ใกล้เคียง เข้าใจว่าท่านจะได้รับคำอธิบายเป็นอย่างดี

๒. การปลูกต้นไม้ในโรงเรียนเพื่อประโยชน์อย่างอื่น (คือข้อ ๒–๙ ข้างต้น)

ก่อนอื่นทุกโรงเรียนควรจะต้องมีผังของบริเวณโรงเรียนไว้ เพื่อประโยชน์ในการที่จะปลูกสร้างอาคารต่าง ๆ ในอนาคต สร้างสนามกีฬาต่าง ๆ หรือปลูกต้นไม้ ต้องกะดูในผังก่อนว่าจะเหมาะสมหรือไม่ การที่จะปลูกต้นไม้ในบริเวณโรงเรียนนี้ ถ้ามีความรู้ในเรื่อง Landscaping บ้างสักเล็กน้อย จะเป็นประโยชน์มาก จะช่วยให้การปลูกต้นไม้ต่าง ๆ ได้ระเบียบ เจริญตามากทีเดียว ประโยชน์อีกประการหนึ่งของผังโรงเรียนก็คือ เมื่อผู้บังคับบัญชาไปตรวจโรงเรียนแล้ว ครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่ต้องส่งรายงานเป็นลายลักษณ์อักษรพร้อมด้วยผังโรงเรียน

ผังโรงเรียนนี้ควรทำให้ถูกต้อง กล่าวคือวางทิศ และมีมาตราส่วนต่าง ๆ ให้ถูกต้อง เมื่อทำเสร็จแล้วควรทำพิมพ์เขียวเก็บไว้หลาย ๆ ชุด เพื่อประโยชน์ดังกล่าวข้างต้น ถ้าในท้องถิ่นใดมีหน่วยก่อสร้างที่มีเครื่องพิมพ์สมัยใหม่ ก็ไปขอร้องให้เขาพิมพ์ให้ ประเดี๋ยวเดียวก็ได้พอเพียง ถ้าไม่มีก็ต้องพิมพ์เขียวเอง ถ้าพิมพ์ไม่เป็น ก็ควรไปหารือโรงเรียนก่อสร้าง โรงเรียนช่างกล วิทยาลัยเทคนิค ฯลฯ ที่มีอยู่ในท้องถิ่นนั้น

ถ้าท่านไม่มีความรู้ในเรื่อง Landscaping และจะหาครูที่มีความรู้ในทางนี้ไม่ได้จริง ๆ ก็ควรหารือกับครูศิลปศึกษาที่ศึกษาวิชาวาดเขียนมา และถ้าหาได้ก็ควรหาจะมีครูที่สอนวิชาเกษตรกรรม ครูที่สอนวิชาก่อสร้างมาช่วยอีก เพื่อช่วยกันออกความคิดเห็นในการที่จะวางผังที่จะปลูกต้นไม้ ว่าควรจะวางแปลงไม้ดอกอะไรไว้ตรงไหน ปลูกไม้พุ่ม ไม้เอาร่ม ไม้เถา ฯลฯ ไว้ตรงไหน จึงจะเหมาะสม ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่าผู้ที่เป็น landscape-architect ชั้นดีนั้น ต้องเรียนรู้วิชาการหลายอย่าง เช่น หลักสำคัญของสถาปัตยกรรม วิศวโยธา การป่าไม้ พืชกรรม (horticulture) landscape design วาดเขียน (drawing) การระบายสี (painting) และปฏิมากรรม (sculpture)

ทางโรงเรียนควรมีเรือนเพาะชำ การสร้างเรือนเพาะชำนี้ ไม่จำเป็นที่จะสร้างให้ใหญ่โตสมบูรณ์ตามแบบเช่นของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ของสถานีทดลองของกระทรวงเกษตร หรือโรงเรียนใหญ่ ๆ เมื่อทุนน้อย โรงเรียนเล็ก ก็ควรทำให้สมกับสภาพของโรงเรียนและสภาพของท้องถิ่น คือเมื่อโรงเรียนเล็กทุนน้อย ก็ไม่จำเป็นต้องสร้างให้ใหญ่โตสมบูรณ์ตามแบบ ควรเอาวัตถุในท้องถิ่นมาทำให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการประหยัด ทั้งเพื่อเป็นตัวอย่างแก่นักเรียนและชาวบ้าน ให้เขาเห็นว่าเรือนเพาะชำนั้นทำไม่ยากและไม่เปลืองเงินมากมายอะไร เมื่อไม่สามารถจะสร้างเรือนเพาะชำได้จริง ๆ ก็ใช้ร่มไม้ใหญ่ ๆ เท่าที่จะหาได้ ถ้าร่มไม้ไม่มีอีก ตามชายคาโรงเรียน ใต้ถุนโรงเรียน ใต้ถุนกุฏิพระก็ได้

ในเรือนเพาะชำนี้ใช้เป็นที่เพาะชำพันธุ์ไม้ต่าง ๆ ใช้เป็นที่ปลูกไม้ในร่มและขยายพันธุ์ไม้ประเภทนี้และพันธุ์ไม้อย่างอื่น ไม้ในร่มที่ใช้ประดับควรใส่กระถางไว้ให้มากกว่าที่ทางโรงเรียนต้องการใช้อย่างน้อยเท่าตัว กล่าวคือถ้าสถานที่ในบริเวณโรงเรียนควรตั้งไม้กระถางไว้ประดับสัก ๒๐ กระถาง ก็ควรมีไว้อย่างน้อย ๔๐ กระถาง ด้วยเหตุที่ไม้กระถางที่เอาตั้งประดับนั้น เมื่อเอาตั้งประดับไว้นาน ๆ มักจะโทรมหรือไม่งดงาม เนื่องด้วยความชื้น อุณหภูมิ และอาจถูกกระทบกระทั่งจากคนหรือสัตว์ เมื่อโทรมก็ต้องหาอีกชุดไว้เปลี่ยน ต้นไม้กระถางที่จะวางไว้ประดับนั้น ไม่ควรจะเป็นไม้ประเภท

เดียวกันโดยตลอด ในที่ที่วางไม้อย่างหนึ่งหลาย ๆ สัปดาห์ ควรเปลี่ยนเป็นไม้อย่างอื่นบ้าง เพื่อเด็กนักเรียนจะได้แปลกตาได้เห็นการเปลี่ยนแปลง จะได้ตื่นเต้นสดชื่นตลอด ทำให้ไม่เบื่อการเรียน จงดูอย่างร้านขายของ เขาก็รู้จักเปลี่ยนแปลงหน้าร้านให้แปลก ไม่จำเจ เพื่อเป็นการจูงใจลูกค้าให้เข้าร้าน

นอกจากนั้นเรือนเพาะชำนี้ ก็ควรจะใช้ให้สมชื่อ คือใช้เพาะ ใช้ชำพันธุ์ไม้ต่าง ๆ ที่ทางโรงเรียนต้องการขยายพันธุ์ เพื่อไว้ประกอบการสอนวิทยาศาสตร์ เช่นการสืบพันธุ์ของพืช การกินอาหารของพืช รู้จักไม้บางชนิดที่หายากในท้องถิ่นนั้น และเพื่อประโยชน์ในการเรียนพฤกษศาสตร์ เช่น พญาไร้ใบ หม้อข้าวหม้อแกงลิง ฯลฯ เพื่อประกอบการสอนวรรณคดี เช่นต้นนมตำเลีย ฯลฯ ควรเป็นที่เพาะต้นไม้เพื่อนำไปปลูกในบริเวณโรงเรียน หรือเพื่อแลกเปลี่ยนกับที่อื่น หรือเพื่อขายเอาเงินเข้าโรงเรียน เช่น เพาะปาล์มชนิดที่เขากำลังนิยมกัน ต้นโป๊ยเซียนชนิดต่าง ๆ ทั้งนี้ต้องดูความต้องการของตลาดด้วยเป็นเรื่องสำคัญ อาจเป็นที่ช่วยเพาะต้นไมให้แก่นักเรียนเพื่อนำพันธุ์ไม้ที่ดี ๆ หรือที่นักเรียนหรือผู้ปกครองนักเรียนต้องการ ไปปลูกที่บ้าน เช่น พันธุ์มะละกอ มะเขือ มะเขือเทศ พันธุ์ไม้ประดับต่าง ๆ ฯลฯ เป็นการช่วยเศรษฐกิจทางบ้านของนักเรียนได้ประการหนึ่ง

ถ้าโรงเรียนไม่มีภารโรงหรือคนงานช่วยดูแลต้นไม้ ก็ควรให้นักเรียนช่วยเหลือ แต่การที่จะให้นักเรียนช่วยเหลือ ก็ควรให้นักเรียนได้รับความรู้ไปด้วย เช่น จะให้นักเรียนช่วยรดน้ำต้นไม้ในกะบะเพาะ กะบะชำ ก็ต้องสอนถึงวิธีเตรียมกะบะเพาะก่อน เริ่มแต่ขนาดของกะบะ วัตถุรองก้นกะบะ วัสดุที่จะใช้เป็นที่ชำ ได้แก่ ดิน ทราย ขี้เถ้าแกลบ หรือส่วนผสมของดินกับมูลสัตว์ หรือพวกใบไม้ต้นหญ้าที่ผุเปื่อย วิธีการที่จะเอาเมล็ดเพาะ หรือจะเอากิ่งมาชำ ต้องให้นักเรียนได้ร่วมมือมาแต่แรก คือควรจะสอนเป็นบทเรียน ให้นักเรียนได้ปฏิบัติ ให้นักเรียนมีส่วนเป็นเจ้าของด้วย แต่ก็ควรเปลี่ยนหน้าที่กันดูแลรักษา

ถ้าโรงเรียนมีบริเวณพอ ควรจะปลูกต้นไม้ใหญ่ ๆ ให้มีร่มพอเพียง คือในเมื่อต้นไม้โตเต็มที่แล้วใช้เป็นที่ร่มพักผ่อนได้ ครูจะได้พานักเรียนไปเรียนบางวิชาตามร่มไม้ ด้วยเหตุที่บางวิชาไม่จำเป็นที่จะต้องเรียนในห้องเรียน ก็ควรเปลี่ยนบรรยากาศไปเรียนนอกห้องเรียนบ้าง ถ้ามีที่พอควรจะปลูกต้นไม้ที่มีผลเล็ก ๆ และมีผลเป็นเวลานาน เช่น ตะขบ ไทร โพธิ์ บุนนาค หว้า มะขามเทศ พิกุล ฯลฯ แต่มะเดื่อนั้นไม่ขอแนะนำให้ปลูกตามโรงเรียนเพื่อให้นกมากินผล ด้วยเหตุที่จะทำให้บริเวณนั้นสกปรกมาก ต้นไม้ที่กล่าวนี้จะทำให้มีนกมากินผลเวลามีผล จะทำให้บรรยากาศภายในบริเวณโรงเรียนใกล้เคียงกับธรรมชาติมากขึ้น นักเรียนจะได้ศึกษาเรื่องนกต่าง ๆ ได้โดยได้เห็นของจริง ถ้าครูเข้าใจสอน นักเรียนจะเป็นคนรักสัตว์ รักธรรมชาติ เมื่อนักเรียนมีนิสัยเช่นนี้ติดตัวไปจนโต จะเป็นพลเมืองดีของชาติ ถ้ารับราชการก็คงจะยากนักที่จะเป็นคนคอร์รัปชั่น เพราะว่าเป็นคนที่มีจิตใจสูงแล้ว

โรงเรียนต่าง ๆ มีส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศและเศรษฐกิจของประเทศได้เป็นอย่างดีทีเดียว ถ้าผู้บริหารประเทศ บริหารการศึกษา และทางโรงเรียนร่วมมือกันทั้งประเทศ ประเทศก็จะเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างดี เช่นถ้าทางรัฐบาลต้องการเผยแพร่พืชผลชนิดใด ทางโรงเรียนอาจช่วยเหลือ โดยการช่วยเพาะ แล้วแจกต้นอ่อนหรือกล้าไปปลูกตามบ้านของนักเรียนหรือประชาชน ส่วนทางโรงเรียนก็ควรปลูกไว้เพื่อเป็นตัวอย่างแก่นักเรียน ผู้ปกครองนักเรียน และประชาชนด้วย นักเรียนจะได้เห็นวิธีดูแล การป้องกันศัตรูพืชชนิดนั้น การทำลายศัตรูพืช ตลอดจนการเก็บผล การเก็บพันธุ์ บำรุงพันธุ์ ขอยกตัวอย่างขณะนี้พวกเราคุยนักคุยหนาว่า เราส่งไหมไทยออกไปขายต่างประเทศปีละหลายร้อยล้านบาท ไหมไทยมีคนนิยมใช้ในต่างประเทศ แต่ความจริงนั้นเส้นไหมส่วนมากไม่ได้ผลิตขึ้นในประเทศไทย ต้องซื้อมาจากต่างประเทศ ถ้าทางโรงเรียนตามต่างจังหวัดที่ดินฟ้าอากาศพอที่จะปลูกต้นหม่อนได้ ควรจะศึกษาเรื่องการปลูกต้นหม่อน พันธุ์ของต้นหม่อน แล้วทดลองปลูกต้นหม่อนในโรงเรียน แล้วขยายพันธุ์ไม้ตามบ้านของนักเรียนและประชาชนในถิ่นนั้น ให้นักเรียนไปปลูกตามคันไร่คันนา ตามที่ว่าง ๆ ในบริเวณบ้าน

บริเวณไร่นาของตน บ้านละเล็กละน้อย เมื่อต้นหม่อนขึ้นงอกงามดี ก็เริ่มศึกษาเรื่องการเลี้ยงไหม เรื่องการเลี้ยงไหม สาวไหมทำอย่างไร ถ้าไม่ทราบก็ถามไปที่กรมส่งเสริมกสิกรรมหรือเจ้าหน้าที่สถานีการเกษตรในท้องถิ่นนั้น เจ้าหน้าที่เขายินดีที่จะให้ความช่วยเหลืออยู่ทุกเมื่อ ข้อสำคัญทำอะไรต้องมีความสามัคคีกัน ได้ทราบว่าในญี่ปุ่นก็ไม่ได้เลี้ยงไหมกันใหญ่โต แต่เลี้ยงกันแห่งละเล็กละน้อย คล้าย ๆ กับเป็นงานอดิเรก คือเขารู้จักใช้ที่ว่าง เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ทำกันมากแห่งทีเดียว จึงได้ไหมเป็นจำนวนมาก เขาจึงมีเส้นไหมส่งมาขายเมืองไทย ถ้าเราช่วยกันทำเช่นนี้ทุกโรงเรียนไม่กี่ปีเมืองไทยก็จะไม่ต้องสั่งเส้นไหมมาจากต่างประเทศ ข้อสำคัญครูจะต้องเป็นครูจริง ๆ จะต้องเข้ากับชาวบ้านได้ เมื่อมีทางที่จะช่วยเหลือชาวบ้านเขาได้ ต้องช่วยเหลือทันที อย่าถือว่าหน้าที่ของครูนั้นก็คือสอนเด็กไปวันหนึ่ง ๆ ตามหลักสูตรเท่านั้น

มีโรงเรียนเป็นจำนวนมากไม่มีรั้วกันเขตของโรงเรียน โดยมากก็อ้างว่า ไม่มีงบประมาณ ไม่มีเงิน มีเงินไม่พอ ความจริงรั้วโรงเรียนนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องกั้นด้วยลวดหนาม รั้วไม้ หรือสร้างเป็นกำแพงก่อด้วยอิฐถือปูน ใช้ต้นไม้ปลูกกั้นเป็นรั้วได้เป็นอย่างดี อาจใช้ไม้มะขามเทศ ต้นพู่ระหง ต้นชะบา ฯลฯ ปลูกให้ถี่ ๆ เมื่อขึ้นแล้วก็ต้องรู้จักตัดรู้จักแต่ง ก็จะสวยงามดี แต่ถ้ารั้วนั้นอยู่ชิดกับสนามฟุตบอลแล้ว ขอแนะนำว่า ไม่ควรปลูกต้นมะขามเทศทำเป็นรั้ว ด้วยเหตุที่ลูกฟุตบอลจะไปถูกต้นมะขามเทศ ไปถูกหนามเข้าจะทำให้ฟุตบอลขาดเร็วกว่าปกติมาก รั้วต้นไม้นี้มีดีอยู่บางประการ เช่น ไม่เปลืองเงินในการปลูกสร้าง รั้วต้นไม้นี้จะต้องการให้สูงหรือต่ำอย่างไร ก็ทำได้ง่ายตามใจชอบ

ความจริงเรื่องหน้าที่ของครูนี้ แม้แต่ฝ่ายบริหารของกระทรวงศึกษาธิการเองก็ยังมีผู้เข้าใจผิดอีกมาก นึกว่าให้ครูสอนไปตามหลักสูตรที่กระทรวงวางไว้เท่านั้น เมื่อครูไปช่วยในด้านกิจกรรมพิเศษ เช่น ด้านยุวกสิกร หรือช่วยพัฒนาด้านการเกษตร โดยทำนอกเวลาราชการ ฝ่ายบริหารก็หาว่าไม่ใช่หน้าที่ของครู ครูไม่ควรเข้าไปยุ่ง ที่กล่าวนี้เป็นเรื่องจริง ด้วยเหตุที่โดนมากับตัวของข้าพเจ้าเอง เมื่อไรหนอเมืองไทยจึงจะมีข้าราชการที่มีหูตาไกล รู้จักหน้าที่ของตนให้กว้างขวาง ให้รู้จักทำงานเพื่อประเทศชาติ

รู้จักร่วมมือกันทุกฝ่าย รู้จักทำงานจริง รู้จักรับผิดชอบในหน้าที่ของตน ไม่ใช่สักแต่ว่าทำไปให้หมดวันหนึ่ง ๆ เหมือนอยู่ในกะลาครอบ

เอกสารอ้างอิง

๑. เอกสารต่าง ๆ ของกรมป่าไม้ เช่น

การป่าไม้ในประเทศไทย

ความรู้เรื่องต้นไม้ "ต้นไม้ในป่าเป็นหัวใจของป่าไม้"

คำแนะนำในการปลูกต้นไม้

การปลูกต้นไม้เพื่อปะทะและคุ้มพายุ

๒. วิธีทำปุ๋ยหมัก ของกรมกสิกรรม

๓. เอกสารภาษาต่างประเทศ เช่น

Complete Home Landscaping and Garden Guide: Raymond Korbobo

Landscaping Your Own Home: Alice L. Dustan

ภัยคอมมิวนิสต์

โดย

นายจินต์ รักการดี

สารบาญ

คำนำ

ความมุ่งหมายประการแรกในการเขียนบทความเรื่อง ภัยคอมมิวนิสต์ ก็เพราะว่าคอมมิวนิสต์ได้แทรกซึมบ่อนทำลายประเทศที่รักของเรา เริ่มแต่ปี พ.ศ. ๒๔๖๓ และปัจจุบันนี้คอมมิวนิสต์ได้ขยายตัวก้าวหน้าถึงขั้นตั้งกองโจรต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลตามภูมิภาคต่าง ๆ เช่น ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ ภาคใต้ และบางจังหวัดในภาคกลาง เป็นเหตุให้คนไทยต้องรบกันเองตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๔ เป็นต้นมา ทำให้คนไทยทั้งสองฝ่ายต้องล้มตายเป็นจำนวนไม่น้อย และปรากฏว่าเหตุการณ์มิได้ทุเลาเบาบางลง ในการนี้แสดงให้เห็นว่า คนไทยที่นิยมชมชอบ หรือเป็นฝ่ายคอมมิวนิสต์ หรือถูกบังคับให้ช่วยเหลือ หรือหลงผิดมีจำนวนเพิ่มขึ้น เกือบจะกล่าวได้ว่าขณะนี้เป็นศึกกลางเมือง คือการรบกันเอง ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการสมควรที่เราชาวไทยทั้งหลายควรจะทราบความจริงว่าภัยอันเกิดจากการกระทำของคอมมิวนิสต์นั้นเป็นภัยร้ายแรงต่อคนไทยเพียงไร การที่จะพิจารณาว่าเป็นภัยได้ก็จำต้องรู้เรื่องของคอมมิวนิสต์พอสมควร ประกอบด้วยทราบระบบการปกครองแบบเสรีประชาธิปไตย ขนบธรรมเนียมประเพณี สิ่งยึดมั่นหรือเครื่องยึดเหนี่ยวของไทยเรา อันได้แก่ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ การหวงแหนดินแดน และเสรีภาพ ซึ่งขณะนี้เรามีสมบูรณ์ สมแก่เกียรติศักดิ์ของคนไทย

ความมุ่งหมายประการที่สอง ต้องการให้บทความนี้เป็นประโยชน์แก่ทุกคนที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนไทยโดยกำเนิดและสัญชาติ กล่าวคือเมื่อทราบถึงภัยอันร้ายแรงนี้ จะได้ช่วยกันขจัดภัยนั้นหรือให้ความร่วมมือกับรัฐบาล ด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามที่มีความสามารถและเห็นสมควร บ้านเมืองจะได้อยู่เย็นเป็นสุข พวกเราจะได้อยู่ร่วมกันโดยอาศัยหลักสามัคคีธรรมเป็นสำคัญ

๘๔๕ ซอยสิทธิเกษม ถนนสมเด็จเจ้าพระยา
อำเภอคลองสาน
๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕

ภัยคอมมิวนิสต์

ตอนที่ ๑

คอมมิวนิสต์มุ่งครองโลก

การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ หลังจากโซเวียตรัสเซียได้ปกครองประเทศรัสเซียตามระบบคอมมิวนิสต์แล้ว ก็ตั้งความมุ่งหมายที่จะครองโลกโดยทำให้ประเทศต่างๆ ในโลกมีการปกครองตามระบบที่ตนปฏิบัติอยู่ แล้วรวมประเทศต่าง ๆ เป็นบริวารของตน ในการนี้โซเวียตรัสเซียหรือที่เรียกตนเองว่า "สหภาพสาธารณรัฐโซเวียต" ได้ปฏิบัติการหลายประการที่แสดงว่ามุ่งครองโลกจริง ๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

๑. **ได้ทำการรุกรานบีบบังคับประเทศเล็ก ๆ ในยุโรป** หลังจากความสำเร็จในการปกครองระบบคอมมิวนิสต์ในประเทศของตน ให้จัดการปกครองแบบเดียวกัน ได้แก่ประเทศ เอสโตเนีย แลตเวีย ลิทัวเนีย โปแลนด์ ประเทศเชกโกสโลวาเกีย ประเทศฮังการี ประเทศรูมาเนีย ประเทศบุลกาเรีย ประเทศอัลบาเนีย และได้ส่งที่ปรึกษาชาวรัสเซียมาเป็นที่ปรึกษาของประเทศจีนผืนแผ่นดินใหญ่ สมัยเจียงไคเช็ค ปกครอง ซึ่งเป็นนโยบายที่จะให้ประเทศจีนจัดการปกครองระบบคอมมิวนิสต์ กาลต่อมาปรากฏว่าเมาเซตุงผู้นิยมคอมมิวนิสต์รัสเซียได้ทำการปฏิวัติสำเร็จ จนกระทั่งเจียงไคเช็คต้องร่นถอยมาปกครองที่เกาะไต้หวัน ประเทศจีนผืนแผ่นดินใหญ่จึงเป็นคอมมิวนิสต์ประเทศหนึ่ง

๒. **ครั้นในระหว่างสงครามและหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒** โซเวียตรัสเซียมีอำนาจในการรบ เมื่อชนะสงครามแล้วได้ชื่อว่าเป็นประเทศมหาอำนาจประเทศหนึ่ง จึงได้ถือโอกาสเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ด้วยการใช้อำนาจการยุทธบีบบังคับบ้าง ด้วยกลวิธี ทำให้ชาติเดียวกันรบกันเองบ้าง จึงทำให้ประเทศต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วในข้อ ๑ ปกครองตามระบบคอมมิวนิสต์อันแท้จริง และยังบีบบังคับประเทศอื่นๆ ให้มีการปกครองแบบเดียวกัน รวมทั้ง ๒ พวกมี ๒๒ ประเทศ คือ ประเทศเอสโตเนีย ประเทศแลตเวีย

ประเทศลิธัวเนีย ประเทศรูเมเนีย ประเทศเบสซาราเวีย บางส่วนของประเทศฟินแลนด์ ประเทศโปแลนด์ ประเทศปรัสเซียตะวันออก ประเทศบูโกวีนา ประเทศอัลบาเนีย ประเทศบุลกาเรีย ประเทศเยอรมันนีตะวันออก ประเทศเชกโกสโลวาเกีย ประเทศฮังการี ประเทศโปแลนด์ ประเทศรูมาเนีย ประเทศจีน (ผืนแผ่นดินใหญ่) ประเทศเกาหลีเหนือ

๓. **โซเวียตรัสเซียต้องการสร้างความปึกแผ่นของลัทธิ** จึงได้จัดตั้งองค์การสากลที่ ๑ เมื่อเดือน กันยายน พ.ศ. ๒๔๐๗ เปิดการประชุมในกรุงลอนดอน มาร์กเป็นผู้เขียนนโยบายขององค์การซึ่งส่วนสำคัญเป็นคอมมิวนิสต์ เพื่อเป็นการล่อให้สนับสนุนองค์การกรรมกรที่มีความคิดอย่างกลาง ๆ ทั้งในยุโรปและสหรัฐ ฯ แต่องค์การนี้ก็ต้องเลิกล้มไปเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๑๙ เพราะเกิดขัดแย้งกันอย่างรุนแรง ต่อมา พ.ศ. ๒๔๓๒ ได้พยายามจัดตั้งองค์การที่สองอีก โดยคอมมิวนิสต์เอาเรื่องการคุ้มครองคนงานขึ้นมาพิจารณา ความประสงค์อันแท้จริงต้องการให้ประเทศต่าง ๆ มีความภักดีต่อตนเองยิ่งกว่าจะภักดีขององค์การสากล องค์การนี้จึงต้องสะดุดหยุดลง แม้กระนั้นฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ยังพยายามก่อตั้งองค์การที่ ๓ (คอมอินเทอร์น) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๒ การประชุมครั้งนี้เลนินเป็นผู้นำ มีความประสงค์เพื่อเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ทั่วโลก มีผู้นำคอมมิวนิสต์กับพวกที่เห็นอกเห็นใจคอมมิวนิสต์เข้าร่วมประชุมที่กรุงมอสโคว์

(คอมอินเทอร์น คือ องค์การสากลของประเทศพรรคคอมมิวนิสต์ทุกประเทศ)

๔. **เจตนาของคอมมิวนิสต์ที่แสดงให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นในการที่มีความมุ่งหมายที่จะครองโลกอีกเรื่องหนึ่ง** ก็คือ การตั้งสถานอบรมวิชาคอมมิวนิสต์อันเกี่ยวกับหลักการและวิธีปฏิบัติการเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งเรียกว่าอบรมด้านการเมือง นอกจากนี้ยังให้การอบรมในการยุทธ คือการจัดตั้งกองโจร การรบแบบกองโจรและแบบจรยุทธ ทั้งนี้รวมทั้งกลวิธีต่าง ๆ เช่นการโฆษณาชวนเชื่อ การจูงใจ การสร้างความหวังให้แก่ประชาชน และอื่น ๆ

สถานที่ฝึกอบรมชั้นหัวหน้าหรือผู้นำใหญ่ตั้งอยู่ที่กรุงมอสโคว์ประเทศโซเวียตรัสเซีย มีการสอนทั้งทางทฤษฎี และปฏิบัติ ใช้เวลาประมาณ ๒ ปี โฮจิมินห์ก็ได้รับการอบรมจากสถานที่นี้ เมื่ออบรมแล้วส่งไปดำเนินการตามประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

สถานที่ฝึกอบรมแห่งที่สอง เข้าใจว่าเป็นสถานที่อบรมชั้นหัวหน้าและชั้นรองลงมา สถานที่ตั้งอยู่ที่กรุงปักกิ่ง ประเทศจีนแดง มีหลักสูตรอบรมทำนองเดียวกับสถานที่ฝึกอบรมกรุงมอสโคว์ และเมื่ออบรมเสร็จแล้วส่งไปดำเนินการในประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมกับชนชาติจีนที่ประกอบอาชีพอยู่ในประเทศนั้น ๆ โดยเหตุที่มีชาวจีนประกอบอาชีพอยู่เกือบทุกประเทศ จึงเป็นการสะดวกในการจัดกลุ่ม และยิ่งเป็นประเทศที่จีนมีอิทธิพลทางเศรษฐกิจ ก็นับว่าเป็นภัยร้ายแรงมากขึ้น เช่น ประเทศไทย พม่า เป็นต้น

สถานที่อบรมแห่งที่สาม ตั้งอยู่ที่จังหวัดฮัวบินห์ประเทศเวียตนามเหนือ มีคนไทยถูกหลอกลวงให้เข้ารับการอบรมซึ่งส่วนมากเป็นเด็กวัยรุ่นทางภาคตะวันออกเฉียง-เหนือ มีหลักสูตรในการฝึกอบรมทั้งในทางการเมือง และ การยุทธ ใช้เวลาอบรมประมาณ ๘ เดือน เมื่อสำเร็จการอบรมแล้วส่งเข้ามาดำเนินการในหมู่บ้านของตน

ส่วนพวกแม้วแดงสถานที่อบรมแห่งเดียวกันนี้อบรมหลักสูตรทำนองเดียวกัน แต่สร้างความหวังที่จะได้ตั้งเป็นประเทศอิสระ สำเร็จการศึกษาแล้วส่งเข้าปฏิบัติการในแบบกองโจรดังที่ที่ได้ทำการรบกับทหารรัฐบาลปัจจุบันนี้ทางภาคเหนือ

สถานที่อบรมแห่งที่สี่ คือศูนย์อบรมของขบวนการประเทศลาว สำหรับคนลาวและคนไทยตั้งอยู่ใกล้กับมหาชัย ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของท่าแขก (ท่าแขกอยู่ตรงข้ามกับจังหวัดนครพนม)

สรุป

ประเทศต่าง ๆ ในโลกนี้มีขนบธรรมเนียมประเพณี และความเชื่อแตกต่างกัน การที่จะให้มีการปกครองในรูปเดียวกันนั้นเป็นไปไม่ได้ คอมมิวนิสต์จึงพยายามใช้อำนาจตามทฤษฎีที่วางไว้ นั่นก็คือ สร้างความโหดร้ายทารุณ ก่อให้เกิดสงครามทำให้มนุษย์ต้องล้มตายเป็นจำนวนมาก ทรัพย์สินส่วนกลางและส่วนบุคคลถูกทำลาย ไม่มีความสงบยุยงให้คนชาติเดียวกันต้องรบราฆ่าฟันกันเอง เป็นเหตุให้เกิดสมัยยุคเข็ญ หาความสันติมิได้ ทั้งนี้เกิดจากความโลภต้องการขยายอำนาจ เกิดจากความหลงในความมีอำนาจของตน จึงทำให้โลกเกิดความปั่นป่วนหาความสงบสุขมิได้ จึงขอให้พวกเราชาวไทยทั้งหลายพึงสังวรณ์ถึงภัยอันตรายอันร้ายแรงนี้ ด้วยการช่วยกันสกัดกั้นมหาภัยนี้

ตอนที่ ๒

ทฤษฎีของลัทธิคอมมิวนิสต์

นับแต่การปฏิวัติปี พ.ศ. ๒๔๖๐ ซึ่งได้สถาปนาลัทธิคอมมิวนิสต์ขึ้นในรัสเซียเป็นต้นมา สหภาพโซเวียตได้กลายเป็นศูนย์กลางแห่งความสนใจของผู้เชื่อถือในลัทธิคอมมิวนิสต์มาจากทุกหนทุกแห่งโดยบัญชาการจากมอสโคว์ เจ้าหน้าที่ลับของคอมมิวนิสต์ที่ได้รับการอบรมไปอย่างดีแล้วส่งไปทั่วโลก ต่างก็ทำงานไม่หยุดยั้ง เพื่อชัยชนะที่จะทำให้ได้ครองโลก จนกระทั่งทำให้ประเทศซึ่งแต่เดิมมาเป็นอิสระต้องตกอยู่ภายใต้คอมมิวนิสต์ดังได้กล่าวมาแล้วตอนต้น เพราะเหตุที่คอมมิวนิสต์ใช้วิธีแทรกซึมพร้อมกับใช้แสนยานุภาพทางทหารของโซเวียตบังคับหรือขู่เข็ญ ความสำคัญในเรื่องนี้อยู่ที่ความหลงผิดเชื่อตามหลักมูลฐานเจ็ดประการของทฤษฎี คอมมิวนิสต์ที่มีเจตนาสร้างความแตกแยกระหว่างชนชั้น จึงเป็นเรื่องที่ควรศึกษา ดังจะกล่าวโดยย่อคือ

๑. **ชนชั้นกรรมกรหรือชนกรรมาชีพ** เพียงชนชั้นเดียวเท่านั้นที่มีประโยชน์ในสังคม

การที่คอมมิวนิสต์ตั้งทฤษฎีไว้เช่นนี้ เพื่อให้แบ่งชนชั้นออกเป็น ๒ พวก คือ กรรมกร กับนายทุน เป็นการยุยงให้กรรมกรแข็งกระด้างต่อนายทุน มุ่งผลให้เกิดการต่อสู้ในที่สุดก่อให้เกิดการปฏิวัติ ทฤษฎีนี้ไม่ได้คิดถึงความจริงที่ว่า คนเรามีความสามารถมีสติปัญญามีรากฐานการศึกษาไม่เท่าเทียมกัน บางคนประกอบอาชีพด้วยความรู้หรือการใช้สมอง บางคนต้องใช้แรงงาน แต่ทั้งสองฝ่ายก็ต้องร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมนั้นด้วยความเป็นธรรม หรือถ้ามีการขัดแย้งก็อาจทำการประนีประนอมกันได้ ไม่จำเป็นจะต้องยกย่องว่าชนชั้นกรรมกรฝ่ายเดียว เพราะความจริงที่เถียงไม่ได้นั้นก็คือ คนทำงานทุกคนมีความสำคัญก็คือ ความสามารถไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งเป็นเรื่องแก้ไม่ได้จนกว่าโลกจะสลายไป

๒. **การต่อสู้ระหว่างชั้น** หลักประการที่สองของทฤษฎีคอมมิวนิสต์อธิบายถึงวิธีที่กรรมกรกลายเป็น "ชั้น" ขึ้นได้อย่างไร หลักนี้ถือว่ารัฐบาลทุกรูป (ยกเว้นคอมมิวนิสต์) บังคับประชาชนให้แบ่งออกเป็นหมู่เป็นชั้น เนื่องจากความแตกต่างในเรื่องโภคทรัพย์ ฐานะในสังคม อำนาจทางการเมือง ชนิดของอาชีพ และเหตุอื่น ๆ และในที่สุดอธิบายว่า ผู้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยโภคทรัพย์ที่สร้างขึ้นโดยชนชั้น "เป็นประโยชน์" คือพวกกรรมกร

จากคำอธิบายของคอมมิวนิสต์ดังกล่าวนั้นแสดงให้เห็นว่า เป็นการยุยงให้เกิดการต่อสู้กันระหว่างพวกที่มีฐานะต่างกัน อาชีพต่าง ๆ มีอำนาจต่างกัน และอื่น ๆ เพื่อให้เกิดการปั่นป่วนขึ้นในประเทศในทางปฏิบัติก็มีการโฆษณาชวนเชื่อเพื่อบ่อนทำลายให้เกิดความแตกแยกเกิดความปั่นป่วนเป็นเหตุให้เอกภาพ (ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หรือความสามัคคี) อ่อนลงจนกระทั่งเกิดความอ่อนแอ ซึ่งเป็นโอกาสของคอมมิวนิสต์ที่จะเข้ายึดอำนาจทางการเมืองด้วยการปฏิบัติ

อนึ่งตามหลักการนี้ คอมมิวนิสต์ไม่ได้คิดถึงความจริงแห่งธรรมชาติ ที่ว่าไม่ว่าเป็นคนหรือสัตว์ย่อมจะมีการต่อสู้แข่งขันกันเอง แต่มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีความรู้สึกสูงกว่าสัตว์อื่น ย่อมแสวงหาความสุข ขจัดความทุกข์ การยุยงให้เกิดการต่อสู้ระหว่างชนชั้นจนเกิดความเสมอภาคกันนั้นไม่อาจเป็นไปได้เลย แต่เพื่อให้เกิดความยุ่งเหยิงเป็นโอกาสของคอมมิวนิสต์ที่จะเข้าครอบครองจัดการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญนั่นเอง นี่แหละคือเล่ห์ของคอมมิวนิสต์

๓. **กรรมสิทธิ์ร่วมกันในเครื่องมือการผลิต** หลักนี้ก็คือสิ่งที่ใช้ในการผลิตสินค้า ควรเป็นกรรมสิทธิ์ของชุมชนเอง "ประชาชน" ไม่ใช่ของเอกชน หลักการข้อนี้อธิบายไว้ว่ากรรมสิทธิ์ส่วนตัวหมายถึง "การเป็นทาสค่าจ้าง" แต่กรรมสิทธิ์ร่วมสำหรับไร่นา โรงงาน เครื่องจักรกล บ่อถ่านหิน ฯลฯ จะป้องกันคนงานในกิจการเหล่านี้มิให้ถูกเอาเปรียบ เพราะคงถือว่าคนงานเอาเปรียบตัวเองไม่ได้ ประชาชนยิ่งทำงานมากขึ้น ก็ยิ่งได้รับประโยชน์มากขึ้น ในที่สุดกรรมสิทธิ์ร่วมจะเป็นเหตุให้ "ชนชั้น" ต่างๆ

สูญสิ้นไป นอกจากพรรคกรรมกร เมื่อทุก ๆ คนอยู่ในชนชั้นเดียวกันแล้ว "สังคมที่ไม่มีชั้น" กับการแบ่งโภคทรัพย์เท่าๆ กันอันเป็นจุดหมายของทฤษฎีคอมมิวนิสต์จึงจะสัมฤทธิผล และการต่อสู้ระหว่าง "ชั้น" ก็จะสิ้นสุดลง

ความฝันของคอมมิวนิสต์แสดงความเลอเลิศของทฤษฎีข้อนี้ เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกล่อมใจกรรมกรให้เกิดความสำคัญของตนเอง จะได้ลุกฮือขึ้นทำการปฏิวัติ สร้างความปั่นป่วนให้แก่ประเทศต่าง ๆ แต่ความจริงเป้าหมายของคอมมิวนิสต์ เพื่อจะยึดเอาไร่นา โรงงานอุตสาหกรรม บ่อถ่านหิน และกิจกรรมของเอกชนเป็นของรัฐ เอาประชาชนคนงานทั้งด้านเกษตรและอุตสาหกรรมเป็นทาสบังคับใช้แรงงาน โดยออกอุบายว่าใครทำได้มากก็ได้รับประโยชน์มาก โดยไม่ได้คิดว่า ข้อเท็จจริงของการทำงานนั้นมีหลายฝ่ายด้วยกันจะเป็นงานด้านเกษตรหรืออุตสาหกรรมก็ตาม ย่อมมีฝ่ายบริหารฝ่ายเทคนิค และฝ่ายกรรมกร บุคคลเหล่านี้จะถือว่าบางคนสำคัญ บางคนไม่สำคัญ เพราะผลของงานเกิดจากการบริหารที่ถูก ต้องมีเทคนิคที่ดี ไม่ใช่ว่าสำคัญอยู่ที่กรรมกรฝ่ายเดียว

ส่วนที่ว่าเมื่อเกิดกรรมสิทธิ์ร่วม จะทำให้สังคมไม่มีชั้นนั้น เป็นความฝันที่หวานหลงผิดอย่างถนัด จึงอยากจะให้พี่น้องชาวไทยทราบว่าเป็นการล่อลวงแสดงเล่ห์กะเท่ของคอมมิวนิสต์ที่อุบาทว์อย่างร้ายกาจ เพราะปรากฏข้อเท็จจริงในการปฏิบัติว่าการจัดปฏิรูปที่ดินนั้นตอนแรกก็ยึดเอาที่ดินจากเจ้าของที่ดินมาแบ่งให้คนที่ไม่มีที่ดินทำมาหากิน ผู้ได้รับที่ดินต่างรู้สึกพอใจ แต่เมื่อเกิดผลผลิตทางรัฐเก็บภาษีสูงยิ่งกว่าที่เคยเสียค่าเช่าให้เจ้าของที่ดิน จนผลิตที่เหลือไม่พอกินพอใช้ สร้างความเดือดร้อนสร้างความอดอยากแก่ประชาชน และในที่สุดรัฐถือว่าที่ดินทั้งหมดเป็นของรัฐ ส่วนที่ดินแปลงใหญ่คอมมิวนิสต์จัดระบบนารวมโดยเอาชาวนาเป็นทาส เพราะผลผลิตที่ได้ตกเป็นของรัฐ ในด้านการอุตสาหกรรมก็ดำเนินการโดยบังคับให้ทำงานให้เกิดผลงานมากที่สุด แล้วเอาสถิติคนที่ทำงานได้มากนั้น เป็นสถิติให้คนอื่นทำให้ได้เท่ากันหรือมากกว่า พวกคอมมิวนิสต์ไม่ได้มีความคิดว่า "คนเรานั้นมีความสามารถไม่เท่ากัน" นอกจากนั้นคนที่ทำงานได้น้อยหรือเกียจคร้านก็ยังถูกลงโทษ บริเวณโรงงานมีรั้วป้องกันการหลบหนี มียามถือปืนเฝ้าอย่างแข็งแรง พวกกรรมกรที่ทำงานในลักษณะนี้จึงถูกเรียกว่า "กรรมกรทาส"

๔. **การปฏิวัติด้วยกำลังและความรุนแรง** นี่เป็นทฤษฎีอีกข้อหนึ่งที่แสดงความโหดร้ายทารุณ สร้างความพินาศให้แก่ประเทศชาติ เพราะเลนินเขียนไว้ว่า "เป็นการจำเป็นอย่างเด็ดขาดที่พรรคคอมมิวนิสต์ทุกพรรค จะต้องดำเนินงานอันชอบด้วยกฎหมายพร้อม ๆ กับงานอันไม่ชอบด้วยกฎหมาย และตั้งองค์การที่ชอบด้วยกฎหมายพร้อม ๆ กับองค์การที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยเหตุนี้การก่อวินาศกรรม การประหารและการปฏิวัติโดยใช้กำลังอาวุธนั้นถือว่าชอบแล้ว ถ้าจะเปลี่ยนรัฐบาลที่มีอยู่ให้เป็นรัฐบาลคอมมิวนิสต์

ผู้นำคอมมิวนิสต์ที่ส่งไปดำเนินงานในประเทศต่าง ๆ ปฏิบัติตามทฤษฎีข้อนี้แล้ว ยังช่วงชิงทำลายทางเศรษฐกิจ ทำให้เกิดสงครามกลางเมืองเพื่อเป็นโอกาสที่จะเข้าทำลายล้างรัฐบาลเดิม โดยอาศัยความวุ่นวายปั่นป่วนของบ้านเมือง แล้วก่อให้เกิดการปฏิวัติช่วงชิงอำนาจเป็นรัฐบาลคอมมิวนิสต์

ท่านผู้อ่านจะเห็นได้ว่ากลวิธีของคอมมิวนิสต์เต็มไปด้วยกลอุบายเล่ห์เหลี่ยม ถ้าไม่ทราบหรือคิดไม่ถึงแล้ว ก็อาจต้องตกเป็นทาสของคอมมิวนิสต์ได้โดยง่ายเป็นเรื่องที่น่าสังวรณ์ไว้

๕. **เผด็จการของชนกรรมาชีพ** เมื่อคอมมิวนิสต์โค่นรัฐบาลเดิมได้แลวคอมมิวนิสต์จะดำเนินงานเรื่อง กรรมสิทธิ์ร่วม สังคมที่ปราศจากชั้นดังได้กล่าวมาโดยย่อแล้วในการนี้เพื่อให้คอมมิวนิสต์เป็นรัฐบาลปกครองได้ต่อไป คอมมิวนิสต์จะปกครองเผด็จการ คือ มีอำนาจเด็ดขาด ถ้าใครไม่เข้ากับคอมมิวนิสต์หรือเป็นพวกคอมมิวนิสต์ ที่เรียกว่า "ผู้ต่อต้านลัทธิ" ก็จะถูกประหารหรือสาปสูญไป แม้แต่พวกที่สงสัยก็จะถูกกักขังหรือให้ทำงานหนัก ส่วนพวกที่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับคอมมิวนิสต์ เช่น ข้าราชการสมาชิกพรรคของรัฐบาล หรือพวกของรัฐบาล ก็จะถูกกวาดล้างประหัตประหาร เพื่อให้ทราบว่าใครเป็นพวกไหนจะจัดให้มีการอบรมประชาชนทั่วไป โดยจัดให้มีการอภิปราย และเขียนคำรับสารภาพ เจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์จะพิจารณาว่าบุคคลใดเป็นผู้ต่อต้านลัทธิ หรืออยู่ในข่ายสงสัย ในการกระทำดังกล่าวเป็นหน้าที่ของพรรคคอมมิวนิสต์ดำเนินงานเพื่อให้

ประชาชนอยู่ในวินัยอันเข้มงวดภายใต้อำนาจอันรุนแรงเด็ดขาด เป็นการสร้างความหวาดกลัว ความหวาดระแวงซึ่งกันและกัน และความแตกแยกระหว่างชนชั้น ตลอดจนคนในหมู่บ้านและครอบครัว นั่นคือ รัฐตำรวจเข้าควบคุมมวลชนไว้อีกชั้นหนึ่ง

เมื่อเป็นดังนี้ ประชาชนมีความสุขได้อย่างไร ถ้าคนไทยเราถูกอย่างนี้จะมีความรู้สึกอย่างไร ในเมื่อขณะนี้เรามีเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ กล่าวคือมีเสรีภาพในการเขียน การพูด การประชุม การอาชีพ การถือศาสนา และอื่น ๆ ที่ไม่ขัดหรือทำความเสียหายให้แก่คนอื่น เราอยู่กันอย่างสบายไม่มีใครบังคับหรือสร้างความหวาดกลัวให้ นับว่าเป็นบุญของพวกเราที่มีศาสนาเป็นเครื่องยึดถือ มีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นที่เคารพสักการะ ทรงให้ความอบอุ่นแก่คนทั้งชาติ

๖. **ความจำเป็นในการขยายตัวของคอมมิวนิสต์** ทฤษฎีข้อนี้เป็นทฤษฎีที่จะครองโลกอันแท้จริง คือว่า เมื่อมีการสถาปนาลัทธิคอมมิวนิสต์ขึ้นในประเทศหนึ่งหรือหลายประเทศแล้ว ก็จะต้องใช้ความพยายามในอันที่จะสถาปนาขึ้นทุกประเทศด้วย ตามทฤษฎีนี้ยังกำหนดให้ประเทศคอมมิวนิสต์ต้องเตรียมตัวเพื่อทำสงครามกับประเทศที่ไม่ใช่รัฐบาลคอมมิวนิสต์ ซึ่งอาจบังเกิดขึ้นได้ เพื่อกำจัดลัทธินายทุนให้หมดไป คอมมิวนิสต์จึงจะปลอดภัย นี่เป็นการแสดงให้เห็นชัดว่าคอมมิวนิสต์ต้องการขยายลัทธิของตนทั่วโลก แล้วก็มีรัฐบาลเป็นคอมมิวนิสต์ทั่วโลก นั่นคือการครองโลกนั่นเอง

ท่านผู้อ่านจะได้ทราบว่า เมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครองจะเป็นผลที่เลวร้ายเพียงไร สร้างความขมขื่น มีความระทมทุกข์ ต้องตกอยู่ในอำนาจของพรรคคอมมิวนิสต์อยู่ในสายตาของตำรวจลับ เพื่อนบ้านไม่มีความไว้วางใจกัน พ่อลูกเกิดการแตกแยกและอื่น ๆ ซึ่งจะได้กล่าวตอนต่อไป

๗. **สหภาพโซเวียตในฐานะเป็นกองบัญชาการของลัทธิคอมมิวนิสต์สากล** ในการนี้เท่ากับสหภาพโซเวียตเป็นหัวใจของลัทธิคอมมิวนิสต์ พวกคอมมิวนิสต์ทั่วโลกรับเอาว่ารัสเซียเป็นบ้านเมืองอันแท้จริงของตน หรืออาจกล่าวได้ว่ายอมเป็น

ทาสของรัสเซีย การตั้งทฤษฎีข้อนี้ขึ้นมาก็เพื่อให้พวกคอมมิวนิสต์ในทุก ๆ ประเทศปฏิบัติตามแนวของพรรคคอมมิวนิสต์ในรัสเซีย

ตามทฤษฎีนี้จะเห็นได้ชัดว่า รัสเซียต้องการทำตนเป็นเจ้าโลกหลังจากการปฏิวัติในรัสเซียในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ พวกประมุขคอมมิวนิสต์รัสเซียจึงเพิ่มเติมทฤษฎีข้อนี้ขึ้นเพิ่มเติมจากบรรดาทฤษฎีของมากซ์

ผู้เขียนเชื่อว่า คนไทยไม่โง่พอที่จะยอมมอบตัวเป็นทาสของรัสเซีย หรือยอมให้รัสเซียหรือประเทศใดประเทศหนึ่งจูงจมูก เพราะเราเป็นประเทศเอกราชมากกว่า ๗๐๐ ปี โดยพระปรีชาสามารถของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และการเสียสละเลือดเนื้อ พลีชีวิต เพื่อความเป็นเอกราชอยู่มาได้โดยอาศัย เสรีภาพ เป็นหลักสำคัญ แม้ในสมัยที่เพื่อนบ้านเป็นเมืองขึ้น (หรืออาณานิคม) ของประเทศต่าง ๆ ในยุโรป เราก็ดำรงเอกราชอยู่ได้ แล้วพวกเราชาวไทยยังจะยอมเป็นทาสของชาติอื่นโดยไม่มีเหตุผลกระนั้นหรือ

สรุป

ทฤษฎีของคอมมิวนิสต์ ๖ ข้อแรก เป็นทฤษฎีที่ทำให้มนุษย์หลงผิดไปจากข้อเท็จจริง เป็นการฝืนธรรมชาติ เป็นการยุยงให้เกิดใช้ความรุนแรง คือ การฆ่าฟันการรบกัน สร้างความฝันที่ไม่อาจเป็นไปได้ มีวิธีการหลอกลวงที่อาจหลงเชื่อได้ง่าย ผู้อ่านจำต้องใช้พิจารณาญาณมองให้ซึ้งถึงแก่น ว่าทฤษฎีตามกล่าวนั้นเป็นไปได้หรือไม่การใช้อำนาจรุนแรงด้วยการรบกันนั้น เป็นผลให้เกิดกลียุค การปฏิวัติของรัสเซียก็ดีจีนแดงก็ดี คนต้องล้มตายเป็นล้าน ๆ คน ถ้าเหตุเกิดดังกล่าวทั้งโลกจะก่อความพินาศเพียงใดส่วนที่สหภาพโซเวียตจะเป็นนายใหญ่ของคอมมิวนิสต์ปกครองคนทั้งโลกตามข้อ ๗ นั้นประเทศมหาอำนาจอื่น ๆ ที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์จะยอมให้กระทำเช่นนั้นหรือ ในการนี้สงครามมหาประลัยโลกอาจเป็นเครื่องตัดสินชี้ขาดก็เป็นได้

ตอนที่ ๓

การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วถึงความมุ่งหมายครองโลก และทฤษฎีของลัทธิคอมมิว-นิสต์ จะเห็นได้ว่า เมื่อกำหนดทฤษฎีแล้ว คอมมิวนิสต์ได้ดำเนินการเพื่อผลสำเร็จตามทฤษฎีนั้น ๆ โดยมีการเตรียมการและดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

๑. **การเตรียมการครองโลก** การพัฒนาคนชั้นหัวหน้าและชั้นรอง ๆ ลงไป ดังได้กล่าวมาแล้วในข้อ ๔ ของเรื่องคอมมิวนิสต์มุ่งครองโลก เมื่ออบรมและฝึกจบหลักสูตร ทบทวนแน่ใจว่าจะสามารถดำเนินการเผยแพร่ลัทธิ ก็ส่งไปยังประเทศต่าง ๆ ที่มีการปกครองระบบประชาธิปไตยหรือการปกครองแบบอื่น หรือเป็นที่ปรึกษาประเทศที่มีการปกครองระบบคอมมิวนิสต์ ถ้าใครดำเนินการไม่ได้ถึงขนาด จะต้องกลับไปเข้ารับการฝึกอบรมที่กรุงมอสโคว์อีก ตามประวัติศาสตร์ โฮจิมินห์ ปรากฏว่าเมื่ออบรมเสร็จแล้วถูกส่งมาดำเนินงานในประเทศจีนผืนแผ่นดินใหญ่ แต่ว่าดำเนินงานไม่ได้ผลดีถึงถูกส่งไปรับการอบรมใหม่ ครั้นแล้วส่งมาดำเนินงานในประเทศไทย องค์การบังหน้าก็คือตั้งร้านกาแฟอยู่ตำบลหนองบัว อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี และที่ตลาดสกลนคร ด้วยการสอนภาษาฝรั่งเศสให้แก่ผู้ที่สนใจ เช่น ครู นักเรียนชั้นสูง โฮจิมินห์ถือโอกาสสอนภาษาฝรั่งเศสนั้นเองเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ไปด้วย

จากหนังสือปราบกบฏคอมมิวนิสต์ เขียนโดย เซอร์ โรเบอร์ต ทอมป์สัน แสดงให้เห็นว่าจะเป็นการฝึกอบรมที่กรุงมอสโคว์ ประเทศรัสเซีย หรือนครปั๊กกิ่งประเทศจีน หรือจังหวัดฮัวบินห์ ประเทศเวียดนามเหนือ หรือศูนย์ฝึกอบรมของขบวนการประเทศลาวนั้น มีหลักสูตรอย่างเดียวกัน คือ ทั้งด้านการเมืองและการทหาร แต่มีความยิ่งหย่อนกว่ากันไปบ้าง เพราะตำแหน่งหน้าที่ต่างกัน กล่าวคือ ผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมจากกรุงมอสโคว์ ส่วนมากเป็นหัวหน้าใหญ่ชั้นผู้นำ ผู้ที่ได้รับการอบรมจากนครปั๊กกิ่งเป็นหัวหน้า

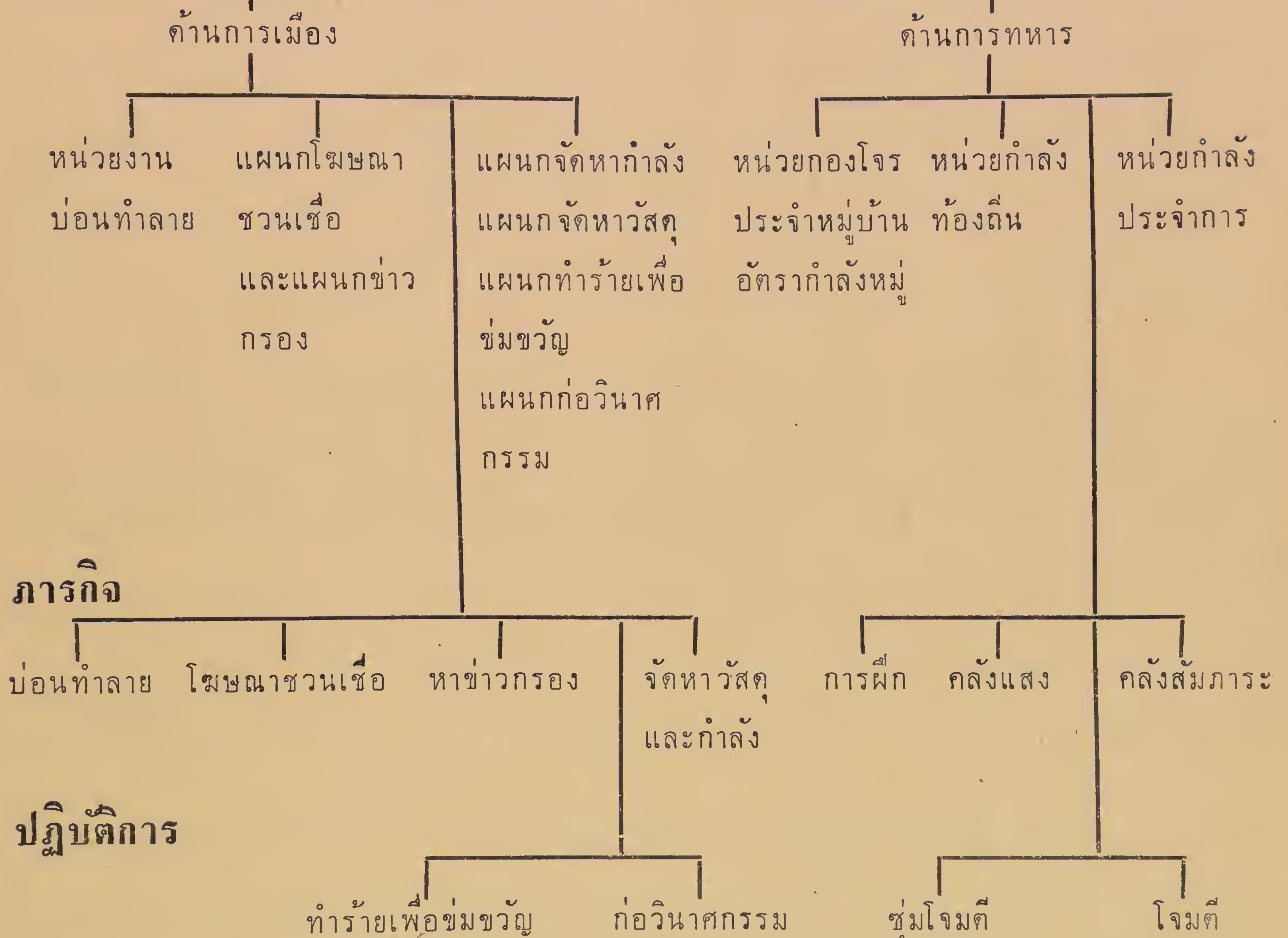
ชั้นรอง และผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมจากจังหวัดฮัวบินห์และประเทศลาวเป็นหัวหน้าชั้นต่ำในลักษณะเป็นผู้นำหมู่บ้าน

หลักสูตรกำหนดวิชาต่าง ๆ ในด้านการเมืองได้แก่ การบ่อนทำลาย การโฆษณาชวนเชื่อ การหาข่าวกรอง การจัดหาวัสดุและกำลังการทำร้ายเพื่อข่มขวัญ การก่อวินาศกรรม เป็นต้น ส่วนทางด้านการทหาร มีการฝึกยุทธวิธี การคลังแสง การคลังสัมภาระ การซุ่มโจมตี การโจมตี (แบบกองโจรและจรยุทธ์)

๒. **เมื่อคอมมิวนิสต์ชั้นหัวหน้าเข้าไปปฏิบัติการในประเทศใด** จะมีการเผยแพร่ลัทธิดำเนินงานใต้ดิน พร้อมกับหาเงินค่าใช้จ่ายด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การชักชวนให้มีการเสียสละตั้งองค์การบังหน้า หรือรัฐบาลคอมมิวนิสต์ชั้นหัวหน้าลอบส่งสินค้ามาขายแล้วเอาเงินที่ขายได้ใช้จ่ายในประเทศนั้น พร้อมกับรวมมวลชนที่รู้เท่าไม่ถึงการหรือโง่เขลาแล้วจะจัดตั้ง **ขบวนก่อการร้าย** ตามแผนภูมิ ที่ปรากฏในหน้า ๕๙

จากแผนภูมิที่แสดงนี้ย่อมชี้ให้เห็นว่า คอมมิวนิสต์ดำเนินการทั้งด้านการเมือง พร้อม ๆ กับการทหารและประสานงานกันในระยะแรก ๆ จะรวมมวลชนเป็นหน่วยกองโจร ประจำหมู่บ้านอาศัยอยู่ในป่าเขาหรือหมู่บ้านแล้วแต่กรณี โดยเลือกเอาท้องที่ที่เจ้าหน้าที่รัฐบาลเข้าไม่ถึง และเมื่อคอมมิวนิสต์ยึดพื้นที่ได้แล้วจะจัดหน่วยกำลังท้องถิ่นและหน่วยกำลังประจำการขึ้นแล้วขยายเขตยึดครองกว้างขวางออกไป แต่ถ้าไม่สกัดกั้นการขยายตัวของคอมมิวนิสต์เสียแต่ระยะแรก จนคอมมิวนิสต์มีหน่วยกำลังท้องถิ่น จะทำให้การปราบปรามยากขึ้น และถ้าเกิดหน่วยกำลังประจำการขึ้นแล้วก็จะเป็นการปราบ-ปรามที่ยากยิ่ง จะกลายเป็นสงครามกลางเมือง คือคนชาติเดียวกันรบกันเอง เช่น เกาหลี เวียตนาม และลาว ผลก็คือชนชาติเดียวกันฆ่ากันเอง การนี้เป็นการสมควรแล้วหรือ

๓. **การดำเนินงานในเวียตนามเหนือ** ปรากฏว่าในตอนแรก ๆ มีการจัดตั้งกองโจรตามหมู่บ้านต่าง ๆ เพื่อก่อวินาศกรรมหลักที่มั่นกรมกองทหารฝรั่งเศส แต่เมื่อหน่วยกองโจรมีจำนวนมากหน่วยก็ค่อย ๆ รวมตัวกันเป็นหน่วยกำลังประจำถิ่น และหน่วยกำลังประจำการ นั่นคือจัดตั้งเป็นกองทัพนั่นเอง ส่วนมากสตรีหรือผู้ที่ไม่ได้เข้าประจำ

หน่วยหรือประจำการก็ทำหน้าที่กองหลัง มีการส่งกำลังอาวุธ เสบียงอาหารและอาวุธยุทธภัณฑ์ต่าง ๆ ในการที่เวียตนามเหนือสามารถตั้งกองทัพได้ดังกล่าวก็ด้วยเหตุผลหลายประการ ประการสำคัญคือ เวียตนามเป็นประเทศอาณานิคมของฝรั่งเศสที่ถูกกดขี่และวิธีการปกครองแบบนายกับบ่าว ขาดมนุษยธรรม จึงทำให้พวกเวียตนามฮึดสู้อย่างยอมตาย

ทีเดียว ประการที่สองเวียตนามเหนือได้รับการสนับสนุนจากประเทศคอมมิวนิสต์ชั้นหัวหน้าทั้งในด้านดำเนินงานและด้านอาวุธยุทโธปกรณ์ การที่ขุนพล โว เหวียน เกี๊ยป เขียนไว้ในหนังสือกองทัพประชาชนว่า การจัดหาและการสะสมอาวุธด้วยการทำขึ้นเอง และได้จากข้าศึกหรือบางส่วนได้จากทัพญี่ปุ่นตอนแพ้สงครามนั้น เป็นความจริงบางส่วน แต่อำพรางอาวุธที่ได้รับจากจีนแดงและรัสเซีย การที่เวียตนามเหนือมีจรวด มีปืนต่อสู้อากาศยานและอาวุธดี ๆ อื่น ๆ ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า องค์การสากลคอมมิวนิสต์ให้การช่วยเหลือ

ความจริงชาวเวียตนามเหนือต้องการเป็นประเทศเอกราช ไม่ได้มีความปรารถนาที่จะจัดการปกครองระบอบคอมมิวมิสต์ การปลดแอกออกจากเป็นประเทศอาณานิคมจึงเป็นการหลอกลวง เมื่อโฮจิมินห์รับโองการจากมอสโคว์มาและตัวโฮจิมินห์เองก็เป็นคอมมิวมิสต์ ซึ่งชาวเวียตนามจำต้องก้มหน้ารับกรรมต่อไป

(การที่ยกเอาเวียตนามเหนือมากล่าว ก็เพื่อให้เข้าใจในตอนที่กล่าวถึงคอมมิวนิสต์ในประเทศไทย ด้วยการเปรียบเทียบ)

๔. **ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒** ฝ่ายไทยเราถูกบังคับให้ยอมจำนนเข้าสงคราม และหลังจากเซ็นสัญญาร่วมรบกับญี่ปุ่นไม่นาน ได้มีการจัดตั้ง "เสรีไทย" ทั้งนอกประเทศและในประเทศ เผื่อว่าถ้าญี่ปุ่นจะยึดครองเอาเป็นเมืองขึ้นจะได้เรียกร้องหรือต่อสู้เพื่อเอกราชต่อไปแล้วแต่กรณี ในระหว่างนี้เองที่คอมมิวนิสต์ช่วงชิงโอกาสดำเนินการในประเทศต่าง ๆ ที่เป็นเมืองขึ้นหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "อาณานิคม" ของอังกฤษฝรั่งเศส และประเทศอื่น ๆ รวมทั้งประเทศไทยด้วย แต่ประเทศไทยเป็นประเทศเอกราชไม่มีแอกให้ปลด แม้กระนั้นก็ดีจากการสืบสวนภายหลังทราบว่า เสรีไทยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งตั้งเป็นกองทัพขึ้นที่เขาภูพาน จังหวัดสกลนคร ได้มีการอบรมปลุกใจให้นิยมชมชอบจนกระทั่งเป็นคอมมิวนิสต์ หัวหน้าใหญ่ให้การอบรมที่ประทับใจของสมาชิกก็คือ "คนลาวไม่ใช่ไทย" แต่เป็นเจ้าของถิ่นเดิมคนไทยมาแย่งไปต้องต่อสู้เอาคืน นี่เป็นการแสดงให้เห็นว่าคอมมิวนิสต์หลอกลวงเอาแต่ได้อย่างไม่ละอายใจ คนโง่เขลาเบาปัญญา

ก็เชื่อว่าเป็นความจริง เรื่องนี้นับว่าเป็นมูลเหตุสำคัญของการเกิดคอมมิวนิสต์ในตะวันออกเฉียงเหนืออีกส่วนหนึ่ง ซึ่งโฮจิมินห์มาเริ่มต้นให้ แต่ พ.ศ. ๒๔๗๑ จนต้องปราบปรามรบราฆ่าฟันกันเองในขณะนี้

ต่อมาในระยะหลัง เด็กหนุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือถูกหลอกลวงว่าจะส่งไปเรียนต่างประเทศ ประกอบด้วยนักเรียนที่เรียนจบชั้นประถมปีที่ ๔ แล้ว ต้องไปเรียนต่อที่จังหวัดหรือที่อำเภอ แต่คนทางภาคนี้มีความกระตือรือร้นสนใจในการศึกษา จึงจูงใจได้ง่าย พวกนี้บางคนที่เข้ามอบตัวยอมรับว่า ถ้ารู้ก่อนว่าจะต้องไปเรียนวิชาคอมมิวนิสต์ที่ฮัวบินห์ตัวเองจะไม่ไปเป็นอันขาด เมื่อถูกถามว่า เพราะเหตุใด ก็ได้รับคำตอบว่าการปลุกใจนั้นเป็นคำหลอกลวงทั้งนั้น เช่น ประเทศไทยเป็นเมืองขึ้นของอเมริกา เดี๋ยวนี้เขาทราบดีแล้วจึงเข้ามอบตัว แม้กระนั้นก็ดีเมื่อคำนวณแล้วก็ปรากฏว่า มีคนไทยทั้งชายและหญิงเข้ารับการฝึกอบรมที่ฮัวบินห์ และศูนย์ฝึกขบวนการประเทศลาวเป็นจำนวนพันๆ ผู้ที่เป็นผู้นำอยู่ในป่าหรือเรียกว่า "ทหารป่า" หรือกำลังทำหน้าที่อย่างอื่นอีกเป็นจำนวนมากจึงเป็นเรื่องที่น่าวิตกอยู่ไม่น้อยที่คนไทยจะต้องรบราฆ่าฟันกันเองอีกต่อไป นี่เป็นเรื่องที่เล่าถึงความเจริญเติบโตของคอมมิวนิสต์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งขณะนี้มีกองโจรจำนวนหลายสิบกองแล้ว เราคนไทยจะมีทางช่วยกันได้อย่างไร จะให้ความร่วมมือกับรัฐบาลแห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อให้คนไทยเป็นพวกเดียวกันไม่แตกแยกกันตามภาษิตที่ว่า "เรารวมกันเราอยู่ เราแยกกันเราตาย"

เหตุการณ์ทางภาคใต้ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นเรื่องที่น่าสนใจเป็นพิเศษ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าจีนแดงมีบทบาทในการขยายลัทธิคอมมิวนิสต์ในประเทศไทย คือ ตามทางสืบสวนอย่างใกล้ชิดได้ความชัดแจ้งว่า จีนตามสวนยางได้รวมกลุ่มกันจัดตั้งหน่วยกำลังท้องถิ่น แล้วมีการฝึกอบรมภายในสวนยางสัปดาห์ละ ๑ ครั้ง บางแห่งมีผู้ทำการฝึกอบรมลอบเข้ามาจากนอกประเทศ นอกจากนั้นมีการสะสมอาวุธ มีวิทยุรับส่งประจำหน่วยสำคัญ ในท่าทีนั้นแสดงว่าต้องการจะช่วยประเทศไทยในการต่อสู้กับญี่ปุ่น แต่หลังฉากก็คือการฝึกอบรมลัทธิคอมมิวนิสต์

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติลงแล้ว มีมหาประเทศ ๕ มหาประเทศ คือ อังกฤษ อเมริกา ฝรั่งเศส รัสเซีย และจีน เกิดขึ้น เป็นเหตุให้จีนแสดงอำนาจในประเทศไทย ซึ่งขณะนั้นยังไม่มีกฎหมายการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ ได้มีการแต่งตั้งข้าหลวงภาค ข้าหลวงประจำจังหวัด และนายอำเภอของจีนขึ้นตามจังหวัด อำเภอต่าง ๆ ตามทางสืบสวนได้ความว่า การแต่งตั้งข้าหลวงประจำจังหวัดและข้าหลวงภาคครบแล้ว แต่การแต่งตั้งนายอำเภอยังไม่ครบทุกอำเภอ นับว่าเป็นเรื่องประหลาดอย่างหนึ่งที่เอาการเป็นมหาอำนาจจัดการปกครองซ้อน แต่เมื่อสืบสวนต่อไปถึงอำนาจหน้าที่และกิจกรรมก็ปรากฏว่ามีการปกครองเฉพาะคนจีน ปฏิบัติการเพื่อความเจริญของคนจีน การรวมกลุ่มคนจีนให้มีความสามัคคีกัน กิจกรรมที่ปรากฏ คือ การตั้งกลุ่มพวกสวนยางว่า สมาคมเศรษฐกิจก้าวหน้า รวมกลุ่มช่างตัดผม เรียกชื่อว่า สมาคมตัดผม นอกจากนั้นก็มี สมาคมสังคมนิยม และสมาคมอื่น ๆ เมื่อพิจารณาชื่อของสมาคมต่าง ๆ และการปฏิบัติของข้าหลวงภาคจีนที่หาดใหญ่แล้ว แสดงให้เห็นว่าเป็นการรวมกลุ่มคอมมิวนิสต์อีกวิธีหนึ่งที่เรียกว่า "องค์การบังหน้า" ต่อมารัฐบาลออกกฎหมายการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ ซึ่งกำหนดเป็นความผิดทางอาญา ข้าหลวงภาค ข้าหลวงประจำจังหวัด และนายอำเภอดังกล่าวก็ดำดินหายไป

มีเหตุการณ์ที่น่าสลดใจอีกก็คือ หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ บุตรและบุตรีของคนจีนในกรุงเทพ ฯ ได้ลอบหนีไปประเทศจีนแดงผืนแผ่นดินใหญ่ ด้วยความหวังที่จะได้เป็นใหญ่เป็นโต แต่ผิดหวังปรากฏว่าได้รับความลำบากยากแค้นตาม ๆ กัน พ่อแม่ที่ได้รับจดหมายแจ้งมาได้รับความเศร้าโศกเสียใจ บางคนอยากกลับเมืองไทยแต่ก็กลับไม่ได้ บางคนต้องตายไปด้วยความอดอยากและด้วยเหตุอื่น ๆ

สรุป

การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ตามที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นส่วนหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า คอมมิวนิสต์จีนก็ดี คอมมิวนิสต์เวียตนามก็ดี และคอมมิวนิสต์ไทยที่ดำเนินการอยู่ในประเทศไทย ได้รับการสนับสนุนจากคอมมิวนิสต์ภายนอกประเทศ ในด้าน

วิชาการ ด้านอาวุธยุทโธปกรณ์ ด้านการเงินและอื่น ๆ จากการสืบสวนปรากฏว่า การฝึกอบรมในประเทศลาวซึ่งดำเนินการโดยขบวนการประเทศลาวนั้น มีนายทหารจีนแดงร่วมในการอบรมอยู่ด้วย ส่วนอาวุธต่าง ๆ ที่จับได้ก็ปรากฏว่าสร้างในรัสเซียและจีนแดง ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ที่เห็นได้ชัด

ด้วยเหตุนี้ จึงใคร่วิงวอนพี่น้องชาวไทยจงอย่าหลงเชื่อกลของคอมมิวนิสต์ ขอจงพิจารณาไตร่ตรองถึงภัยอันร้ายแรงนี้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า เป็นภัยทางการเมืองที่ร้ายแรงกว่าสาธารณภัย เช่น อัคคีภัย วาตภัย ทุพภิกขภัย และอุทกภัย หลายร้อยหลายพันเท่ากล่าวคือ เมื่อเกิดการต่อสู้กันขึ้นดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ การทำลายสถานที่ด้วยการทำลายเผาผลาญก็เกิดขึ้น เป็นการทำลายความเจริญในด้านวัตถุ นอกจากนั้นยังเป็นการทำลายในด้านชีวิตซึ่งกันและกันซึ่งเป็นคนไทยด้วยกัน ความระส่ำระสายของประเทศและประชาชนก็เกิดตามขึ้น ความทุกข์ยากอดอยากโรคภัยไข้เจ็บก็จะตามมาอีกตามลำดับ ทั้งนี้แม้ว่าจะชนะแก่คอมมิวนิสต์ ความเสียหายดังกล่าวก็เกิดขึ้นแล้ว แต่ถ้าคอมมิวนิวนิสต์เข้าปกครองความทุกข์ยากแสนสาหัส ความอดอยาก ความบีบบังคับหัวใจ ขาดเสรีภาพเป็นต้น เป็นคนก็เท่ากับเป็นหุ่นเดินได้ จึงเป็นการสมควรที่จะต้องช่วยกันหาทางป้องกันมีความสามัคคีกลมเกลียวกัน ช่วยกันหาทางให้คนหลงผิดนั้นกลับมาเป็นพลเมืองดีของชาติ ความสงบจะเกิดขึ้น ไทยก็คงเป็นไทย คือมีความอิสระเสรี

ตอนที่ ๔

ประเทศเสรีประชาธิปไตยต่อต้าน

เนื่องด้วยประเทศฝ่ายเสรีประชาธิปไตยมองเห็นภัยสงครามครั้งที่ ๒ ซึ่งต้องสูญเสียชีวิตคนเป็นล้าน ๆ เสียทรัพย์สมบัตินับไม่ถ้วน จึงหาทางสันติสุขด้วยการก่อตั้งองค์การสหประชาชาติ แม้กระนั้นเมื่อสงครามโลกยุติลง พ.ศ. ๒๔๘๘ สงครามลัทธิระหว่างระบอบการปกครองลัทธิคอมมิวนิสต์กับระบอบประชาธิปไตยก็ยังคงดำเนินการต่อไป โดยที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้รุกรานบีบบังคับประเทศเล็ก ๆ ให้มีการปกครองตามลัทธิของตน ดังได้กล่าวมาแล้วแต่ตอนต้น การกระทำของประเทศผู้นำคอมมิวนิสต์จึงเป็นภัยต่อมวลประเทศประชาธิปไตย และเป็นภัยต่อประชาชนผู้รักเสรีภาพ หากปล่อยให้คอมมิวนิสต์ครองโลกก็หมายความว่า เสรีภาพของประชาชนได้สูญสิ้นไป ซึ่งท่านผู้อ่านจะได้ทราบตอนที่ว่าด้วย เมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครอง ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ประเทศผู้นำเสรีประชาธิปไตย คือ สหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักรอังกฤษ ผู้มองเห็นภัยอันร้ายแรงนี้ จึงได้หาลู่ทางหาความสงบสุขให้แก่โลก ด้วยการป้องกันภัยที่จะเกิดลุกลามต่อไป

๑. **การก่อตั้งองค์การสหประชาชาติ** ความประสงค์สำคัญก็เพื่อสันติสุขของโลก ดังมีคำประกาศของสหประชาชาติในวอชิงตัน ซึ่งบรรดาผู้แทนประเทศต่าง ๆ รวม ๒๖ ประเทศ ได้ร่วมกันลงนาม ณ กรุงวอชิงตัน เมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๕

"รัฐบาลทั้งหลายซึ่งได้ร่วมกัน ณ ที่นี้ ได้มีการกำหนดโครงการร่วมกันตามวัตถุประสงค์ของหลักการอันเป็นเครื่องแสดงในคำแถลงการร่วมกันของประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา นายกรัฐมนตรีแห่งสหราชอาณาจักรอังกฤษ และไอร์แลนด์เหนือ เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ ตามที่เราเรียกกันว่ากฎบัตรแอตแลนติก (The Atlantic Charter)

ย่อมเป็นที่ตระหนักว่า ชัยชนะเหนือศัตรูอันสมบูรณ์โดยแน่นอน ในการต่อสู้เพื่อชีวิต เสรีภาพ เอกราชและอิสรภาพทางศาสนา และตลอดถึงการรักษาไว้ซึ่งสิทธิของมนุษยชน และความยุติธรรมในดินแดนของเรา และตลอดถึงดินแดนอื่น ๆ ซึ่งบรรดาทั้งหลายได้มีคำมั่นสัญญาต่อกันในการต่อสู้ร่วมกันเพื่อต่อต้านลัทธิป่าเถื่อน และการใช้อำนาจอย่างทารุณโหดร้าย เพื่อยึดครองโลกนี้ไว้ในอำนาจ

จึงมีประกาศร่วมกันว่า

๑. รัฐบาลแต่ละประเทศให้คำมั่นสัญญาต่อกันในการช่วยเหลือกันทั้งทางทหารและทางเศรษฐกิจ เพื่อต่อต้านสมาชิกแห่งประเทศตามกติกาสัญญาไตรภาคี (The Tripartite Pact ซึ่งหมายถึง เยอรมัน อิตาลี และญี่ปุ่น) ตลอดจนประเทศบริวารของประเทศไตรภาคีนั้น ซึ่งรัฐบาลของประเทศแต่ละฝ่าย สหประชาชาติได้มีสถานการณ์สงครามต่อกัน

๒. รัฐบาลแต่ละรัฐบาลได้ให้คำมั่นสัญญาต่อกัน ในการที่จะร่วมมือกับรัฐบาล ซึ่งได้ร่วมกันลงนามในที่นี้ว่าจะไม่มีการแยกกันขอทำสัญญาสงบศึกหรือสัญญาสันติภาพต่างหากกันกับประเทศศัตรูแห่งสหประชาชาติ

หลังจากคำประกาศนี้แล้ว อาจมีประเทศอื่น ๆ ได้ร่วมติดตามกับฝ่ายสหประชาชาติ หรืออาจจะให้การช่วยเหลือทางวัตถุ และให้ความเกื้อกูล สำหรับดำเนินการในความมานะพยายาม เพื่อให้ได้ประสบชัยชนะเหนือลัทธิฮิตเลอร์ (Hitlerism) นั้น

ประเทศที่ลงนามในสัญญามี ๒๖ ประเทศในตอนทำสัญญานี้ โดยมีสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักรอังกฤษ และไอแลนด์เหนือ สหภาพสาธารณรัฐโซเวียตโซเชียลลิสต์ (รัสเซีย) ประเทศจีน เป็นผู้นำ

จากคำประกาศร่วมกันนี้ แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ได้มองเห็นภัยสงครามที่ต้องฆ่าฟันกันล้มตายเป็นจำนวนมากมายทำลายทรัพย์สินเสียหายอเนกอนันต์ จึงหาทางยุติสงครามด้วยการสกัดกั้นอีกฝ่ายหนึ่ง นั่นคือ เพื่อสันติสุขของโลก ความมั่นคงระหว่างประเทศดังรายละเอียดปรากฏรายละเอียดในกฎบัตรสหประชาชาติ

๒. **การก่อตั้งองค์การนาโต้** มีชื่อย่อเป็นภาษาอังกฤษว่า "NATO" เรียกชื่อเต็มว่า "North Atlantic Treaty Organization" มีความหมายว่า "องค์การสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือ" เป็นองค์การสนธิสัญญาระหว่างชาติ *เพื่อรับผิดชอบเกี่ยวกับการต่อต้านคอมมิวนิสต์ รักษาความมั่นคง และบรรเทาความตึงเครียดของประเทศในภาคพื้นแอตแลนติกเหนือ (ยุโรป) ประเทศที่ร่วมกันลงนามในสนธิสัญญานี้มี ๑๕ ประเทศ* คือ

อเมริกา คานาดา อังกฤษ โปตุเกต ฝรั่งเศส อิตาลี เนเธอร์แลนด์ เบลเยี่ยม ลุกเซมเบอร์ก นอร์เวย์ เดนมาร์ค ไอซแลนด์ กรีก ตุรกี และเยอรมันตะวันตก

องค์การนาโต้นี้ได้ลงนามในสนธิสัญญาร่วมกัน เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๒ มีการประชุมครั้งแรกในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๓ สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

๓. **การก่อตั้งองค์การซีโต้**

มีชื่อย่อเป็นภาษาอังกฤษว่า "SEATO" เรียกชื่อเต็มว่า "South East Asia Treaty Organization" มีความหมายว่า "องค์การสนธิสัญญาอาเซียอาคเนย์" เป็นองค์การสนธิสัญญาต่อต้านคอมมิวนิสต์ระหว่างประเทศภาคพื้นอาเซียอาคเนย์ *มีจุดประสงค์เพื่อร่วมกันป้องกันการรุกรานของคอมมิวนิสต์* ในประเทศต่าง ๆ ทางภาคพื้นดังกล่าว

ประเทศที่ร่วมกันลงนามในสนธิสัญญาต่อต้านนี้มี ๘ ประเทศ คือ อเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ฟิลิปปินส์ ปากีสถาน และประเทศไทย ส่วนประเทศเวียตนามใต้ ลาวและเขมรนั้น ถึงแม้ว่าจะมิได้ลงนามเป็นภาคี (ผู้มีส่วน) ขององค์การนี้แต่ซีโต้ก็ยังให้ความคุ้มครองเช่นเดียวกัน

องค์การซีโต้นี้ได้จัดตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๗ มีสำนักงานใหญ่อยู่ในกรุงเทพ ฯ ตรงสี่แยกถนนศรีอยุธยาตัดกับถนนพระราม ๖

เมื่อเริ่มจัดตั้งขึ้นนั้น มีความประสงค์เพียงเพื่อป้องกันมิให้ประเทศอินโดจีน คือ ลาว เขมร และเวียตนามใต้ ตกอยู่ใต้อิทธิพลของคอมมิวนิสต์ เพราะในปีที่จัดตั้งขึ้นนี้ ทางกองทัพฝรั่งเศสได้ถอนทหารในประเทศลาว เขมร และเวียตนามกลับไปหมดในปีนั้น (เรื่องนาโต้และซีโต้ คุณสุรภี กาญจนกมล เป็นผู้ช่วยค้นคว้าให้)

๔. การทำสนธิสัญญากับบางประเทศ

ประเทศผู้นำเสรีประชาธิปไตย มีเจตน์จำนงที่จะให้โลกอยู่ในความสงบสุขและสันติ จึงนอกจากการจัดตั้งองค์การต่าง ๆ ตามความมุ่งหมายที่กล่าวแล้วยังได้ทำสัญญาลับในการร่วมกันป้องกันเอกราชกับบางประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งป้องกันการรุกรานของคอมมิวนิสต์ เป็นการป้องกันการขยายตัวของคอมมิวนิสต์

๕. การต่อต้านการรุกราน

ในตอนปลายสงครามโลกครั้งที่ ๒ สหภาพโซเวียตช่วงชิงโอกาสเอาบางประเทศเป็นบริวาร ซึ่งทางฝ่ายเสรีประชาธิปไตยจำต้องต่อต้านการรุกรานดังจะได้กล่าวโดยย่อ คือ

๕.๑ ประเทศเยอรมันนี เมื่อ พฤษภาคม ๒๔๘๘ ประเทศเยอรมันนีต้องพ่ายแพ้สงครามฝ่ายมหาอำนาจสัมพันธมิตร มี สหรัฐอเมริกา สหภาพโซเวียต สหราชอาณาจักร และฝรั่งเศส ได้ตกลงกันว่ากำลังทหารของแต่ละประเทศจะเข้ายึดครองประเทศเยอรมันนีในส่วนที่กำหนดไว้ และร่วมกันยึดครองนครหลวงอันได้แก่กรุงเบอร์ลิน ต่อมาเกิดขัดแย้งกันระหว่างมหาอำนาจพันธมิตร โดยสหภาพโซเวียตต้องการยึดครองประเทศเยอรมันนีแต่ผู้เดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรุงเบอร์ลินจนกระทั่งมีการปิดกั้นทางจราจรไม่ยอมให้ฝ่ายมหาอำนาจอีก ๓ ประเทศเข้าช่วยเหลือชาวเยอรมันนี พร้อมกันนั้นโซเวียตก็ขนอุปกรณ์โรงงาน เสบียงอาหารจากเยอรมันตะวันออกไปเป็นของตน หรือไม่ก็จัดชาวรัสเซียเข้าควบคุมโรงงาน ในที่สุดเยอรมันตะวันตกมีการปกครองแบบเสรีประชาธิปไตยด้วยการช่วยเหลือของสหรัฐ สหราชอาณาจักร และฝรั่งเศส ส่วนเยอรมันตะวันออกก็ต้องรับกรรมเป็นบริวารของสหภาพโซเวียตด้วยความขมขื่น ส่วนเยอรมัน

ตะวันตกเมื่อได้รับการพัฒนาและการช่วยเหลือจากมหาประเทศทั้งสามดังกล่าวก็เจริญก้าวหน้าฟื้นตัวขึ้นได้ดีกว่าเยอรมันตะวันออก จึงปรากฏว่าชาวเยอรมันตะวันออกหนีเข้ามาอยู่ในเยอรมันตะวันตกจำนวนมาก

๕.๒ ประเทศกรีซ รอดพ้นจากการเป็นคอมมิวนิสต์นั้น อาจกล่าวได้ว่าอังกฤษได้ช่วยเหลือปลดปล่อยการยึดครองของเยอรมันและยังได้ช่วยเหลือกำลังทหารให้การปราบปรามพวกคอมมิวนิสต์ภายในประเทศอีกส่วนหนึ่ง ครั้นต่อมาอเมริกันมีโครงการช่วยเหลือ โดยรัฐสภาครองเกรสของชาวอเมริกัน ให้ความเห็นชอบในการจ่ายเงินจำนวนมาก เพื่อช่วยเหลือส่งเสริมให้กรีซมีความมั่นคงขึ้นทั้งในทางเศรษฐกิจและทางทหาร เป็นการเริ่มต้นโครงการมหึมาซึ่งขณะนั้นกำลังช่วยเหลือชาติเสรีต่างๆ ด้วยการช่วยเหลือทางทหารทำให้กรีซมีกำลังสามารถทำลายล้างกองโจรคอมมิวนิสต์เสร็จสิ้นไปเมื่อ ๑๖ ตุลาคม ๒๔๙๒ การช่วยนี้กระทำพร้อมกันไปในส่วนต่าง ๆ ของโลกรวมทั้งประเทศไทย

ตามโครงการช่วยเหลือของอเมริกัน การอุตสาหกรรมและการเกษตรของกรีซก็ได้รับการฟื้นฟูให้ดีขึ้น และพอถึง พ.ศ. ๒๔๙๔ ผลิตผลหลาย ๆ ด้านก็กลับสูงกว่าระดับก่อนสงคราม

๕.๓ ประเทศเกาหลีใต้ เมื่อพวกรัสเซียถอนตัวออกไปจากเกาหลีเหนือ เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๔๙๑ ได้ทิ้งกองทัพซึ่งได้รับการฝึกมาแล้วและมีอาวุธครบครันไว้สำหรับทำสงครามต่อสาธารณรัฐเกาหลีในภาคใต้

ครั้นเมื่อ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๙๓ เกาหลีเหนือบุกเกาหลีใต้อีก ๒ วันต่อมาคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติได้เรียกร้องให้คอมมิวนิสต์ถอนทหารโดยทันที และร้องขอความสนับสนุนจากมวลสมาชิกเพื่อให้การเป็นไปตามมติของตน รัสเซียได้เลิกการร่วมมือกับคณะมนตรีนี้อยู่แล้ว เนื่องจากคณะมนตรีนี้ไม่ยอมรับระบบปักกิ่งเป็นผู้แทนของประเทศจีน และด้วยเหตุนี้คะแนนเสียงในกรณีเกาหลีจึงมีเก้าต่อศูนย์ เกาหลีใต้มีแต่กองตำรวจแห่งชาติ ซึ่งมีเครื่องมือและได้รับการฝึกฝนไว้ สำหรับรักษาความสงบ

ภายในเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อสงคราม กองตำรวจนี้จึงต้องล่าถอยอย่างรวดเร็ว เมื่อเผชิญกับกำลังที่สูงกว่าของคอมมิวนิสต์อันประกอบด้วยรถถังแบบที่ ๓๔ รัสเซีย ปืนเล็กของรัสเซียและยุทธวิธีของรัสเซียด้วย คณะกรรมการเกาหลีของสหประชาชาติรายงานว่าความรับผิดชอบในเรื่องการสู้รบกันนี้ตกอยู่กับฝ่ายเกาหลีเหนืออย่างแจ้งชัด และยืนยันว่า "กำลังเกาหลีใต้ใช้ไปในทางรับทั้งสิ้น"

เมื่อเกาหลีเหนือไม่ยอมถอนกองทัพ สหรัฐอเมริกาจึงส่งกำลังทางอากาศและทางทะเลไปช่วยเกาหลีใต้ ซึ่งถือว่าเป็นกองทหารสหประชาชาติ นอกจากนั้นมีประเทศอื่นเข้าร่วมรบ คือ สหราชอาณาจักร ฝรั่งเศส ประเทศอื่น ๆ ในยุโรป ประเทศไทย ประเทศฟิลิปปินส์ และเตอรกีอีกด้วย

ครั้นถึงเดือนกันยายน ๒๔๙๓ กำลังของสหประชาชาติ สามารถปฏิบัติการยกพลขึ้นบกโดยกระทันหันได้ที่อินชอน ซึ่งเป็นเมืองท่าของนครเซอูล พอปลายเดือนตุลาคม ก็ขึ้นไปถึงแม่น้ำยาลูอันเป็นเส้นเขตแดนระหว่างเกาหลีกับแมนจูเรียในประเทศจีน เมื่อสงครามใกล้จะสิ้นสุดลง และเมื่อกองทัพเกาหลีเหนือถูกทำลายย่อยยับเกือบหมดแล้ว จีนคอมมิวนิสต์ก็ยื่นมือเข้าแทรกแซงทันที

กองทัพอันมหึมาของจีนซึ่งทั้งปักกิ่งและมอสโคว์อ้างว่าประกอบขึ้นด้วยอาสาสมัคร ได้ปรากฏขึ้นในเกาหลีเหนือโดยการสนับสนุนจากเครื่องบินและรถถังที่ทำในรัสเซียได้ตีกองทัพสหประชาชาติร่นลงไปทางใต้ของเมืองเซอูล

ครั้นในเดือน ธันวาคม ๒๔๙๓ องค์การสหประชาชาติจัดตั้งคณะกรรมการขึ้น เพื่อแสวงความตกลงโดยสันติวิธี เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดสงครามโลก การต่อสู้ดำเนินการต่อมา กว่าจะลงนามสัญญาสงบศึกได้ ก็ถึงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๔๙๖ เกาหลีใต้จึงเป็นประเทศเอกราชสืบต่อมา

๕.๔ เวียตนามใต้ ปรากฏว่าคอมมิวนิสต์เวียตนามเหนือ ซึ่งเป็นบริวารของคอมมิวนิสต์ ได้รุกรานเวียตนามใต้ซึ่งปกครองในระบบประชาธิปไตย และมีคอมมิวนิสต์เวียตกงดำเนินการรบร่วมกับเวียตนามเหนืออยู่ในท้องที่ของเวียตนามใต้

ประเทศภาคีของซีโต้โดยมีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำได้ร่วมกับเวียตนามใต้สกัดกั้นการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ ขณะนี้กำลังทำสงครามกันอยู่ ทางฝ่ายสหรัฐอเมริกาพยายามเสนอข้อเจรจาเพื่อตกลงกันด้วยสันติวิธี แต่ปรากฏว่าเวียตนามเหนือยืนหยัดให้ถอนทหารของสหรัฐอเมริกาและทหารของประเทศที่ช่วยรบ ในขณะนี้ตกลงว่าสหรัฐอเมริกายอมตกลงถอนทหาร และประเทศอื่นก็ยอมถอนทหารเช่นเดียวกัน การดำเนินการถอนทหารคงดำเนินการเป็นขั้น ๆ เพื่อให้กองทัพของเวียตนามใต้สามารถรับช่วงงานฝึกทหารเพิ่มเติมเสียก่อน สามารถป้องกันการรุกรานด้วยตนเองได้ แต่ไม่ปรากฏว่าเวียตนามเหนือได้ลดกำลังทหารลง ตรงกันข้ามกลับเพิ่มทหารในประเทศลาวตอนใต้ และในกัมพูชาด้วยเหตุนี้จึงแสดงให้เห็นว่า การเจรจากันที่ปารีสนั้น ทางฮานอย คงใช้ความดื้อดึงเอาประโยชน์ฝ่ายตนเท่านั้น มิได้ตั้งใจจะให้ยุติสงครามเกิดความสันติ โดยเวียตนามเหนือและเวียตนามใต้ ไม่ต้องรบกัน เลือกหาวิธีการปกครองตามมติมหาชนของเวียตนามใต้ทั้งนี้ตามข้อเสนอของเวียตนามใต้ และความปรารถนาดีของประธานาธิบดีริชาร์ด นิกสันสหรัฐอเมริกา

รัฐบาลอเมริกันได้อนุมัติเงินงบประมาณช่วยเหลือต่างประเทศที่ล้าหลังเป็นจำนวนมากมาย นอกจากนั้นประเทศอังกฤษ ประเทศเยอรมันตะวันตก ประเทศออสเตรเลีย ประเทศนิวซีแลนด์และประเทศอื่น ๆ ในค่ายประชาธิปไตยก็ยังให้ความช่วยเหลือประเทศล้าหลัง นับว่าเป็นการให้ความกรุณาต่อกันด้วยไมตรีจิต ผู้เขียนไม่อาจค้นคว้าได้ทั้งหมดว่าประเทศเสรีประเทศใดให้การช่วยเหลือประเทศล้าหลังประเทศใด ในเรื่องอะไร ปริมาณเท่าไร จึงขอยกตัวอย่างเฉพาะที่สหรัฐอเมริกาให้การช่วยเหลือแก่ประเทศไทย ดังปรากฏหลักฐานจากเอกสารต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

จากสาส์นของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีเนื่องในวันครบรอบปีที่ ๒๑ แห่งการลงนามความตกลงว่าด้วยความช่วยเหลือร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการระหว่างประเทศไทยกับสหรัฐอเมริกา เมื่อ ๑๙ กันยายน ๒๕๑๔ เป็นข้อความที่ควรทราบนำมาลง ณ ที่นี้

วันแห่งการลงนามในสัญญาความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการระหว่างรัฐบาลสหรัฐอเมริกา และรัฐบาลไทยได้เวียนมาถึงอีกวาระหนึ่งในวันที่ ๑๙ กันยายน

คือวันนี้ซึ่งเป็นปีที่ ๒๑ ข้าพเจ้าในนามแห่งรัฐบาลไทยใคร่ขอถือโอกาสอันสำคัญนี้เสนอผลคืบหน้าในความร่วมมือดังกล่าวให้พี่น้องร่วมชาติได้ทราบดังนี้

ในรอบปีงบประมาณที่ผ่านมา สหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจและวิชาการแก่ประเทศไทยภายใต้โครงการพัฒนาเศรษฐกิจในสาขาต่าง ๆ มีมูลค่าทั้งสิ้น ๔๖๒ ล้านบาท ความช่วยเหลือที่ไทยได้รับดังกล่าวนี้ อาจแยกออกเป็นผู้เชี่ยวชาญ วัสดุอุปกรณ์ ทุนการศึกษาและฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลไทย ความช่วยเหลือดังกล่าวที่มีความสำคัญแก่การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยมาก เพราะเป็นแรงกระตุ้นอันสำคัญที่ช่วยทำให้แผนพัฒนาการเศรษฐกิจฉบับที่ ๒ สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพัฒนาชนบทและการพัฒนาส่วนเอกชนซึ่งเป็นนโยบายสำคัญอันหนึ่งของรัฐบาลในปัจจุบันนี้

รายละเอียดของความช่วยเหลือปี ๒๕๑๔ อาจแยกออกเป็นสาขาตามความสำคัญได้ดังนี้

การพัฒนาชนบท ดังได้กล่าวมาแล้วว่าการพัฒนาชนบทเป็นนโยบายที่สำคัญของรัฐบาล เพราะประชากรส่วนใหญ่ของประเทศไทยอาศัยอยู่ตามชนบท ฉะนั้นเพื่อที่จะให้พี่น้องชาวไทยส่วนใหญ่มีความอยู่ดีกินดีขึ้น รัฐบาลจึงได้กำหนดเป้าหมายไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ ๒ ตามแผนดังกล่าวนี้สหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือมีมูลค่าถึง ๑๑๖ ล้านบาท ภายใต้โครงการเร่งรัดชนบท โครงการนี้ได้รุดก้าวหน้าไปอย่างมากในรอบปีที่ผ่านมา กล่าวคือ ได้สร้างทางที่เข้าไปยังตำบลที่กันดารต่าง ๆ หลายเส้นทาง นอกจากนั้นยังได้ช่วยพัฒนาแหล่งน้ำตามบริเวณต่าง ๆ ทำให้ประชาชนได้มีน้ำกินน้ำใช้และน้ำเพื่อใช้ในการเพาะปลูก ในด้านกำลังคน ซึ่งมีความสำคัญที่จะรับงานด้านพัฒนาชนบทต่อไปก็ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มจำนวนมากขึ้น

ในส่วนที่เกี่ยวกับ ความปลอดภัยสาธารณะ สหรัฐอเมริกาได้ช่วยเหลือมีมูลค่าทั้งสิ้น ๑๐๖ ล้านบาท

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต่อต้านปราบปรามการก่อความไม่สงบ ประชาชนในจังหวัดต่าง ๆ ให้ได้รับความคุ้มครองและปลอดภัยดีขึ้น ทั้งนี้เพราะได้มีการจัดสร้างสถานี

ตำรวจภูธรตำบล ขึ้นหลายแห่ง นอกจากนั้น เพื่อที่จะให้การดำเนินการด้านความปลอดภัยสาธารณะเป็นไปอย่างราบรื่นในอนาคต สหรัฐ ฯ ยังได้ช่วยฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรและภูธรชายแดน โดยจัดตั้งเป็นศูนย์ฝึกการต่อต้านและปราบปรามการก่อการไม่สงบขึ้น ๕ แห่ง ในจังหวัดสงขลา อุบลราชธานี อุดรธานี เชียงใหม่ และอำเภอชะอำจังหวัดเพชรบุรี

งานในด้านการเกษตร ที่สำคัญก็คือ งานภายใต้โครงการศูนย์วิจัยเกษตรภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่สหรัฐอเมริกาได้ต่อสัญญาที่จะให้ความช่วยเหลือไปอีก ๕ ปี นับตั้งแต่ ๒๕๑๔ เป็นต้นไป เพื่อให้การวิจัยด้านการเกษตรในภาคนี้สำเร็จลุล่วงไปตามวัตถุประสงค์ และโครงการส่งเสริมการเกษตรอันมีเป้าหมายที่จะกระจายวิทยาการใหม่ ๆ ไปสู่เกษตรกรในชนบทให้มากที่สุด

การศึกษา งานช่วยเหลือทางด้านการศึกษาได้เน้นหนักทางด้านพัฒนาชนบท เช่นเดียวกับงานช่วยเหลือภายใต้สาขาวิชาที่กล่าวมาแล้ว โครงการที่สำคัญได้แก่โครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่จะปรับปรุงคุณภาพโรงเรียนการช่างและอุตสาหกรรม ๑๕ แห่ง และโรงเรียนเกษตรกรรม ๑๐ แห่ง นอกนั้นก็มีโครงการศึกษาชนบท ซึ่งมีงานจัดตั้งโรงเรียนฝึกอาชีพเคลื่อนที่รวมอยู่ด้วย ความช่วยเหลือที่สหรัฐ ฯ ให้แก่โรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่นี้ ส่วนใหญ่เป็นการให้วัสดุอุปกรณ์ในการสอน และทุนศึกษาอบรมสำหรับครู และเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินงานตามโครงการ

การสาธารณสุข โครงการช่วยเหลือที่สำคัญมีโครงการพัฒนาอาหารโปรตีน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อค้นคว้าและทดสอบเกี่ยวกับการใช้อาหารโปรตีนเป็นอาหารประจำวันจากผลิตผลที่มีมากในประเทศไทยและราคาถูกพอสมควร และผลของการค้นคว้าและทดสอบได้บรรลุถึงขั้นที่จะส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้ทั่วประเทศต่อไปได้แล้ว โครงการอนามัยครอบครัว ซึ่งได้ช่วยงานด้านวางแผนครอบครัว และในขณะเดียวกันก็ได้ช่วยผลิตนักศึกษาในคณะสาธารณสุขศาสตร์ให้มีปริมาณและคุณภาพตามความต้องการของประเทศในงานเร่งรัดพัฒนาอีกด้วย นอกจากนั้นก็มีโครงการอนามัยเบ็ดเสร็จในชนบท และโครงการวิจัยเพื่อกำจัดไข้มาเลเรีย

สำหรับการอุตสาหกรรม อันเป็นงานช่วยเหลือประการสุดท้ายที่จะกล่าวถึงนั้น นอกจากจะมีการให้ความช่วยเหลือภายใต้โครงการศึกษาและสำรวจเบื้องต้นเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานตามโครงการพัฒนาในขั้นต่อไป เช่นงานสำรวจแม่น้ำมูล ชี แม่โขง ผามอง ตลอดจนการสำรวจการประสานงานขนส่งและการสำรวจการขนส่งระหว่างภาคแล้ว ยังมีความช่วยเหลือในด้านการส่งเสริมการลงทุนเอกชนอีกด้วย เช่นความช่วยเหลือในด้านการวางแผนส่งเสริมการลงทุนและพัฒนาอุตสาหกรรมตลอดจนการค้ำประกันการลงทุนให้แก่บริษัทเอกชนของสหรัฐที่มาลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมสาขาต่าง ๆ ซึ่งรวมการลงทุนในรอบปีที่ผ่านมาคิดเป็นมูลค่า ๒,๑๗๐ ล้านบาท

ความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกาที่กล่าวมานี้ แม้จะมีปริมาณน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับงบประมาณทางฝ่ายไทยที่ได้ทุ่มเทให้แก่งานพัฒนาประเทศก็ตาม แต่ก็ได้แสดงความร่วมมือช่วยเหลืออย่างดีเท่าที่มิตรประเทศ คือ สหรัฐอเมริกาจะให้การช่วยเหลือประเทศไทยได้ ซึ่งเราชาวไทยขอแสดงความขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ แต่อย่างไรก็ดี การพัฒนาประเทศของเราจะบรรลุเป้าหมายหรือไม่นั้น ต้องขึ้นอยู่กับความร่วมมือของพี่น้องชาวไทยทั้งหลายจะช่วยกันทำงานเพื่อชาติมากเพียงใดเป็นสำคัญ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอให้พี่น้องที่รักทั้งหลายได้ตระหนักในความจริงข้อนี้ และโปรดร่วมมือกับรัฐบาลในการพัฒนาและรักษาประเทศอย่างจริงจัง จนให้ประเทศไทยสามารถยืนอยู่บนขาของตนเองได้โดยรวดเร็วที่สุด

อย่างไรก็ดี โดยที่ความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกานี้สืบเนื่องมาจากเจตนารมณ์อันดีงามของสหรัฐอเมริกาในอันที่จะส่งเสริมให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาก้าวหน้าต่อไป อันเป็นผลให้ราษฎรได้รับความร่มเย็นเป็นสุข ฉะนั้นในโอกาสนี้ข้าพเจ้าในฐานะหัวหน้ารัฐบาลใคร่ขอขอบคุณรัฐบาลอเมริกันและประชาชนอย่างยิ่ง ที่ได้มีไมตรีจิตให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศไทยด้วยดีตลอดมาเป็นเวลาช้านาน ข้าพเจ้าและประชาชนชาวไทยขอส่งความปรารถนาดีมายังประชาชนและรัฐบาลอเมริกัน และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าไมตรีจิตอันสำคัญนี้คงจะยั่งยืนสืบไป

จากหนังสือ ๒๕ ปีแห่งมิตรภาพไทย-อเมริกัน มีข้อความเกี่ยวกับความช่วยเหลือความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิทยาการ ที่ควรทราบจึงขอนำข้อความนั้นลงไว้ดังต่อไปนี้

"เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๔๙๓ รัฐบาลไทยและรัฐบาลสหรัฐฯ ได้ลงนามว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการ สัญญาฉบับนี้ได้เป็นรากฐานแห่งการอำนวยการความช่วยเหลือของสหรัฐแก่ประเทศไทยตลอดมาจนถึงปัจจุบันนี้ นับว่าเป็นเวลากว่า ๒๐ ปีแล้ว

"องค์การสององค์การ คือ คณะกรรมการเศรษฐกิจและวิชาการแห่งประเทศไทย และองค์การบริหารวิเทศกิจแห่งสหรัฐอเมริกา (ยูซอม) มีหน้าที่ประสานงานในการดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์แห่งสัญญานั้น โครงการต่าง ๆ ที่จะจัดทำขึ้นต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลของทั้งสองฝ่าย และโครงการทุกโครงการจะริเริ่มด้วยการเสนอขอร้องจากฝ่ายรัฐบาลไทยก่อนเสมอ"

"รัฐบาลไทยได้ใช้เงินไปตามโครงการต่าง ๆ มากขึ้น และในเวลาเดียวกันสหรัฐก็ได้ช่วยเหลือหลายทาง เพื่อให้เกิดการก้าวหน้าดังกล่าวด้วยการช่วยเหลือด้านการเงิน วัตถุและทางวิชาการ คิดเป็นเงินจนถึงบัดนี้ราว ๑๒,๐๐๐ ล้านบาทแล้ว

รัฐบาลสหรัฐ และรัฐบาลไทยได้ร่วมมือกันปรับปรุงถนนหนทางและระบบการติดต่อสื่อสารขยายไปยังภาคต่าง ๆ ที่มีความเจริญขึ้นตามลำดับร่วมกันจัดตั้งสถาบันวิจัยต่าง ๆ ดำเนินการฝึกอบรมในด้านต่าง ๆ แก่เจ้าหน้าที่ของไทย ช่วยปรับปรุงการศึกษาและการอนามัยของประชาชนชาวไทย การร่วมมือกันในโครงการผลิตพลังงานไฟฟ้าและการชลประทาน ส่งเสริมการปรับปรุงการเกษตรกรรม การสุขาภิบาลและความปลอดภัยของประชาชน ฝึกฝนอบรมให้คนไทยมีความรู้และความชำนาญในงานอาชีพมากขึ้น

ในเกือบทุกโครงการที่กล่าวแล้ว อันเป็นความร่วมมือที่น่าชื่นชมของประเทศไทยและสหรัฐอเมริกานั้น การให้การศึกษาและอบรมแก่เจ้าหน้าที่ของไทย นับเป็นส่วนสำคัญยิ่งประการหนึ่ง หลายพันคนได้รับการอบรมที่จัดขึ้นในประเทศไทย เพื่อนำความรู้ที่ได้รับใหม่นั้นไปช่วยเหลือชาวไร่ชาวนา ไปใช้ในการจัดการและช่วยบำรุง

เครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ และปรับปรุงการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ เพื่อให้การบริการประชาชนได้ดีขึ้น เจ้าหน้าที่ของไทยราว ๘,๐๐๐ คน ได้รับทุนไปศึกษาและฝึกงานในต่างประเทศ ซึ่งกว่าหนึ่งในสามนี้ได้ไปศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ในสหรัฐอเมริกา ในด้านการเกษตร การศึกษาอนามัยและสาขาวิชาอื่น ๆ นอกจากจำนวนนี้ก็ได้รับทุนไปดูงานในประเทศเพื่อนบ้านและสหรัฐอเมริกาในระยะสั้น เพื่อศึกษาวิธีการในการบริหารงานการปกครอง การเผยแพร่การเกษตร การกำจัดมาเลเรีย การพัฒนาดินและน้ำ ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ซึ่งล้วนเป็นประโยชน์ในการพัฒนาประเทศไทยทั้งสิ้น

ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๓ เป็นต้นมา พลเมืองของประเทศไทยได้แลเห็นความเปลี่ยนแปลงที่น่าสนใจ แสดงความเจริญของประเทศ ชาวไร่ชาวนาได้เรียนรู้วิธีการเพาะปลูกใหม่ ๆ รู้จักป้องกันโรค ปรับปรุงเมล็ดพันธุ์ การผสมพันธุ์สัตว์ ทั้งหมดนี้ช่วยให้การผลิตอาหารได้มากขึ้น เมื่อความรู้เรื่องความสำคัญของการรักษาอนามัยแพร่หลายออกไป บริการทางการแพทย์ก็ขยายตามไปด้วย อัตราการตายจากมาเลเรียก็ลดน้อยลง ทารกตายเมื่อแรกเกิดมีน้อยลง ประชาชนในชนบทได้ดื่มน้ำสะอาดจากบ่อน้ำบาดาล ชาวไร่นำพืชผลที่ผลิตได้ไปส่งตลาดทางถนนสายต่าง ๆ ที่เมื่อ ๒๐ ปีก่อนนั้นยังไม่มี ข้าราชการได้รับการฝึกฝนอบรมให้ทำงานรับใช้ประชาชนได้มากขึ้น และการพัฒนาอุตสาหกรรมก็เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว มีการจัดการศึกษาทุกระดับให้พอเพียงสำหรับเด็กไทยมากขึ้น

จากหนังสือเล่มเดียวกัน มีเนื้อหาเกี่ยวกับความร่วมมือทางการทหาร ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความร่วมมือของมิตรประเทศเพื่อความมั่นคงนั้นเป็นเรื่องสำคัญ จึงขอยกมากล่าว ณ ที่นี้คือ

เมื่อปี ๒๔๙๓ หรือเมื่อ ๒๐ ปีมาแล้ว สหรัฐอเมริกาและประเทศไทยได้ลงนามในข้อตกลงเรื่องความช่วยเหลือทางการทหารเป็นครั้งแรก ซึ่งเป็นรากฐานของโครงการช่วยเหลือทางการทหารของสหรัฐ เพื่อปรับปรุงสมรรถภาพของกองทัพไทยตลอดระยะเวลา ๒๐ ปีที่ผ่านมา งานสำคัญที่ได้ทำไปแล้วโดยความร่วมมือของสหรัฐเพื่อความ

เข้มแข็งของกองทัพไทย ได้แก่โครงการเปลี่ยนอาวุธของกองทัพไทยให้ทันสมัยและโครงการให้เงินสนับสนุนการฝึกทหารให้มีความชำนาญในการรบสมัยใหม่

สำหรับโครงการแรกนั้น สหรัฐได้มอบอาวุธอันทันสมัยนานาประการให้แก่กองทัพไทยซึ่งรวมถึงยุทโธปกรณ์ต่าง ๆ ด้วย ซึ่งในขณะเดียวกันก็ทำการฝึกทหารไทยให้มีความรู้ความชำนาญในอาวุธยุทโธปกรณ์เหล่านั้น

ในโครงการที่ ๒ ก็ได้ให้เงินทุนเพื่อขยายค่ายฝึก จัดหลักสูตรอบรมยุทธวิธีต่าง ๆ เปิดโอกาสให้ทหารไทยไปรับการฝึกที่สหรัฐและขยายการฝึกพิเศษเพื่อต่อต้านการแทรกซึมของฝ่ายศัตรู การช่วยเหลือทั้งสิ้นคิดเป็นเงินจนถึงบัดนี้ราว ๑๘,๓๓๐ ล้านบาทแล้ว

นอกจากโครงการหลักทั้งสองประการแล้ว สหรัฐยังได้ให้ความช่วยเหลือเป็นกรณีพิเศษอีกหลายโครงการ เช่นการสร้างท่าเรือน้ำลึกที่สัตหีบให้แก่ประเทศไทย การส่งกองทัพทหารช่างมาช่วยสร้างถนนสายสำคัญ ๆ การมอบโรงพยาบาลทหารให้แก่กองทัพไทย เป็นต้น

ปัจจุบันนี้นับว่ากองทัพไทยได้ก้าวหน้าเข้มแข็งกว่าแต่ก่อนมาก ประเทศไทยและสหรัฐได้ปฏิบัติการเคียงบ่าเคียงไหล่กันมาแล้ว ในเกาหลีและเวียตนามใต้ ช่วยกันปรับปรุงกองทัพไทยจนเข้มแข็ง เป็นที่อุ่นใจของประชาชนชาวไทยด้วยดีตลอดมา

การที่ยกความช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกาแก่ประเทศไทยนี้ เพื่อเป็นตัวอย่างแสดงว่า สหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือแก่สาธารณรัฐเวียตนามใต้ ประเทศลาว และประเทศอื่น ๆ โดยทำนองเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อรักษาไว้ซึ่งเสรีภาพของประชาชน และเอกราชของประเทศ

ตามที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า ขณะนี้ค่ายคอมมิวนิสต์กับค่ายเสรีประชาธิปไตยกำลังต่อสู้กัน โดยฝ่ายคอมมิวนิสต์ใช้วิธีการแทรกซึมบ่อนทำลายสร้างความแตกแยก ยุให้เกิดสงครามกลางเมือง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งสนับสนุนยุยงให้คนชาติเดียวกันรบกันเอง เช่น เกาหลีเหนือรบกับเกาหลีใต้ เวียตนามเหนือรบกับเวียตนามใต้ ลาวรบกันเอง ประเทศผู้นำของคอมมิวนิสต์ส่งคนของตัวเป็นที่ปรึกษาหรือทำการฝึกอบรม

พร้อมทั้งส่งอาวุธยุทธภัณฑ์ให้เพื่อให้ถึงจุดที่ต้องการ คือการปฏิวัติภายในประเทศ แล้วคอมมิวนิสต์เข้าปกครอง ดังได้กล่าวมาแล้วในเรื่องทฤษฎีและการดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ นั้นคือ **การทำให้โลกปั่นป่วนสู่กลียุค**

ส่วนฝ่ายเสรีประชาธิปไตย ประเทศผู้นำดำเนินการใฝ่หาสันติพยายามระงับการรบราฆ่าฟันกัน ด้วยวิธีการของการจัดตั้งองค์การดังกล่าวมาแล้ว กล่าวคือสภาความมั่นคงขององค์การสหประชาชาติช่วยผ่อนหนักเป็นเบาเกี่ยวกับสงครามได้มาก องค์การนาโต้ช่วยให้การรุกรานขยายตัวของคอมมิวนิสต์ด้านยุโรปหยุดชะงักลง และก็เป็นที่เชื่อได้ว่าองค์การซีโต้จะช่วยคุ้มครองป้องกัน กลุ่มประเทศอาเซียอาคเนย์ไม่ให้ตกอยู่ในอำนาจของคอมมิวนิสต์

สรุป

ขณะนี้โลกของเรามีค่ายใหญ่ ๆ อยู่ ๒ ค่าย คือ ค่ายคอมมิวนิสต์กับค่ายเสรีประชาธิปไตย ประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะประเทศเล็ก ๆ จำเป็นจะต้องพิจารณาว่าการปกครองวิธีอย่างไหนจึงจะเหมาะสมกับความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณีของตนก็จำต้องเข้ากับฝ่ายนั้น การที่จะอยู่โดดเดี่ยวนั้นเป็นไปไม่ได้ และถ้าจะประกาศตนเป็นกลางเช่นประเทศลาวและกัมพูชา ก็จะเกิดความยุ่งยากหาที่สิ้นสุดมิได้ นั่นคือค่ายทั้งสองอยู่ในประเทศตน ในที่สุดอาจจะต้องรับเอาวิธีการปกครองที่ขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีซึ่งประชาชนถือปฏิบัติมาเป็นเวลาช้านาน ทั้งอาจเสียเอกราชไปในที่สุด

ในการนี้ผู้อ่านจะได้ทราบว่าประเทศไทยควรอยู่ร่วมกับค่ายใด ภายใต้หัวข้อเมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครอง

ตอนที่ ๕

เมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครอง

เมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครอง ก็คือนำลัทธิเผด็จการซึ่งเป็นการใช้อำนาจบริหารเด็ดขาด สร้างความเดือดร้อน กดขี่และเอาประชาชนเป็นทาส ประชาชนขาดเสรีภาพอันควรมีควรได้ในฐานะมนุษยชาติ เป็นการตรงกันข้ามกับการปกครองตามลัทธิประชาธิปไตย คือ ความเป็นใหญ่ในการปกครองเป็นของประชาชน กระทำเพื่อประชาชน โดยประชาชน ดังจะยกตัวอย่างจากหลักฐานเอกสารหลายเล่มโดยย่นย่อไว้ดังต่อไปนี้

๑. **การอบรมลัทธิการเมือง** สมาชิกของพรรคคอมมิวนิสต์ที่ได้รับการอบรมแล้วจะได้รับมอบหมายให้อบรมลัทธิการเมือง ให้หลงเชื่อว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ดีเลิศแก่ประชาชนทั่วไป โดยมีการประชุมทุกสัปดาห์หรือมากกว่าสัปดาห์ละครั้ง ให้แต่ละคนแสดงความเห็นด้วยการพูดหรือการเขียน หรือทั้งสองอย่าง นั่นคือ การสารภาพ ให้ยอมรับผิดในการกระทำ รับผิดในความคิดเห็น หรือพูดตรง ๆ ก็คือ ต้องการให้ประชาชนเห็นชอบในลัทธิคอมมิวนิสต์ แต่ถ้าใครไม่เห็นชอบด้วยก็ให้ชื่อว่าเป็น **ผู้ต่อต้านลัทธิ** เมื่อปรากฏว่าผู้ใดพูดหรือเขียนเป็นเชิงไม่เห็นชอบในวิธีการปกครองตามลัทธิคอมมิวนิสต์หรือว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ไม่ดี หรือแม้แต่เพียงสงสัยหรือได้รับคำบอกเล่าจากคนอื่นว่ามีความคิดเห็นเช่นนั้น ผู้นั้นจะต้องถูกส่งเข้าคุกทันทีที่จัดเตรียมไว้ เมื่อเข้าอยู่ในคุกที่ทรมานอย่างแสนสาหัสก็ยังได้รับการอบรมต่อไปอีกอย่างไม่หยุดยั้งและสม่ำเสมอที่ไม่มีกำหนด นี่คือวิธีหนึ่งของการล้างสมองนั่นเอง

๒. **การปฏิบัติต่อต้านลัทธิ** หมายความว่าเมื่อมีผู้ไม่เห็นชอบต่อลัทธิคอมมิวนิสต์จะเกิดผลอย่างไร การที่จะรู้ว่าใครเป็นผู้ต่อต้านลัทธินั้น นอกจากรู้ได้จากวิธีการอบรมดังกล่าวแล้ว ยังได้จากการสืบสวนของตำรวจลับ จากสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์

จากการบอกเล่าของชาวบ้านที่ถูกยุแหย่ให้เกิดความแตกแยก และรู้จากนักเรียนหรือเด็กที่บอกครูว่าบิดามารดาของตนไม่ชอบลัทธิคอมมิวนิสต์ หรือเป็นศัตรูของคอมมิวนิสต์

การพิจารณาหรือการพิพากษาโทษแก่ผู้ต่อต้านลัทธินั้นแล้วแต่ความหนักเบาของความรู้สึก ถ้าบุคคลที่มีความคิดต่อต้านรุนแรงก็ถูกประชาทัณฑ์จนถึงตาย หรือหายสาปสูญไปหรือถูกฆ่าตายอย่างลับ ๆ ส่วนผู้ที่มีความรู้สึกต่อต้านไม่รุนแรงก็ถูกทรมานในคุกนรก และมีการอบรมล้างสมอง จนกว่าจะยอมรับว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ที่ดีเลิศ จึงจะได้รับอิสรภาพ

๓. **การปฏิวัติจิตใจประชาชน** ตามกล่าวมาแล้ว ๒ ข้อข้างต้นเป็นการปฏิวัติจิตใจโดยวิธีบังคับ ให้เป็นไปตามประสงค์ของคอมมิวนิสต์ แต่ก็ยังมีวิธีให้ประชาชนเห็นดีเห็นชอบในลัทธิคอมมิวนิสต์อีกหลายวิธี เช่น ติดภาพขนาดใหญ่ของผู้นำคอมมิวนิสต์ตามกำแพงตึกที่เห็นได้ง่ายโดยทั่วไป เพื่อน้อมใจประชาชนให้เกิดความภักดีและเชื่อในตัวบุคคล ซึ่งมีผลให้ผู้อื่นความคิดหลงในความหลอกลวง นอกจากนี้ยังมีคำขวัญ คำโฆษณาชวนเชื่อ ติดไว้ตามกำแพงตึก หรือติดตั้งที่เห็นได้สะดวก เป็นการสร้างความหลงเชื่อให้หลงใหลในคำหลอกลวง อันเป็นผลให้ประชาชนเกิดความมั่นใจในลัทธิคอมมิวนิสต์

เมื่อคอมมิวนิสต์เข้ายึดครองจะยึดหนังสือพิมพ์ต่างๆ ให้อยู่ภายใต้อำนาจและอยู่ในอาณัติ หนังสือพิมพ์รายวัน รายปักษ์ รายเดือน จึงช่วยสนับสนุนส่งเสริมตามที่เจ้าหน้าที่ต้องการให้ลงพิมพ์ ดังนั้นจึงปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ช่วยกันประโคมคุณงามความดีของคอมมิวนิสต์อันเต็มไปด้วยการสร้างความหลงเชื่อให้แก่ประชาชน แต่ถ้าหนังสือพิมพ์ฉบับใดไม่ให้ความร่วมมือก็จะถูกสั่งปิดทันที และถือว่าเป็นผู้ต่อต้านลัทธิ เสรีภาพของหนังสือพิมพ์เป็นอันสิ้นสุดลงโดยตรงหรือโดยปริยาย

๔. **การปฏิรูปสังคม** การปกครองไม่ว่าระบอบใดมุ่งให้ประชาชนมีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ที่เรียกตามศัพท์ว่า "เอกภาพสังคม" แต่เมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครองจะเปลี่ยนแปลงไปในรูปสร้างความแตกแยกให้เกิดความหวาดระแวงระหว่าง

ครอบครัวต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการฟ้องร้องกันว่าใครเป็นผู้ต่อต้านลัทธิ แม้ภายในครอบครัวเองก็สร้างความแตกแยกระหว่างบุตรกับบิดามารดา ยุยงให้บุตรฟ้องบิดามารดา ดังได้กล่าวมาแล้ว

ที่สำคัญก็คือ การแบ่งแยกระหว่างชนชั้น ร่ำรวย เจ้าของที่ดิน เกษตรกร และกรรมกร และยกย่องชาวเกษตรกรที่ยากจน และกรรมกร เรียกว่าชนชั้นกรรมาชีพ ถือว่าคนร่ำรวยหรือมีที่ดินเอาเปรียบ กินแรงงานของชนชั้นกรรมาชีพ คอมมิวนิสต์ต้องการให้มีชนชั้นเพียงพวกเดียวหรือลดฐานะคนร่ำรวยกับเจ้าของที่ดินลง ด้วยการกระทำโดยไม่นึกถึงสิทธิประชาชน ความสามารถของคนไม่เหมือนกัน เป็นการกดขี่เบียดเบียนลงประชาทัณฑ์คนร่ำรวย และเจ้าของที่ดินโดยประชาชนด้วยอำนาจทหารหรือพรรคคอมมิวนิสต์อยู่หลังฉาก

๕. **การปฏิรูปที่ดิน** คอมมิวนิสต์ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญในการปฏิวัติ เพราะเป็นวิธีหลอกลวงให้ชนชั้นกรรมกรหรือชนชั้นกรรมาชีพซึ่งมีจำนวนมากให้ความร่วมมือด้วยการประกาศว่าจะริบทรัพย์สมบัติของคนร่ำรวยและผู้มีที่ดินแบ่งให้ชนชั้นกรรมาชีพ พวกที่โง่เขลาเบาปัญญาจึงเห็นดีเห็นชอบ ครั้นแล้วมอบให้ประชาชนชั้นกรรมาชีพรวมตัวกัน มีการประชุมพิพากษาลงโทษ ประหารชีวิตคนร่ำรวย และเจ้าของที่ดินอ้างว่ามีความผิดฐานเอาเปรียบ กินแรงประชาชน ฉะนั้นจึงเป็นสิ่งที่แน่นอนว่าเมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครองแล้ว คนร่ำรวย เจ้าของที่ดิน เจ้าของโรงงาน ข้าราชการ (ซึ่งคอมมิวนิสต์ถือว่าเป็นกาฝาก กินแรงงานชนชั้นกรรมาชีพ) จะต้องตายอย่างไม่มีปัญหา

เมื่อคอมมิวนิสต์มอบที่ดินให้แก่ชนชั้นกรรมาชีพ หรือจัดกรรมกรเข้าควบคุมโรงงานแล้ว คอมมิวนิสต์เก็บผลิตผลจากที่เกษตรกรผลิตได้เป็นภาษี ซึ่งสูงกว่าที่ต้องเสียค่าเช่าให้แก่เจ้าของที่ดินเดิม ส่วนที่ดินแปลงใหญ่คอมมิวนิสต์จัดสรรให้กสิกรเข้าทำงานในลักษณะกรรมกรทาส ซึ่งมีรายได้ไม่พอกินเช่นเดียวกัน

โดยทำนองเดียวกันกรรมกรโรงงานที่คอมมิวนิสต์เข้าควบคุมนั้น กรรมกรมีรายได้ตามผลของงาน ใครทำได้ผลงานมากก็ได้รับบัตรอาหารมาก ทำได้น้อยก็ได้รับ

อาหารน้อย กรรมกรจึงอยู่ในลักษณะทาส หรืออาจเรียกพวกเกษตรกรและกรรมกรดังกล่าวแล้วได้ว่า "กรรมกรทาส"

คอมมิวนิสต์ถือว่า ที่ดิน โรงงานและกิจกรรมต่าง ๆ เป็นของรัฐ ประชาชนเป็นครอบครัวเดียวกันทั้งประเทศ ผลิตผลจึงเป็นของรัฐ แต่การเก็บผลิตผลทางเกษตรเรียกว่าภาษี จึงอาจสรุปได้ว่าตั้งแต่เริ่มต้นที่กล่าวมาในข้อนี้ เป็นการหลอกลวงของคอมมิวนิสต์ แต่ก็เป็นการสายเสียแล้วที่ประชาชนจะกลับมามีสิทธิเสรีภาพอย่างเดิมได้ เพราะตำรวจลับและพรรคคอมมิวนิสต์ควบคุมประชาชนอย่างนายควบคุมทาส จึงเป็นที่น่าเสียใจแทนบุคคลเหล่านั้น

๖. **การทำลายสิทธิและเสรีภาพของประชาชน** การปกครองระบอบประชาธิปไตย *ถือว่าสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวด* เพราะความเป็นประชาธิปไตยนั้นมาจากประชาชน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง การปกครองเป็นของประชาชน เพื่อประชาชน โดยประชาชน แต่หลักการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์เป็นการปกครองแบบลัทธิเผด็จการ อำนาจการปกครองอยู่ที่ผู้นำคอมมิวนิสต์โดยใช้สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์และตำรวจลับเป็นเครื่องมือ ประชาชนจึงขาดสิทธิและเสรีภาพ ไม่อาจมีได้ตามระบอบประชาธิปไตยดังกล่าวต่อไปนี้

การปกครองระบอบประชาธิปไตย กล่าวโดยทั่วไปแล้ว บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการถือศาสนา ย่อมมีความเสมอภาคกันในทางกฎหมาย ย่อมมีเสรีภาพในร่างกาย ย่อมมีเสรีภาพในเคหสถาน ย่อมได้รับความคุ้มครองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน ย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการเขียน การพิมพ์โฆษณา ย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการศึกษาอบรมย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ

ส่วนการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์ถือว่าลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นศาสนา จึงกีดกันและทำลายศาสนาอื่น ๆ ดังได้กล่าวมาแล้วว่าการปฏิรูปที่ดินนั้น เจ้าของที่ดินต้องตายเพราะมติของเกษตรกร กรรมกรต้องตายเพราะความอดอยาก การปกครองตามระบอบคอมมิวนิสต์จึงไม่มีหลักประกันหรือเสรีภาพทางร่างกายเลย ตามทางปฏิบัติปรากฏว่า

ตำรวจลับของคอมมิวนิสต์จะเข้าตรวจค้นในบ้านเรือนไม่ว่าเวลาใด เสรีภาพในเคหสถานจึงไม่มีเลย ในเรื่องสิทธิในทรัพย์สินไม่ต้องกล่าวผู้อ่านก็ต้องทราบแล้วในเรื่องปฏิรูปที่ดิน ในการยึดโรงงานและการเกณฑ์ต่าง ๆ ที่คอมมิวนิสต์ต้องการ เสรีภาพในการเขียน การพิมพ์และการโฆษณานั้นเป็นอันถูกปิดปากสนิท แม้แต่หนังสือพิมพ์ ส่วนเสรีภาพในการศึกษานั้นคอมมิวนิสต์ตั้งหน้าตั้งตาให้การศึกษาทางด้านการเมืองตั้งแต่เด็กจนถึงขั้นมหาวิทยาลัย ใครจะเลือกไม่เรียนลัทธิคอมมิวนิสต์ไม่ได้ สำหรับเสรีภาพในการประชุมนั้นประชาชนที่ถูกปกครองตามระบอบคอมมิวนิสต์จะมีการประชุมไม่ได้เลย เพราะตำรวจลับคอยควบคุมอยู่ เสรีภาพในส่วนนี้จึงหมดไปโดยปริยาย

๗. **การทำลายศาสนา** ตามที่กล่าวมาแล้วว่า คอมมิวนิสต์ถือว่าลัทธิของตนคือศาสนา ซ้ำยังหาว่าศาสนาคือยาเสพติด โดยไม่คิดเลยว่าศาสนาทุกศาสนาสอนให้คนปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ศาสนาช่วยในการปกครอง ทำให้บ้านเมืองมีความสงบเรียบร้อย

โดยเหตุที่คอมมิวนิสต์ถือกันศาสนาซึ่งเป็นสิ่งขัดขวางลัทธิคอมมิวนิสต์ คอมมิวนิสต์เข้าปกครองประเทศใดก็พยายามทำลายศาสนาด้วยวิธีการต่าง ๆ เมื่อคอมมิวนิสต์เข้าครอบครองจีนผืนแผ่นดินใหญ่ ได้ขับไล่พวกบาทหลวง ทำลายศาสนสถานของทุกศาสนา แต่เมื่อเห็นว่าการกระทำเป็นปฏิปักษ์ต่อจิตใจประชาชนจึงได้ระงับไปพักหนึ่ง แต่เมื่อสองสามปีก่อนคณะเรดการ์ดได้เข้าทำลายศิลป วัดวาอารามเป็นการใหญ่

ท่านผู้อ่านลองวาดภาพดูว่า ถ้าคอมมิวนิสต์ปกครองประเทศไทย ผู้ทรงศีลทางพุทธศาสนา คริสต์ศาสนา ศาสนาอิสลาม ตลอดจนวัดวาอาราม โรงสวด และสุเหร่าจะอยู่ในสภาพอย่างไร ในการโฆษณาของคอมมิวนิสต์ตามชนบทต่างๆ อ้างว่าคอมมิวนิสต์ส่งเสริมศาสนานั้น เป็นคำหลอกลวงที่น่าละอายแต่ก็เป็นกลลวงที่น่าเชื่อ เพราะคอมมิวนิสต์ยังไม่ได้เข้าปกครองทั้งประเทศ ถ้าขืนทำลายศาสนาประชาชนก็จะเอาตนออกห่าง คำเปรียบเทียบของคอมมิวนิสต์ที่ว่าสมาชิกคอมมิวนิสต์เปรียบเสมือนปลา ประชาชนเปรียบเท่ากับน้ำ ถ้ายังมีน้ำอยู่ตราบใด ปลาก็คงอยู่ได้ นั่นคือ คอมมิวนิสต์จะต้องเอาใจประชาชนโดยการหลอกลวงว่าไม่ทำลายศาสนา แต่กลับส่งเสริมศาสนา แต่โดยหลักการของคอมมิวนิสต์แล้ว ศาสนาจะต้องถูกทำลายเมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครองประเทศ

๘. **การล้มราชบัลลังก์** ไทยเรามีการปกครองโดยพระมหากษัตริย์ ตั้งแต่สมัยยังครอบครองดินแดนผืนแผ่นดินใหญ่ของจีน จนกระทั่งปัจจุบัน จึงกล่าวได้ว่าการที่ประเทศไทยดำรงเป็นเอกราชมาได้ก็ด้วยพระบารมีปรีชาญาณของพระมหากษัตริย์ แม้เราจะถูกรุกรานจากจีน และชาติอื่น ๆ ในอดีตเราก็ยังรักษาความเป็นเอกราชอยู่ได้ กล่าวคือ เมื่อไทยเราเคลื่อนย้ายลงมาทางใต้ก็ได้มาสร้างเมืองหลวงเป็นหลักฐานที่กรุงสุโขทัย โดยพ่อขุนศรีอินทราทิตย์ คนไทยที่ย้ายมาทางใต้ลงมาอีกก็มาตั้งเป็นเมืองหลวงที่อู่ทอง ครั้นเกิดอหิวาตกโรค พระเจ้าอู่ทองก็ย้ายเมืองมาตั้งที่กรุงศรีอยุธยา ซึ่งต่อมาได้รวมอาณาจักรสุโขทัยเข้ากับกรุงศรีอยุธยา ในสมัยนี้มีการรบกับพม่าจนกระทั่งเสียเอกราชไปชั่วคราว แต่พระนเรศวรมหาราชก็ได้กอบกู้เอกราชขึ้นมาได้ ความเป็นเอกราชยังดำรงอยู่ต่อมาจนกระทั่งพม่าตีเมืองหลวงแตก แต่พระเจ้าตากสินก็กู้เอกราชคืนมาได้ ทรงตั้งกรุงธนบุรีเป็นเมืองหลวง และในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ต้นราชวงศ์จักรี ได้ทรงสร้างกรุงเทพฯ เป็นเมืองหลวง ในรัชกาลที่ ๕ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ชาวตะวันตกล่าเมืองขึ้น กล่าวคือ อังกฤษได้ประเทศอินเดีย พม่า มาเลเซีย และสิงคโปร์ เป็นอาณานิคม ฝรั่งเศสได้ประเทศเวียดนาม กัมพูชา และลาว เป็นอาณานิคม แต่ประเทศไทยยังคงเป็นเอกราชอยู่ ทั้งนี้เพราะด้วยพระปรีชาญาณของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ทรงผ่อนสั้นผ่อนยาวและสร้างสัมพันธภาพระหว่างประเทศด้วยดี ด้วยความสุขุมคัมภีรภาพประเทศไทยจึงรอดพ้นจากการเป็นอาณานิคมหรือเมืองขึ้นมาจนปัจจุบันนี้

ตามที่เท้าความประวัติศาสตร์ของไทยโดยย่อ ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระมหากษัตริย์มีความสำคัญสำหรับประเทศไทยและคนไทยอย่างยิ่ง เพราะพระองค์ทรงตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม สร้างสรรค์ความเจริญขจัดทุกข์บำรุงสุข ทรงให้ความเมตตากรุณาแก่พสกนิกรของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชรัชกาลปัจจุบัน พระองค์ทรงทำทุกอย่างเพื่อประชาชน สาธารณภัยต่าง ๆ จะเป็นอุทกภัยหรือภัยอื่น ๆ เกิดขึ้นที่ใด พระองค์เสด็จถึงที่นั่นแม้จะยากลำบากสักเพียงใด พระองค์

ทรงประทานสิ่งของอันจำเป็นแก่การครองชีพยามทุกข์ยาก แก่พสกนิกรของพระองค์ด้วยความกรุณาปรานี ยามปกติพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนประชาชน แม้จะเป็นชนกลุ่มน้อย เช่น ชาวดอยชาวเขา พระองค์ก็ทรงสนใจให้การเยี่ยมเยียนประทานสิ่งของ อาจกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงเป็นห่วงประชาชนยิ่งกว่าเป็นห่วงพระองค์เอง จึงเสด็จเยี่ยมเยียนประชาชนจังหวัดต่าง ๆ ทรงโปรดเกล้าฯ ให้ประชาชนเข้าเฝ้าอย่างใกล้ชิด สิ่งที่ประทับใจประชาชนอย่างยิ่งก็คือพระอัธยาศัย จริยาวัตรของพระองค์ทรงแสดงต่อประชาชนโดยการทักทายปราศรัยเป็นกันเอง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ประชาชนทั่วไปมีความจงรักภักดี พระองค์ทรงเป็นปิยมหาราชของประชาชนชาวไทยอย่างแท้จริง

นอกจากพระองค์แล้ว สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถยังได้เสด็จเยี่ยมเยียนประชาชนทุกหนทุกแห่ง โดยเสด็จร่วมกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ส่วนสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีเสด็จโดยพระองค์เอง ทรงสนใจประชาราษฎร์ตามท้องถิ่นกันดารและทรงประทานสิ่งจำเป็นแก่พสกนิกร เด็กนักเรียน ตลอดจนเครื่องอุปกรณ์การสอนของโรงเรียน ทรงร่วมในการสร้างโรงเรียน ทรงจัดหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ให้การตรวจรักษาพยาบาล แจกยารักษาโรคและทรงประทานเมตตากรุณา เป็นที่ประทับใจแก่ประชาชนยิ่งนัก

เมื่อเป็นเช่นนี้เราชาวไทยจะยอมให้คอมมิวนิสต์เข้าครองประเทศเพื่อทำลายพระองค์และราชวงศ์กระนั้นหรือ ข้าพเจ้าเชื่อว่าคนไทยทุกคนจะเห็นความสำคัญและมีความจงรักภักดีเพื่อให้ประเทศไทยอยู่รอดต่อไป ก็ควรจะช่วยกันป้องกัน ร่วมมือกันสร้างสรรค์ความเจริญแก่ตนเองและประเทศชาติสืบต่อไป

สรุป

การที่เล่าถึงเมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครองนี้ ก็เพื่อชี้ให้เห็นภัยของคอมมิวนิสต์ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าหลักและการปฏิบัติของคอมมิวนิสต์

ขัดกับความรู้สึกและขนบธรรมเนียมของไทยเรา ที่ไทยเราไม่อาจรับสิทธิคอมมิวนิสต์อันเป็นลัทธิอุบาทว์นี้ไว้ได้ กล่าวคือ คนไทยเรารักความสงบ รักความมีสิทธิเสรีภาพ มั่นคงต่อศาสนา มีความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ และไม่ชอบความยุ่งยากต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้พวกเราจึงเลือกเอาการปกครองแบบเสรีประชาธิปไตยโดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

ตอนที่ ๖

คอมมิวนิสต์มุ่งร้ายต่อไทย

จากหนังสือการคุกคามของคอมมิวนิสต์ต่อประเทศไทย จึงขอตอนข้อความบางตอนมาประกอบเรื่องเพื่อแสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยเป็นเป้าหมายยึดครองของจีนแดงซึ่งมีตอนหนึ่งว่า

"ประเทศไทยต้องตกเป็นเป้าหมายสำคัญด้วยเหตุผลหลายประการ ไทยอยู่ใกล้ชิดกับกัมพูชา ลาว และเวียดนาม อันเป็นรัฐอินโดจีนในอดีต จวบจนบัดนี้ไทยยังเป็นดินแดนที่ยากแก่การเพาะลัทธิคอมมิวนิสต์ รัฐบาลไทยถือท่าทีต่อต้านอย่างรุนแรงต่อการรุกคืบหน้าของคอมมิวนิสต์ไม่ว่าด้วยวิธีใดมาเป็นเวลาช้านาน ยิ่งกว่านั้น จีนมีความกลัวและโกรธเคืองต่อการที่ประเทศไทยมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับฝ่ายตะวันตก โดยเฉพาะสหรัฐฯ ต่อการที่ไทยผูกพันธ์กับองค์การสนธิสัญญาเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ (สปอ.) แต่เพราะความพยายามของไทยที่ช่วยขัดขวางการรุกรานคอมมิวนิสต์ในเวียดนามใต้ ลาว และมาเลเซีย.." ที่จะเอาชนะให้ได้ ถึงกับประกาศทางวิทยุกระจายเสียงแสดงความมุ่งร้ายต่อไทยด้วยประการต่าง ๆ

จีนแดงจะเข้ายึดครองเมื่อบ้านเมืองเกิดความปั่นป่วน และมีสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์พร้อมด้วยยุทโธปกรณ์ที่ได้รับการช่วยเหลือจากจีนแดงอย่างเพียงพอ ก่อให้เกิดสงครามกลางเมืองแล้วจะเข้ายึดครอง และก่อตั้ง "ระบอบประชาธิปไตยของประชาชน" หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ จัดการปกครองตามระบบคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นระบบที่กดขี่ประชาชน เอาประชาชนเป็นทาสนั่นเอง ผู้อ่านจะได้ทราบรายละเอียดในตอนที่กล่าวมาแล้วภายใต้หัวข้อ "เมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครอง"

๑. **การดำเนินงานเป็นปฏิปักษ์ต่อประเทศไทย** ปรากฏว่าเมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๐๙ สำนักข่าวจีนคอมมิวนิสต์อวดอ้างว่า "ตั้งแต่ปี ๒๕๐๔ เป็นต้นมาประชาชนไทยได้ดำเนินการต่อสู้ด้วยอาวุธกับจักรวรรดินิยมสหรัฐ ฯ และลูกสมุน" ในข้อ

เท็จจริง ปั๋กกิ่งนั่นเองได้ใช้แผนการบ่อนทำลายคนไทยอย่างกว้างขวาง ด้วยความช่วยเหลือของเวียตนามเหนือ (สาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียตนาม) และคอมมิวนิสต์ประเทศลาว ในการนี้ปั๋กกิ่งได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มชาวจีนบางกลุ่มในประเทศไทย และจากชาวเวียตนามผู้ลี้ภัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนทางภาคใต้ก็มีโจรจีนและมาลายาที่รวมกลุ่มตั้งองค์การผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ที่ยังหลงเหลือจากการกวาดล้างของรัฐบาลมาเลเซียร่วมกับรัฐบาลไทย สำหรับคนไทยที่หลงผิดเป็นชอบให้ความร่วมมือโดยจริงใจหรือด้วยการถูกบังคับนั้น มีเฉพาะบางท้องที่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่นับว่าเป็นกรณีพิเศษก็คือ แม้วแดงทางภาคเหนือ ซึ่งได้รับฝึกอบรมจากจังหวัดฮัวบินห์ในประเทศเวียตนามเหนือ ยุยงบ่อนทำลายและฝึกอบรมด้านการใช้อาวุธแล้วเข้าต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล

หลักฐานการแทรกแซงของจีนคอมมิวนิสต์ที่มีต่อประเทศไทย ก็คือวิทยุปั๋กกิ่งระดมการโฆษณาชวนเชื่อเป็นปฏิปักษ์ต่อไทยมากขึ้น

๒. **สถานีวิทยุเป็นปฏิปักษ์ต่อไทย** เมื่อต้นเดือน มีนาคม ๒๕๐๕ สถานีวิทยุเถื่อนแห่งหนึ่งชื่อว่า "เสียงประชาชนแห่งประเทศไทย" ตั้งอยู่ในมณฑลยูนาน ซึ่งเป็นสถานีวิทยุที่จีนคอมมิวนิสต์ควบคุม และยังมีสถานีวิทยุฮานอย เวียตนามเหนือซึ่งอยู่ในอาณัติของจีนคอมมิวนิสต์ได้โฆษณาชวนเชื่อประสานกัน ซึ่งเป็นที่เชื่อได้ว่าจีนคอมมิวนิสต์ได้จัดเป็นรูปองค์การโฆษณาชวนเชื่อให้ร้ายต่าง ๆ ต่อประเทศไทย พร้อมทั้งจูงใจคนไทยให้หลงผิดด้วยการโฆษณาเป็นภาษาไทยและภาษาพื้นเมืองภาคตะวันออกเฉียงเหนือตลอดมาไม่ขาดสาย และยังปรากฏว่า วิทยุปั๋กกิ่งได้เริ่มรายการกระจายเสียงภาคภาษาไทยจาก ๑๔ ชั่วโมงเป็น ๑๗.๑/๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และเพิ่มเป็น ๒๑ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เมื่อ ๑ พฤษภาคม ๒๕๐๘ วิทยุฮานอยช่วยประโคมการโฆษณาชวนเชื่อตามปั๋กกิ่ง ด้วยวิทยุเสียงประชาชนแห่งประเทศไทย ช่วยโหมการโฆษณาด้วยการเพิ่มเวลาเพราะปรากฏว่าในปี ๒๕๐๙ สถานีวิทยุเสียงประชาชนแห่งประเทศไทย ได้ส่งกระจายเสียงถึง ๖ รายการ รายการละ ๔๐ นาทีเป็นประจำวัน รายการนี้ประกอบด้วยการ

โฆษณาชวนเชื่อเป็นเวลา ๓๐ นาที ต่อจากนั้นอีก ๑๐ นาทีเป็นรายการดนตรีและการบันเทิงอื่น ๆ รวมเวลาทั้งหมดสัปดาห์ละ ๒๘ ชั่วโมง

จุดหมายสำคัญของการโฆษณาชวนเชื่อก็คือ การโจมตีรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและสหรัฐอเมริกาอย่างไม่มีที่สิ้นสุดและซ้ำซาก เป็นการจูงใจให้เกิดความเชื่อมั่นว่าเป็นความจริง แต่ความจริงนั้นเป็นการกล่าวเท็จหรือเคลือบคลุมมดเท็จทั้งสิ้น นอกจากนั้นพยายามบ่อนทำลายสร้างความหลงผิดแก่คนไทยอย่างไม่หยุดหย่อน แนวโฆษณาชวนเชื่อนี้กระทำขึ้นเพื่อให้เกี่ยวเนื่องกับ "การต่อสู้ปลดปล่อยชาติ" หรือ **การปลดแอก** เพื่อให้ประชาชนชาวไทยผู้รักชาติหลงเชื่อไปว่าประเทศไทยเป็นเมืองขึ้นของสหรัฐอเมริกา เป็นวิธีการเลียนแบบจากการปฏิวัติในเวียตนามเหนือ ความจริงนั้นเวียตนามเหนือเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส แต่ประเทศเราเป็นประเทศเอกราชในทางการเมือง การศาล การเศรษฐกิจ โดยไม่มีประเทศใดแทรกแซงเลย สหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการ การพัฒนาต่าง ๆ และการทหาร เพื่อส่งเสริมความเจริญและรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงในเอกราชฐานมิตรประเทศ และประเทศที่เจริญแล้วอื่น ๆ ดังได้กล่าวอ้างมาแล้วก็ให้การช่วยเหลือ การที่คอมมิวนิสต์โฆษณาชวนเชื่อว่าเป็นเมืองขึ้นของสหรัฐ ฯ จึงเป็นการกล่าวเท็จโดยแท้

๓. **สื่อการโฆษณาชวนเชื่อของจีนคอมมิวนิสต์** หนังสือพิมพ์จีนคอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะ พีเพิลส์เดลี่ อันเป็นหนังสือพิมพ์ของพรรคเร็ดแฟล็ก (วารสารแพร่ทฤษฎีของพรรค) และปักกิ่งรีวิว (หนังสือพิมพ์การเมืองของทางราชการรายสัปดาห์ ซึ่งส่งไปจำหน่ายนอกประเทศเป็นภาษาต่าง ๆ ที่สำคัญถึง ๕ ภาษา) ได้อุทิศหน้ากระดาษเป็นจำนวนมาก เพื่อการโฆษณาชวนเชื่อเกี่ยวกับเมืองไทยมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

การโฆษณาชวนเชื่อของจีนคอมมิวนิสต์ต้องการที่จะข่มขู่รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและชาวไทยที่ต่อต้านคอมมิวนิสต์ทุกคน ต้องการให้คนไทยมีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาลและต่อสหรัฐอเมริกา และพร้อมกันนั้นต้องการหาความสนับสนุน

ให้แก่ลัทธิคอมมิวนิสต์ด้วยการให้คำมั่นสัญญาอันหลอกลวงเกี่ยวกับอนาคตซึ่งดีกว่าที่เป็นอยู่ขณะนี้

บทความของนักวิจารณ์ในหนังสือพิมพ์พีเพิลส์เดลี่ เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๐๘ เป็นบทความกล่าวเตือนประเทศไทยว่า หากยังคงร่วมมือกับสหรัฐอเมริกาต่อไป ไทยจะเผชิญกับ "การต่อสู้ของประชาชน" มากขึ้น และอ้างว่าคำแถลงการณ์ของกระทรวงต่างประเทศเวียดนามเหนือ เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๘ ซึ่งคัดค้านการที่ไทยสนับสนุน "การรุกราน" ของสหรัฐอเมริกาในเวียดนาม กับออกคำสั่งให้ไทย "หยุดการกระทำอาชญากรรมเสีย" มิเช่นนั้นจะต้องประสบเคราะห์กรรมเช่นผู้รุกรานสหรัฐอเมริกา

อีกครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๙ พีเพิลส์เดลี่โอ้อวดว่า "ประชาชนไทยได้ลุกขึ้นจับอาวุธต่อสู้รัฐบาลของตนแล้ว เขามุ่งมั่นจะโค่นล้มรัฐบาล ด้วยวิธีการทำสงครามของประชาชน และทำการปลดปล่อยชาติให้สำเร็จ" ซึ่งขณะนั้นเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีผู้หลงผิดตามคำโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ แต่มีจำนวนน้อยที่คล้อยตามคำบงการของคอมมิวนิสต์ภายนอกประเทศ มีผู้ที่ทราบความจริงได้เข้ามอบตัวและสารภาพว่าตนหลงเชื่อในคำหลอกลวงต่าง ๆ

พวกเราคนไทยควรจะทราบดีว่าไทยเราเป็นอิสระอยู่แล้ว คำว่า "ปลดปล่อย" ของคอมมิวนิสต์ไม่มีความหมายตามศัพท์ แต่กลับมีความหมายว่าถ้าเชื่อตามคอมมิวนิสต์โฆษณาก็หมายความว่า *ยอมเป็นทาสของคอมมิวนิสต์*

๔. **สถาบันภาษาปักกิ่ง** เมื่อเดือน กันยายน ๒๕๐๙ จีนคอมมิวนิสต์ได้ตั้งสถาบันภาษาต่างประเทศขึ้นใหม่อีกแห่งหนึ่งในปักกิ่ง มีการสอนภาษาไทยหลักสูตรเร่งรัดระยะเวลา ๓ ปี และโดยทำนองเดียวกันมีการสอนภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ในการสอนภาษาไทยขณะนี้มีคนไทยอยู่ในจีนคอมมิวนิสต์เป็นผู้ให้ความร่วมมือ ความมุ่งหมายของสถาบันนี้ เพื่อฝึกอบรมสายลับที่จะถูกส่งแทรกซึมเข้ามาในประเทศไทย และเพื่อให้มีผู้รู้ภาษาไทยในประเทศจีนให้มากขึ้น

๕. **องค์การบังหน้าของคอมมิวนิสต์ไทยตั้งขึ้นโดยจีนคอมมิวนิสต์** นับตั้งแต่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๗ เป็นต้นมาจีนคอมมิวนิสต์ได้ก่อตั้งและให้ความสนับสนุนแก่องค์การบังหน้าของคอมมิวนิสต์ไทยหลายแห่ง ในจำนวนนี้มีสององค์การที่มีสำนักงานอยู่ในปักกิ่งนั่นเอง เพื่อมุ่งจะให้คนภายนอกเห็นว่ามีคนไทยที่แปรพักตร์เป็นผู้นำอยู่อย่างไรก็ดีองค์การเหล่านี้ถูกควบคุมโดยจีนคอมมิวนิสต์ เพื่อมุ่งประสงค์ในการส่งเสริมการบ่อนทำลายในประเทศไทยได้เร็วยิ่งขึ้น และในที่สุดเพื่อก่อให้เกิดสงครามประชาชนขึ้นในประเทศไทย

เป็นที่เชื่อได้ว่าองค์การบังหน้าได้ตั้งอยู่ในประเทศไทยหลายประเภท ตามที่สื่อมวลชนของจีนแดงกล่าวอ้าง แต่การโฆษณาของคอมมิวนิสต์เกี่ยวกับองค์การบังหน้าเหล่านี้ระมัดระวังที่จะไม่กล่าวถึงลักษณะอันเป็นคอมมิวนิสต์ที่แท้จริง ส่วนความสัมพันธ์กับองค์การคอมมิวนิสต์นั้นให้การช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน

๖. **หลักการทำลายประเทศไทย** จีนคอมมิวนิสต์ได้จัดตั้งขบวนการเอกราชแห่งประเทศไทยขึ้นในปักกิ่ง เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๗ แต่มิได้ประกาศเป็นทางการ อีกเดือนหนึ่งต่อมาวิทยุเสียงประชาชนแห่งประเทศไทย และในเวลาต่อมาสื่อมวลชนของคอมมิวนิสต์อื่น ๆ รวมทั้งของปักกิ่ง เปียงยาง ฮานอย และฝ่ายประเทศลาวได้ประกาศแถลงหลักการของขบวนการเอกราชแห่งประเทศไทยและนโยบายดังต่อไปนี้

๖.๑ ขับไล่ จักรวรรดินิยม–สหรัฐอเมริกาออกไปจากดินแดนของไทย

๖.๒ โค่นล้มรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และตั้งรัฐบาลใหม่อันประกอบด้วยผู้แทนจากพรรครักชาติและประชาธิปไทย และดำเนินนโยบายเป็นกลางและสันติ

๖.๓ นำทางการต่อสู้ ไปสู่ระบอบประชาธิปไตยอันแท้จริง

คำประกาศดังกล่าวลงท้ายด้วยคำวิงวอนเพื่อขอความสนับสนุนของผู้ร่วมชาติและของกลุ่มชนตลอดจนพรรคต่าง ๆ ทั้งหลายด้วย

จากหลักการข้างบนนั้น จะเห็นได้ว่าจีนคอมมิวนิสต์มุ่งทำลายประเทศไทย เพื่อเปลี่ยนแปลงระบบการปกครองระบบประชาธิปไตยไปสู่ระบบคอมมิวนิสต์ ในข้อ ๖.๓ ที่ว่า "นำทางการต่อสู้ไปสู่ระบบประชาธิปไตยอันแท้จริง" เป็นข้อความที่แฝงถ้อยคำให้คนฟังหลงเชื่อ ความจริงถ้อยคำดังกล่าวหมายถึงการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์นั่นเอง

๗. **แนวร่วมรักชาติแห่งประเทศไทย** เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๘ เกิดองค์การบังหน้าสำคัญแห่งที่สอง คือแนวร่วมรักชาติแห่งประเทศไทย ในโอกาสนี้ได้มีการแจกใบปลิวไปยังคนไทยทั้งหลายในกรุงเทพฯ ซึ่งแสดงว่าได้มีการติดต่ออย่างใกล้ชิดระหว่างสายลับคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยกับเจ้านายของตนในประเทศจีน จากการกระจายเสียงของวิทยุประชาชนแห่งประเทศไทย วิทยุเวียตนามเหนือ และวิทยุจีนคอมมิวนิสต์ซึ่งส่วนใหญ่ได้เน้นในข้ออ้างที่ว่าเกิด "ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อจักรวรรดินิยมสหรัฐอเมริกามากขึ้น" ในประเทศไทย

๘. **สหพันธ์กรรมกรรักชาติแห่งประเทศไทย** เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๐๘ นักข่าวสารจีนคอมมิวนิสต์แถลงว่า ตาม "รายงานข่าวจากกรุงเทพฯ" ได้มีการก่อตั้งสหพันธ์กรรมกรรักชาติแห่งประเทศไทยขึ้นแล้วในวันกรรมกร และได้ประกาศยึดมั่นในนโยบายของแนวร่วมรักชาติแห่งประเทศไทย วิทยุฮานอยและวิทยุฝ่ายประเทศลาวก็ได้ออกประกาศทันทีภายหลังคำแถลงการของสำนักข่าวจีนคอมมิวนิสต์ แต่เป็นการน่าประหลาดที่วิทยุเสียงประชาชนแห่งประเทศไทยไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้เลย ในการนี้เป็นวิธีจัดองค์การบังหน้าอีกวิธีหนึ่ง และเป็นวิธีการที่จะให้สหพันธ์กรรมกรรักชาติแห่งประเทศไทย เข้าร่วมกับขบวนการเอกราชแห่งประเทศไทยและแนวร่วมรักชาติแห่งประเทศไทย นับเป็นกลวิธีอย่างหนึ่งของคอมมิวนิสต์ ผู้อ่านพึงตระหนักว่า เมื่อได้ยินเสียงดังกล่าวมานั้นก็ให้เป็นที่เข้าใจว่าเป็นองค์การของคอมมิวนิสต์

๙. **องค์การเยาวชนรักชาติแห่งประเทศไทย** องค์การบังหน้าที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ องค์การเยาวชนฯ ที่ปักกิ่งสนับสนุน ซึ่งเชื่อกันว่าได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๙ วิทยุเสียงประชาชนแห่งประเทศไทยได้รายงานข่าวเมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๐๙

วิธีการขององค์การนี้ก็คือมีสารขององค์การถึง "เพื่อนเยาวชนไทย" และได้รับการเผยแพร่ของวิทยุเสียงประชาชนแห่งประเทศไทย โดยประกาศว่าองค์การ "เห็นความจำเป็นที่จะต้องเข้าร่วมเป็นสมาชิกของแนวร่วมรักชาติแห่งประเทศไทยโดยรีบด่วนและยอมรับความเป็นผู้นำทางการเมืองของแนวร่วมแห่งนี้" ในการโฆษณาชวนเชื่อนี้ คอมมิวนิสต์เลือกโอกาสเวลาหยุดเทอมของโรงเรียนและมหาวิทยาลัย อันเป็นระยะที่นักเรียนและนักศึกษาเดินทางจากเขตเมืองหลวงกลับไปบ้านของตนในต่างจังหวัด ซึ่ง ณ ที่นั้นสายลับคอมมิวนิสต์ก็จะหาทางอบรมลัทธิให้แก่เยาวชนเหล่านี้ และบีบบังคับให้เข้าร่วมกับองค์การเยาวชนรักชาติแห่งประเทศไทย

จุดประสงค์ขององค์การนี้มิได้แตกต่างในสาระสำคัญไปจากองค์การบังหน้าที่สำคัญแห่งอื่น ๆ แต่เป็นธรรมดาที่จะต้องเน้นในข้อกล่าวหาที่ว่า "สิทธิต่าง ๆ" ของเยาวชนถูกจำกัด และความชั่วร้ายจากวัฒนธรรมของสหรัฐอเมริกาได้ถูกนำเข้าสู่ประเทศไทย แม้ว่าองค์การนี้จะไม่สู้เกิดผลนัก แต่ก็ควรทราบและบิดามารดาผู้ปกครองและสถานศึกษาพึงระมัดระวังและป้องกันก่อนที่จะสายเสียแล้ว

๑๐. **องค์การบังหน้าอื่น ๆ** ในเดือนมีนาคม ๒๕๐๘ และ พฤษภาคม ๒๕๐๘ ข่าวโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ ได้อ้างว่ามีองค์การบังหน้าอื่น ๆ ของคอมมิวนิสต์เกิดขึ้นในประเทศไทยอีกรวมทั้ง "กลุ่มครูและอาจารย์ผู้รักชาติ" "กลุ่มพระสงฆ์ไทย" "กลุ่มนักรบรักชาติ" และ "กลุ่มนักกฎหมาย" การที่คอมมิวนิสต์กล่าวอ้างขึ้นนี้ก็เพื่อจะเสริมคำอ้างของปักกิ่งในเรื่องที่ว่ามีองค์การมวลชนอยู่แพร่หลายและทุกองค์การต่างอุทิศตนเพื่อดำเนินงานโค่นล้มรัฐบาลไทย และกำจัดสหรัฐอเมริกาออกไปจากประเทศไทย ความจริงนั้นกลุ่มต่าง ๆ ที่กล่าวนั้นมิได้มีการเคลื่อนไหวดังกล่าวอ้างของคอมมิวนิสต์แม้แต่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาในประเทศไทยมิได้มีลักษณะภาพเกี่ยวข้องกับการเมืองเลย แต่บำเพ็ญกิจทางศาสนาและช่วยเหลือประชาชนในกิจกรรมที่ไม่ขัดต่อธรรมวินัย ส่วนครูบาอาจารย์ นักรบ และนักกฎหมายก็มีความจงรักภักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์ มีความรักชาติ มั่นคงต่อศาสนา และทุกคนหวงแหนแผ่นดินไทย

๑๑. **การสร้างถนนสู่ไทย** จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕ ลงข้อความจากการสัมภาษณ์ พล. อ. อ. ทวี จุลละทรัพย์ เสนาธิการทหาร มีข้อความตอนหนึ่งว่า "สถานการณ์ปัจจุบันนี้นับว่ารุนแรงอยู่ทั้งลาวและเขมรโดยเฉพาะมีสิ่งบอกเหตุถึงเหตุการณ์รุนแรงขึ้น ถึงแม้ว่าฝ่ายไทยจะดำเนินการปราบปรามก็ตามที

"ทางด้านลาวปรากฏว่า *จีนคอมมิวนิสต์ (จีนแดง) สร้างถนนมาเกือบถึงแม่น้ำโขงแล้วที่บางแห่ง ห่างจากชายแดนเพียง ๒๘ กิโลเมตรเท่านั้น* (อำเภอเชียงของจังหวัดเชียงราย) ซึ่งเป็นอันตรายต่อไทยอย่างมาก......"

การสร้างถนนตามกล่าวนี้ปรากฏว่าผ่านเขตพื้นที่ที่ขบวนการประเทศลาวยึดครองอยู่ และเป็นถนนผิวลูกรัง จึงทำให้เกิดความรู้สึกว่า ถนนสายนี้จะก่อให้เกิดเหตุร้ายและอันตรายต่อประเทศไทยมากยิ่งขึ้น

สรุป

คอมมิวนิสต์มุ่งร้ายต่อไทยได้ว่า จีนคอมมิวนิสต์เป็นผู้บงการโดยมีเวียตนามเหนือ คอมมิวนิสต์จีนในประเทศไทย คอมมิวนิสต์เวียตนามลี้ภัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งเป็นลูกมือของเวียตนามเหนือ คอมมิวนิสต์แม้วแดงภาคเหนือ คอมมิวนิสต์มาเลเซียร่วมกับจีนทางภาคใต้ และคอมมิวนิสต์ไทย ได้สร้างความสัมพันธ์กันทำลายประเทศไทย ซึ่งขณะนี้เชื่อว่าได้มีการตั้งกองบัญชาการที่จังหวัดนครพนม บัญชาการบ่อนทำลายโดยจัดตั้งกองโจรต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลในจังหวัดต่าง ๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือและภาคใต้ ในการนี้คอมมิวนิสต์ได้จัดตั้งหน่วยกำลังติดอาวุธ ๓ ประเภท คือ หน่วยกองโจรประจำหมู่บ้าน หน่วยกำลังท้องถิ่น และหน่วยกำลังประจำการทั้งสามหน่วยกำลังมีความสัมพันธ์ติดต่อให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นการปฏิบัติการทำนองเดียวกับเวียตนามเหนือและเวียตกงในเวียตนามใต้ ต่อไปนี้คอมมิวนิสต์จะพยายามยึดพื้นที่ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ซึ่งในขณะนี้ปรากฏว่า คอมมิวนิสต์ยึดพื้นที่บริเวณภูพาน อำเภอนาแกจังหวัดนครพนม เนื่องจากภูมิประเทศเกื้อกูลแก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ จึงคาดว่ากองบัญชาการใหญ่จะตั้งอยู่ในบริเวณนี้ ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว

ตอนที่ ๗

การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ในประเทศไทย

การดำเนินงานทั่วไป

ประเทศไทยเป็นดินแดนแห่งเสรีภาพ เป็นประเทศเดียวในอาเซียตะวันออกเฉียงใต้ ที่มีเอกราชมาแต่โบราณกาล มีการปกครองตามหลักประชาธิปไตยด้วยฝีมือของคนไทยเอง โดยปราศจากการแนะนำส่งเสริมจากประเทศอื่น ใดทั้งสิ้น ทั้งนี้พิจารณาได้จากประวัติศาสตร์ของชาติไทยแล้วจะเห็นได้ว่าการปกครองที่มีองค์พระมหากษัตริย์เป็นประมุข ทรงเคร่งครัดต่อทศพิธราชธรรม ซึ่งระบุและแสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เรามีหลักการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข นั่นคือทศพิธราชธรรมเป็นหลักชัยแสดงเสรีภาพของประชาชน เสมอเหมือนรัฐธรรมนูญในระบอบประชาธิปไตย

ตามประวัติของลัทธิคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยได้เริ่มขึ้นใน พ.ศ. ๒๔๖๓ (ถึงเวลาที่เขียนบทความนี้ พ.ศ. ๒๕๑๔ เป็นเวลาถึง ๕๒ ปี) ทั้งนี้ภายหลังที่ได้มีการจัดตั้งสำนักงานอินฟอร์ม แห่งภาคตะวันออกไกลขึ้นที่เซี่ยงไฮ้แล้ว ชั้นเดิมคอมมิวนิสต์จะใช้ดินแดนของเราเป็นฐานปฏิบัติการ เพราะประเทศไทยตั้งอยู่ในย่านกลางของอาเซียอาคเนย์ มีเขตแดนติดต่อกับประเทศอื่นหลายประเทศ ด้วยเหตุนี้พรรคคอมมิวนิสต์ต่าง ๆ สี่พรรคจึงได้มีตัวแทนอยู่ในดินแดนไทย คือพรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีน จีน มลายู และไทย พรรคคอมมิวนิสต์ที่สำคัญที่สุดสำหรับไทย คือ พรรคคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งสาขาประจำท้องถิ่นมีชื่อตามภาษาของพรรคว่า ซีซีพี

พรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยย่อมจะทำลายเสรีภาพของเรา เช่นเดียวกับคอมมิวนิสต์ทำลายล้างเสรีภาพประเทศอื่น ๆ ที่คอมมิวนิสต์ยึดได้ หรือเข้าปกครอง เคราะห์ดีที่รัฐบาลและคนไทยตระหนักถึงภัยคอมมิวนิสต์ว่ามีอันตรายต่อประเทศชาติ จึง

ปรากฏเปิดเผยการพิจารณาคดีคอมมิวนิสต์ที่ถูกจับกุมเมื่อเดือน พฤศจิกายน ๒๔๙๖ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าคอมมิวนิสต์มุ่งที่จะเข้าปกครองประเทศไทย ในการนี้ปรากฏหลักฐานว่าการดำเนินการอันสำคัญของคอมมิวนิสต์เป็นการใหญ่ครั้งแรกที่มีต่อรัฐบาลไทยได้เกิดขึ้นภายหลัง พ.ศ. ๒๔๗๕

ทางฝ่ายโฮจิมินห์นั้นได้เข้ามากรุงเทพ ฯ เมื่อราว พ.ศ. ๒๔๗๑ และได้ดำเนินการเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ที่จังหวัดอุดรธานี จังหวัดสกลนคร และจังหวัดขอนแก่น ต่อคนญวน และไทย จนกระทั่งปรากฏว่า มีการจับกุมดำเนินคดีที่จังหวัดอุดรธานีต่อบุคคลที่นิยมคอมมิวนิสต์และต่อจากนั้นมีการเดินขบวนที่จังหวัดขอนแก่น

พวกคอมมิวนิสต์วินิจฉัยลักษณะของการปฏิวัติของคณะปฏิวัติ เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๔๗๕ ผิดไป องค์การคอมมินเทอร์นจึงยกย่องคณะปฏิวัติโดยถือว่าเป็น "การปฏิวัติของพวกชนชั้นกลาง "จึงมีการทิ้งใบปลิวโดยพรรคคอมมิวนิสต์สยาม" ในกรุงเทพฯ และในจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใบปลิวเหล่านี้พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ไทย และจีน อีกสองปีต่อมาพบใบปลิวในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออีก เข้าใจว่าเป็นของ "พรรคไทยหนุ่ม" ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าคอมมิวนิสต์คิดรวมเอาประเทศของเราเข้าในหมู่ประเทศที่คอมมิวนิสต์ครองแล้ว

ก่อนการอุบัติสงครามโลกครั้งที่ ๒ ชนชาวจีนในประเทศไทยได้รับการสนับสนุนให้เข้าร่วมแนวต่อต้านญี่ปุ่นซึ่งโจมตีประเทศจีนอยู่ก่อนแล้ว องค์การนี้ประกอบด้วยฝ่ายก๊กมินตั๋ง และฝ่ายคอมมิวนิสต์มีชื่อว่า "คณะต่อต้านญี่ปุ่นของประชาชน" ในระหว่างญี่ปุ่นบุกเข้ามาประเทศไทย ในเดือนธันวาคม ๒๔๘๔ และญี่ปุ่นต้องปราชัยยอมจำนนต่อพันธมิตรในเดือนสิงหา ๒๔๘๘ ชาวจีนในประเทศไทยได้เตรียมการต่อต้านญี่ปุ่นอำนวยการโดยคณะต่อต้านญี่ปุ่นของประชาชนมีการฝึกอบรม การสะสมอาวุธยุทโธปกรณ์ทำนองเดียวกับเสรีไทย และยังแสดงตนต่อเจ้าหน้าที่ไทยในการที่จะให้ความร่วมมืออีกด้วย จากผลของการสืบสวนยังปรากฏแน่ชัดว่า คณะต่อต้านญี่ปุ่นของประชาชนทางภาคใต้ยังมีวิทยุรับส่งติดต่อกับต่างประเทศอีกด้วย

เมื่อสงครามสิ้นสุดลงแล้ว พระราชบัญญัติป้องกันคอมมิวนิสต์ถูกยกเลิก พวกคอมมิวนิสต์จึงโผล่จากใต้ดินอยู่ แสดงตนเป็นบางส่วนมีการเปลี่ยนชื่อหนังสือพิมพ์ของตนเป็นฉวนหมินเป้า (มวลชน) และได้จดทะเบียนโดยเปิดเผยเป็นของบริษัทตั้วจงอุ่นฟ้า (บริษัทเพื่อวัฒนธรรมของประชาชน) บริษัทนี้นำเอกสารคอมมิวนิสต์ภาษาจีน ภาษายุโรป และภาษาไทยเข้ามาจากประเทศอื่น ๆ และส่งออกขายตามร้านจำหน่ายหนังสือพิมพ์ทั่วประเทศ โดยเฉพาะทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หนังสือพิมพ์ภาษาไทยหลายฉบับแถลงว่าพรรคคอมมิวนิสต์ได้ตั้งขึ้นในราชอาณาจักรเป็นเวลานานแล้ว พวกจีนคอมมิวนิสต์ซึ่งขณะนั้นตั้งอยู่ที่เมือง เผนาน เรียกร้องให้ถือว่าประเทศไทยเป็นเสมือน "ประเทศบริวารฟาสซิสต์" และในระหว่างนี้เองจากผลของการเผยตัวของจีนคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยยังได้อวดอ้างว่าได้แต่งตั้งข้าหลวงภาค ข้าหลวงประจำจังหวัด และนายอำเภอ ของจีนในประเทศไทยไปบางส่วน ดังได้กล่าวมาแล้วแต่ตอนต้น นอกจากนั้นได้จัดตั้งสมาคมเพื่อการฟื้นฟูต่าง ๆ ขึ้น เช่นองค์การศึกษาของคนจีน สมาคมรวมอาชีพเดียวกัน องค์การที่เป็นอันตรายที่สุดก็คือ สหบาลกรรมกร ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่จะควบคุมการค้า และการอุตสาหกรรมโดยมีความมุ่งหมายที่จะก่อการปฏิวัติขึ้นในที่สุด องค์การคอมมิวนิสต์ได้สะสมกำลังคน กำลังเงิน และใช้หนังสือพิมพ์เป็นปากเสียงโฆษณาชวนเชื่อพวกจีนคอมมิวนิสต์ประชุมกันอย่างเปิดเผย ออกคำแถลงการณ์จนถึงกับจัดการเดินขบวนในกรุงเทพฯ โดยชุมนุมกันในสวนลุมพินีเพื่อออกเดินไปสนามหลวง ส่วนมากผู้นำเป็นชาวจีน แต่มีคนไทยอยู่ด้วยเหมือนกัน

เนื่องจากประเทศไทยเข้าร่วมอยู่ในองค์การสหประชาชาติคอมมิวนิสต์ถูกประกาศว่าผิดกฎหมาย จึงหลบลงใต้ดินไปหมดภายหลังจากรัฐประหารเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐ ครั้น พ.ศ. ๒๔๙๕ รัฐบาลปฏิบัติต่อคอมมิวนิสต์อย่างรุนแรงมีการจับกุมผู้ต้องสงสัยครั้งใหญ่ในเดือน พฤศจิกายน ทำให้พวกคอมมิวนิสต์ต้องหาทางเอาตัวรอดแต่อย่างเดียวก่อน ในปัจจุบันนี้ เมื่อจนมุมเข้าแล้วพวกคอมมิวนิสต์ก็จะต่อสู้ทุกวิถีทาง แม้กระนั้นการดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ก็หาได้หยุดยั้งไม่ การโฆษณาชวนเชื่อยังคงดำเนินการต่อไป

ยังบุคคลบางกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกคอมมิวนิสต์อ้างแก่คนแต่ละกลุ่มว่าจะช่วยเหลือแก้ไขบั่ดเป่าความยากลำบากทั้งหลายของคนกลุ่มนั้นให้ พวกคอมมิวนิสต์บอกแก่ชาวจีนว่าประเทศจีนคอมมิวนิสต์จะช่วย "ป้องกัน" ชาวจีนจากรัฐบาลไทย พวกเช่าที่ทำนาก็จะได้รับส่วนแบ่งพืชผลที่เก็บเกี่ยวได้มากขึ้น ชนชั้นกรรมกรจะได้รับแรงงานและสภาพการทำงานที่ดีกว่าเก่า ข้าราชการที่ได้รับเงินเดือนชั้นต่ำก็จะได้รับเงินเดือนและเลื่อนตำแหน่งให้ดีขึ้น นักศึกษาจะได้รับการยกย่องให้เหมือนกับผู้ใหญ่และให้ทำงานที่น่าตื่นเต้น เช่นเดียวกับผู้ใหญ่พวกหนังสือพิมพ์ก็ถูกล่อว่าจะได้รับเงินเดือนช่วยเหลือสนับสนุนเป็นจำนวนมาก และจะทำให้การขยายหนังสือพิมพ์ได้เป็นจำนวนมาก ๆ ด้วย กลุ่มการเมืองฝ่ายค้านจะได้รับการบอกเล่าว่าจะได้รับโอกาสเข้าร่วมในการบริหารกับรัฐบาล บรรดาพระภิกษุสงฆ์ก็จะได้รับคำบอกอ้างว่า พุทธศาสนากับลัทธิคอมมิวนิสต์นั้นสอดคล้องกัน และอยู่ร่วมกันได้ คอมมิวนิสต์รู้ดีคำมั่นสัญญาต่าง ๆ นี้ ไม่มีทางปฏิบัติตามคำมั่น จึงเป็นเรื่องยาหอมของคอมมิวนิสต์ หรือจะพูดกันตรง ๆ ก็คือ คำหลอกหลวงให้หลงเชื่อ ถ้าประชาชนหลงตามคำลวงปล่อยให้คอมมิวนิสต์เข้ายึดครองแล้ว ผลร้ายจะเป็นเช่นที่กล่าวไว้ในหัวข้อเมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครอง

มีหลักฐานที่เชื่อได้ว่าพวกคอมมิวนิสต์ดำเนินการจัดหาและหลอกลวงคนไปรับการฝึกอบรมในประเทศจีน ประเทศเวียตนามเหนือ และประเทศลาว พวกคอมมิวนิสต์มีที่ซ่อนอาวุธอยู่ในจุดสำคัญทางยุทธศาสตร์ พวกคอมมิวนิสต์มีบทบาทสำคัญในการรวบรวมกรรมกร แม้ว่ารัฐบาลของเราจะได้ตัดรอนอิทธิพลของพวกนี้ลงด้วยการช่วยเหลือสหบาลกรรมกร พวกคอมมิวนิสต์พยายามลักลอบส่งพิมพ์โฆษณาชวนเชื่อ เข้ามาในประเทศอยู่เสมอมา นอกจากนั้นยังปรากฏว่ามีการลักลอบเข้าเมืองอยู่เนือง ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม

พวกคอมมิวนิสต์ได้รับเงินทุนจากหลายทางด้วยกัน เช่น ค่าบำรุงจากสมาชิกซึ่งส่วนมากมีอาชีพและธุรกิจหลายชนิดด้วยกัน เงินบริจาคจากบรรดาผู้ที่เห็นอกเห็นใจและเงินที่รีดเอามาจากเจ้าของสวนยางและพ่อค้าที่ร่ำรวยโดยขู่เข็ญว่าจะลักตัวเอาไปบ้าง

หรือฆ่าเสียบ้าง นอกจากนั้นพวกคอมมิวนิสต์ยังได้ผลกำไรจากบริษัทที่ตนควบคุมอยู่อย่างลับ ๆ และยังอาจจะได้รับเงินจากต่างประเทศอีกด้วย

ตามที่กล่าวมาแล้วนี้เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินหลักของคอมมิวนิสต์ ถ้าผู้อ่านเห็นว่าลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นเพียงความเพ้อฝันของตนหรือเชื่อว่าลัทธิคอมมิวนิสต์จะไม่เป็นอันตรายอย่างจริงจังในอนาคตของประเทศเรานั้น นับว่าเป็นการหลงผิดอยู่มาก แต่ถ้าเรารู้วิธีการและกลวิธีของคอมมิวนิสต์แล้วช่วยกันป้องกัน ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลจึงจะเชื่อได้ว่าปลอดภัย ทั้งนี้อาจจะชี้ให้เห็นได้ว่า ในระยะแรก ๆ ในปี ๒๔๖๓ คอมมิวนิสต์เพิ่งก่อตั้งในประเทศไทย ซึ่งมีหัวหน้าใหญ่ส่งมาดำเนินงานจากต่างประเทศภายหลังจากการฝึกอบรมดีแล้ว ครั้นโฮจิมินห์เข้ามาในประเทศไทยราว พ.ศ. ๒๔๗๑ ต่อมาอีกไม่กี่ปีเราจึงรู้ว่ามีคอมมิวนิสต์ในประเทศไทย เพราะเกิดการจับกุมที่จังหวัดอุดร-ธานี และมีการเดินขบวนที่จังหวัดขอนแก่น ต่อจากนั้นเหตุการณ์ก็ปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ความจริงคอมมิวนิสต์ดำเนินการใต้ดินตลอดมา จนกระทั่งถึงการจับกุมผู้ต้องสงสัยครั้งใหญ่เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๕ จึงบ่งชัดว่ามีองค์การคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยอย่างจริงจังครั้นเมื่อถึง พ.ศ. ๒๕๐๔ มีการจับกุมคอมมิวนิสต์ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือลงโทษอย่างรุนแรง แต่คอมมิวนิสต์ก็หาได้หยุดยั้ง ได้ตั้งหน่วยกองโจรต่อสู้กับเจ้าหน้าที่รัฐบาลจนบัดนี้ และเป็นที่คาดหมายว่าคอมมิวนิสต์ยึดพื้นที่บางส่วนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือจัดตั้งกองบัญชาการขึ้นแล้ว ทางภาคเหนือแม้วแดงที่ได้รับการฝึกอบรมจากเวียตนามเหนือแล้วได้ต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ของเราไม่หยุดหย่อน ทางภาคใต้ก็มีหน่วยกองโจรเช่นเดียวกัน จึงนับว่าคอมมิวนิสต์ได้ขยายตัวกว้างขวางออกไปมากในระยะ ๕๑ ปี ด้วยเหตุนี้ เราคนไทยผู้รักชาติรักเสรีภาพจึงต้องร่วมกันสร้างสันติเพื่อความผาสุกของคนไทยต่อไปโดยไม่หยุดหยั้ง

การดำเนินงานในชนบท

ในระยะแรกมุ่งก่อให้เกิดการปฏิบัติเปลี่ยนแปลงการปกครองตามระบบของคอมมิวนิสต์ด้วยการดำเนินงานในกรุงเทพ ฯ มีการสะสมกำลังคน กำลังเงิน ประชุมกัน

อย่างเปิดเผยจัดการเดินขบวนดังได้กล่าวมาแล้ว แต่เนื่องจากรัฐบาลต่อต้านด้วยความเข้มแข็งคอมมิวนิสต์จึงเปลี่ยนแปลงนโยบายแทรกซึมบ่อนทำลายในชนบท เป็นวิธีการตีรอบนอกจากท้องที่กันดารที่ข้าราชการเข้าไม่ถึง เป็นทำนอง "ป่าล้อมบ้าน บ้านล้อมเมือง เมืองล้อมกรุง" และต้องการให้เกิดสงครามยืดเยื้อ ดำเนินการเลียนแบบเวียดนามเหนือหรือเวียดกง

วิธีการแทรกซึมของคอมมิวนิสต์ในชนบทนั้น คอมมิวนิสต์ได้กระทำเป็นขั้นตอน โดยพิจารณาถึงพื้นฐานทางเศรษฐกิจเป็นรากฐานในการกำหนดนโยบายและการวางแผนของตน นอกจากนั้นได้พิจารณาเหตุผลทางการเมือง การสังคม และการบริหารงานของรัฐเป็นเครื่องมือสนับสนุน โดยวิธีโฆษณาชวนเชื่อเป็นเครื่องมือสนับสนุนซึ่งนับว่าเป็นอาวุธสำคัญยิ่ง

๒.๑ วิธีการและความมุ่งหมายของการแทรกซึม คอมมิวนิสต์ได้กำหนดวิธีการและความมุ่งหมายในการแทรกซึมไว้ คือ

- ต้องการเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์
- สร้างความขัดแย้งทางการเมือง
- สร้างความจงเกลียดจงชังรัฐบาลไทย
- ต้องการหาพื้นที่ทำมาหากินให้แก่พลเมืองของตน
- หวังที่จะได้ผลทางเศรษฐกิจและความอุดมสมบูรณ์ของประเทศไทย

ข้อขัดแย้งทางการเมืองนั้นก็คือ โดยที่ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย และมีความสัมพันธ์กับมิตรประเทศประชาธิปไตยด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐ ฯ ทำให้ฝ่ายคอมมิวนิสต์เคียดแค้น จึงได้โฆษณาชวนเชื่อว่าประเทศไทยเป็นเมืองขึ้นของอเมริกาแบบใหม่ เพราะทำให้คอมมิวนิสต์ขยายตัวได้ยากยิ่งขึ้น

อนึ่งประเทศไทยได้พยายามต่อต้านการปราบปรามการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ จึงเป็นอีกทางหนึ่งที่สร้างความเคียดแค้น เพราะความต้องการที่จะครองเอเซียตะวันออกเฉียงใต้นี้ชะงักงันไป

จีนคอมมิวนิสต์มีความตั้งใจที่จะยึดครองประเทศไทย นอกจากเป็นศูนย์กลางภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ที่เหมาะสมดังกล่าวแล้ว ยังหวังที่จะได้ผลทางเศรษฐกิจในความอุดมสมบูรณ์ หรืออาจถึงกับขยายพลเมืองอันแออัดของตนมาสู่พื้นที่ตอนนี้ นั่นคือการขยายอาณาเขตและแย่งดินแดนที่รักของเรานั่นเอง

๒.๒ เป้าหมายของคอมมิวนิสต์ พิจารณาโดยทั่วไปแล้ว การที่คอมมิวนิสต์เข้าแทรกซึมบ่อนทำลายในกลุ่มประชาชน ก็เพื่อยุยงให้เกิดการสับสนระส่ำระสายกระด้างกระเดื่องต่อรัฐบาลตลอดจนข้าราชการเกิดความหวาดกลัวคอมมิวนิสต์ และพร้อมกันนั้นก็เป็นการข่มขวัญข้าราชการพร้อมกันไป และในโอกาสเดียวกันคอมมิวนิสต์จะให้การช่วยเหลือเอาอกเอาใจ สร้างความพอใจแก่ประชาชน ในตอนนี้จะเป็นระยะหาพรรคหาพวกไปพร้อมกัน การกระทำดังกล่าวนี้จะขยายตัวกว้างขวางออกทุกที ในขณะนี้เป็นที่เชื่อได้ว่ามีกองอำนวยการขึ้นในประเทศไทย เพื่อสั่งงานไปยังท้องที่ต่าง ๆ เป้าหมายสำคัญในการกระทำดังกล่าว ก็เพื่อเอาประเทศไทยเป็นประเทศบริวารของคอมมิวนิสต์นั่นเอง

๓. **เครื่องมือสำคัญในการดำเนินการ** การโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ที่มีอิทธิพลมากก็คือ วิทยุปักกิ่ง ฮานอย ขบวนการประเทศลาว และเสียงประชาชนแห่งประเทศไทย ส่วนที่สำคัญไม่น้อยไปกว่าวิทยุปักกิ่งคือ การติดต่อตัวต่อตัว นอกจากนั้นก็มีส่วนประกอบ เช่น ใบปลิว คำแถลงการณ์ การกระพือข่าว บัตรสนเท่ห์ บทความสาส์นตอบโต้ บัตรปีใหม่ และการอบรม

๔. **กลวิธีของคอมมิวนิสต์** ก่อนดำเนินการ คอมมิวนิสต์ที่ถูกส่งไปตามชนบทจะทำการสำรวจจุดอ่อนในด้านการครองชีพ การปกครอง และการคุ้มครองป้องกันเพื่อหาวิธีการดำเนินการที่ถูกใจประชาชน พร้อมกันนั้นก็โจมตีรัฐบาลและข้าราชการให้เกิดความจงเกลียดจงชัง โดยมีความมุ่งหมายให้จับอาวุธขึ้นต่อสู้เพื่อล้มล้างรัฐบาลในที่สุด

วิธีการคอมมิวนิสต์เข้าถึงประชาชนอาจแยกกล่าวได้ดังต่อไปนี้

– สภาวะของครอบครัว

- สภาวะทางจิตใจ
- เหตุผลทางด้านการบริหารของรัฐบาล
- เหตุผลทางด้านการเมือง

๔.๑ สภาวะทางครอบครัว เนื่องจากความยากจนค่นแค้นของครอบครัวชาวกสิกร ซึ่งมีอาชีพการทำนาเป็นอาชีพหลักถึง ๘๐ % และประกอบอาชีพที่ขาดหลักวิชาเป็นส่วนใหญ่ ผลผลิตที่ได้จึงต่ำไม่พอเพียงแก่การใช้จ่ายในการบริโภคและอุปโภค และยังมีชาวนาเกือบร้อยละ ๔๐ ไม่มีนาของตนเอง ซึ่งต้องจ่ายค่าเช่านาอีกส่วนหนึ่ง ส่วนราคาผลผลิตก็ไม่แน่นอน การทำนาหรือเกษตรกรรมอย่างอื่นจึงเป็นการเสี่ยงมีผลถึงความเป็นอยู่ สุขภาพ โรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ตามมา ด้วยเหตุนี้คอมมิวนิสต์จึงถือโอกาสโจมตีต่าง ๆ เช่น

- รัฐบาลทอดทิ้งไม่เหลียวแลกสิกร
- พ่อค้า เจ้าหนี้ เอาเปรียบ เบียดเบียนกสิกร

นอกจากการโจมตีดังกล่าว คอมมิวนิสต์สร้างความหวังลม ๆ แล้ง ๆ ว่า ถ้าราษฎรร่วมมือสนับสนุนคอมมิวนิสต์ ๆ จะขจัดความทุกข์ยากนี้ให้หมดสิ้นไป และยังจะให้เสรีภาพในทรัพย์สิน ยกระดับการครองชีพของกสิกรให้ดีขึ้น ทั้งนี้เป็นวิธีการอย่างหนึ่งของคอมมิวนิสต์ที่จูงใจให้ประชาชนหลงเชื่อสมัครเข้าเป็นพรรคพวก

๔.๒ สภาวะทางจิตใจ สภาพทางจิตใจของกสิกรชนบท ได้ถูกบีบบังคับในการครองชีพ ต้องทนกับความทุกข์ความยากลำบากมาช้านาน ความจริงนั้นประชาชนอยู่มาด้วยความสุข แม้จะต้องประสบกับความยากลำบากก็ตาม เพราะส่วนมากเขาเหล่านั้นเป็นคนมักน้อย แต่เมื่อคอมมิวนิสต์มาจี้จุดอ่อนประกอบด้วยประชาชนมีความรู้น้อย ความรู้สึกนี้จึงเกิดประทุขึ้น ความรู้สึกนี้อาจแยกได้ตามสาเหตุ คือ

๔.๒.๑ ความเสื่อมโทรมทางจิตใจ เนื่องจากความทุกข์ความอดอยากแร้นแค้นเป็นเหตุให้เกิดการดิ้นรน คอมมิวนิสต์จึงถือโอกาสเสแสร้งหยิบยื่นความเห็นอกเห็นใจ และช่วยเหลือเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อหวังผลตามแผนการ

๔.๒.๒ ความเคียดแค้นชิงชัง เนื่องจากสภาพการถูกบีบบังคับของผู้มีอำนาจได้แก่นายจ้าง นายทุน เจ้าหนี้ และผู้มีอำนาจทางราชการ ซึ่งพยายามสร้างอาณาจักรความหวั่นกลัว และเสริมสร้างความร่ำรวยและบารมีให้แก่ตนเอง คอมมิวนิสต์จึงได้อ้างเหตุการณ์นี้เข้ามาเกลี้ยกล่อมประชาชนพร้อมกับสร้างความเคียดแค้น เพื่อให้เกิดการแตกแยก

๔.๒.๓ ความหวั่นวิตกและความเกรงกลัว เกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ส่วนมากทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นโรคขาดอาหาร เมื่อเกิดการเจ็บป่วยขาดนายแพทย์ให้การรักษาพยาบาล คอมมิวนิสต์จึงถือโอกาสจัดหาหมอเถื่อนให้บริการรักษาพยาบาลโดยไม่คิดค่าตอบแทน แต่หวังผลทางน้ำใจเพื่อประชาชนจะให้ความร่วมมือกับตน

๔.๒.๔ ความไม่ปลอดภัยของตนเองและครอบครัว ภัยต่าง ๆ รวมทั้งภัยธรรมชาติ เช่นน้ำท่วม ไฟไหม้ ประชาชนชาวชนบทมีลักษณะถูกทอดทิ้ง เจ้าหน้าที่ไม่อาจให้ความคุ้มครองจากโจรผู้ร้าย นอกจากนั้นผู้มีอำนาจบางคนยังข่มขู่ราษฎรกดขี่รังแกไม่ให้ความเป็นธรรม ทางรัฐบาลไม่อาจให้ความคุ้มครองป้องกันช่วยเหลือได้ทั่วถึง เท่ากับประชาชนขาดที่พึ่ง ก็จำต้องหาที่พึ่งเกาะ เมื่อคอมมิวนิสต์แทรกซึมเข้ามาสามารถช่วยเหลือ เช่น วัว ควายไม่หาย เพราะพวกโจรผู้ร้ายหมดไป ก็ย่อมเป็นที่พอใจของชาวบ้าน และเกิดความนิยมคอมมิวนิสต์

๔.๒.๕ สภาพทางการศึกษาต่ำ เนื่องจากมาตรฐานการศึกษาของประชาชนต่ำจึงทำให้ประชาชนได้รับการยุยงส่งเสริมได้ง่าย เพราะขาดการยั้งคิด ขาดการไตร่ตรองที่ดี ขาดความรู้เท่าไม่ถึงการ จึงถูกพวกคอมมิวนิสต์หลอกลวงให้สมยอมกระทำการต่าง ๆ ได้โดยง่าย เช่น การโฆษณาชวนเชื่อว่า อเมริกายึดครองประเทศไทยแล้วขอให้ประชาชนช่วยกันจับอาวุธขึ้นต่อต้าน เป็นต้น

๔.๒.๖ ความมักใหญ่ใฝ่สูงของประชาชนเอง คอมมิวนิสต์พยายามหลอกลวงสร้างความหวังว่า เมื่อคอมมิวนิสต์เข้าปกครองประเทศ ผู้ที่เข้าร่วมงานกับ

พรรคของเขาจะได้เป็นใหญ่เป็นโต เช่น เป็นนายร้อย นายพัน นายอำเภอ หรือตำแหน่งอื่นๆ ที่มีเกียรติ บางครั้งก็โฆษณาว่า จะแบ่งที่ดินที่ไร่ที่นาจากเจ้าของที่ดิน และคำหลอกลวงอื่น ๆ ด้วยเหตุนี้ประชาชนผู้ใฝ่สูงผู้มีความโลภจึงยอมเป็นเครื่องมือของคอมมิวนิสต์

๔.๒.๗ สภาวะความจำยอม เกี่ยวกับความผูกพันธ์ทางสายโลหิตและทางสังคมจูงกันไป จึงมีการช่วยเหลือ เช่น การส่งเสบียงอาหารให้แก่ญาติของตนที่เป็นทหารป่า หรือรวมเข้าเป็นพรรคพวก บางคนอาจเป็นห่วงลูกหลานกลัวจะอดอยาก บางรายถูกบังคับให้เกิดความกลัวจึงยอมทำตามที่คอมมิวนิสต์ต้องการ

๔.๓ เหตุผลทางด้านการบริหารงานของรัฐบาล เหตุผลนี้ส่วนใหญ่เกิดจากการดำเนินงานของรัฐบาล และการปฏิบัติงานของข้าราชการซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐบาล มีลักษณะไปในทางหาประโยชน์และกอบโกยผลประโยชน์ส่วนตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การปฏิบัติติดต่อประชาชน ซึ่งมีข้าราชการบางคนนิยมใช้ระบบเจ้าขุนมูลนายการปฏิบัติ การล่าช้าไม่สุภาพต่อประชาชนเหล่านี้เป็นต้น ก่อให้เกิดผลทำลายจิตใจประชาชนและสร้างความเคียดแค้น นี่แหละกลายเป็นปมเด่นของคอมมิวนิสต์ใช้เป็นกลยุทธโฆษณาชวนเชื่อ ในเรื่องนี้อาจแยกพิจารณาได้พิจารณาได้เป็น ๓ ด้าน คือ

- ด้านระบบการปกครองของราชการ
- ด้านระบบงานของทางราชการ
- ด้านตัวของข้าราชการ

๔.๓.๑ ด้วยระบบการปกครองของราชการ แม้ว่าสังคมของชาติจะอยู่ในระบอบประชาธิปไตย แต่ในลักษณะระบบงานกลับอยู่ในลัทธิรวบรวมอำนาจและแม้กระนั้น การปฏิบัติงานของทางบริหารราชการยังนำเอาลัทธิเจ้าขุนมูลนายเข้ามาใช้ ไม่เป็นการส่งเสริมให้ราชการแผ่นดินก้าวหน้า แต่กลับทำให้เกิดการล่าช้าในการปฏิบัติงาน และเป็นช่องทางให้เกิดการแสวงหาผลประโยชน์อันมิชอบ มีการทุจริตต่างๆ เกิดขึ้น

๔.๓.๒ ด้านระบบงานของทางราชการ การพิจารณาเหตุผลในด้านระบบงานของทางราชการนั้น เมื่อได้พิจารณารอบ ๆ ด้านให้ซึ้งเข้าไปถึงระบบแผนงานแล้ว จะเห็นได้ว่าระเบียบแบบแผนของทางราชการมีลักษณะเป็นการสับสนและยากเกินกว่าที่จะเข้าใจ โดยเฉพาะระเบียบบางอย่างก็รัดกุมพอ บางอย่างก็เข้มงวดเกินไป และบางอย่างก็เป็นโอกาสให้เลือกปฏิบัติได้ และอาจจะเป็นบ่อเกิดให้ข้าราชการประพฤติมิชอบ ปัญหานี้จึงเป็นโอกาสให้คอมมิวนิสต์โจมตีได้โดยง่าย โดยแอบอ้างกล่าวว่าแบบแผนของทางราชการไม่ดี ไม่มีประสิทธิภาพ ความเจริญจึงไม่เกิดขึ้น ทำให้ประชาชนยากจน

๔.๓.๓ ด้านตัวข้าราชการ ในด้านนี้อาจแยกพิจารณาได้กว้าง ๆ ดังนี้

- การวางตัวของข้าราชการ
- การช่วยเหลือสงเคราะห์ประชาชน
- ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่
- ปัญหาการทุจริต

ว่าถึงการวางตัวของข้าราชการนั้น จะเห็นว่าข้าราชการส่วนมากติดนิสัยสืบเนื่องแสดงตนเป็นเจ้าขุนมูลนาย มักแสดงตนดีกว่า เก่งกว่าประชาชน ทำตนเป็นนายประชาชน แสดงความมีอำนาจ ความมีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ของตนข่มขู่ประชาชน เป็นเหตุให้ประชาชนรังเกียจไม่ร่วมกับทางราชการพัฒนาต่าง ๆ เท่าที่ควร ดังนั้น คอมมิวนิสต์จึงถือโอกาสนี้ยุยงส่งเสริมประชาชนให้เกิดความเข้าใจผิดในฐานะของรัฐบาล ยุให้ร่วมมือกันเข้าต่อต้านในที่สุด

การสงเคราะห์ช่วยเหลือประชาชน ข้าราชการจะต้องให้การบริหารและสงเคราะห์ช่วยเหลือประชาชนตามควรแก่กรณี แต่มีข้าราชการจำนวนไม่น้อยที่ยังกดขี่ข่มเหงราษฎร เพราะอยากแสดงความเด่น ความมีอำนาจ และอาจแสวงหาประโยชน์อันมิชอบ

ความรู้ความสามารถของข้าราชการ ยังมีบางส่วนไม่เข้าสู่มาตรฐาน ไม่สามารถยกฐานะของตนเอง ข้อสำคัญไม่สามารถปรับตนเองให้เข้ากับประชาชนได้ ไม่

สามารถสร้างความไว้วางใจ สร้างศรัทธาความเชื่อให้เกิดแก่ประชาชน จึงไม่สามารถจูงใจประชาชน ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในกรอบการปกครองระบอบประชาธิปไตย

การทุจริตในวงราชการ เจ้าหน้าที่บางส่วนบางคนใช้อำนาจหน้าที่เบียดบังเอาทรัพย์สินของราษฎร กลั่นแกล้งราษฎรในทางมิชอบ ทำให้ราษฎรเดือดร้อนและทำให้เสื่อมศรัทธาเจ้าหน้าที่ของทางราชการ และการบริหารงานของประเทศ

๕. **เหตุผลทางด้านการเมือง** ประเทศไทยใช้ระบบเสรีประชาธิปไตยเป็นระบบบริหาร ซึ่งอยู่ในกลุ่มเสรีประชาธิปไตยโดยมีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำ แต่อย่างไรก็ดี เรามีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข มีพระพุทธศาสนาเป็นที่เคารพบูชาของประชาชน คอมมิวนิสต์จึงไม่อาจใช้กรรมวิธีทางการเมืองเพื่อเอาชนะใจรัฐบาลได้ จึงหันมาใช้วิธีสร้างศรัทธาความเชื่อต่อประชาชน ให้การแทรกซึมบ่อนทำลายจากรอบนอกดังได้กล่าวมาแล้ว ด้วยการโฆษณาชวนเชื่อใส่ร้ายป้ายสีการบริหารงานของรัฐบาล บุคคลของรัฐบาลเพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อ แล้วจะได้ช่วยเหลือคอมมิวนิสต์ก่อการวุ่นวาย จนในขณะนี้ตั้งกองโจรตามจุดต่าง ๆ ส่วนมากทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ขั้นตอนและวิธีปฏิบัติงาน

วิธีการแทรกซึมมีวิธีการต่าง ๆ ที่คอมมิวนิสต์ใช้ปฏิบัติการอาจแยกได้ดังนี้

- การเข้าแทรกซึม
- สำรวจข้อมูล
- สร้างบุญคุณ
- สร้างความไว้วางใจ
- ยุยงโดยการตำหนิจุดอ่อนของทางราชการ
- ปลุกปั่นให้หลงเชื่อ
- แสดงตน
- จัดตั้งกองโจรประจำหมู่บ้าน

- จัดตั้งหน่วยกำลังท้องถิ่น สัมพันธ์กันและช่วยเหลือกัน
- จัดตั้งหน่วยประจำการ
- ก่อการจลาจลและก่อวินาศกรรม
- ก่อการปฏิวัติ

ขั้นต้นคอมมิวนิสต์จะส่งผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมเป็นอย่างดีแล้ว เข้าไปแทรกซึมอยู่ในหมู่บ้าน โดยการอำพรางตนเป็นบุคคลอาชีพต่าง ๆ เข้าไปทำความสนิทสนมกับประชาชน ที่อยู่ห่างไกล เช่น แสดงตนเป็นพ่อค้า คนขายของ

เมื่อเข้าไปอยู่แล้วก็พยายามสำรวจข้อมูล ฐานะความเป็นอยู่ ข้อทุกยากเดือดร้อน ตลอดจนข้อขัดแย้งของครอบครัว ความขัดแย้งของบุคคลกับทางราชการหรือเจ้าหน้าที่ และข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำมาประมวลวางแผนดำเนินการ

ผู้เข้าแทรกซึมเหล่านี้จะพยายามสร้างความดี ความเมตตาปรานี(อารี) เพื่อให้ชาวบ้านมีความรัก เกิดความเชื่อถือและในที่สุดไว้วางใจ การปฏิบัติดังกล่าว ได้แก่ การแจกยารักษาโรค การรักษาพยาบาล การช่วยเก็บเกี่ยวข้าว การทำงานต่าง ๆ ในหมู่บ้าน การให้เงินเล็ก ๆ น้อย ๆ ช่วยเหลือครอบครัว

เมื่อชาวบ้านมีความไว้วางใจแล้ว ผู้แทรกซึมจะพยายามชี้ช่องให้ชาวบ้านเห็นข้อผิดพลาด ปมด้อย การปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องของทางราชการ ของข้าราชการทีละเล็กทีละน้อย แล้วเน้นหนักขึ้นทุกวัน จนกระทั่งเป็นการตำหนิรัฐบาล เพื่อให้ประชาชนเกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ ว่ารัฐบาลทอดทิ้ง รัฐบาลเอาเปรียบ

บางครั้งบางคราวพวกคอมมิวนิสต์อาจปลอมแปลงตนเป็นเจ้าหน้าที่ทำการข่มขู่รังแกชาวบ้าน เพื่อแสร้งให้เห็นความไม่เอาใจใส่ของรัฐบาล เพื่อสร้างความจงเกลียดจงชังรัฐบาล บางครั้งอาจสร้างข่าวลือ ความบกพร่องต่างๆ ของรัฐบาลให้ประชาชนเห็นอย่างชัดแจ้ง เป็นเครื่องมือปลุกปั่นส่งเสริมเพื่อชี้จุดอ่อน และเห็นว่า การดำเนินงานขั้นต่าง ๆ ผ่านมาได้ผล คอมมิวนิสต์ก็จะแสดงตัวในรูปต่าง ๆ อาทิ เรียกกลุ่มตัวเองว่า

"ขบวนกลุ่มสามัคคีธรรม" "ขบวนการชาวนารักชาติ" เป็นต้น การกระทำตามกล่าวเป็นการหลอกลวงในระยะก่อนที่จะเข้าสู่ "พรรคคอมมิวนิสต์"

เมื่อคอมมิวนิสต์สามารถสะสมพรรคพวกได้เป็นกลุ่มก้อนแล้ว จากนั้นก็ค่อยๆ ดำเนินการขยายตัวต่อไปในหมู่บ้านใกล้เคียง เพื่อรวมกำลังให้ได้มากขึ้นตามลำดับ

ในการแทรกซึมดังกล่าวนี้ คอมมิวนิสต์ส่งคนของตนไปทำการตามท้องที่ต่าง ๆ กระจายโดยทั่วไป ส่วนมากส่งไปในท้องที่กันดารที่ถนนหนทางไปไม่ถึง จะได้ทำการได้สะดวก ไม่ถูกรบกวนจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล เมื่อมีกำลังพอสมควรและมากพอแล้ว คอมมิวนิสต์ก็จะแสดงตัวชัดแจ้งออกมา ซึ่งแม้ชาวบ้านจะรู้ว่าเป็นลัทธิไม่ดีก็เปลี่ยนใจได้ยากเสียแล้ว

วิธีขยายตัวของคอมมิวนิสต์ ในขั้นแรกส่งเจ้าหน้าที่ของพรรคที่ไว้วางใจได้คนหนึ่งหรือสองคนเข้าไปในหมู่บ้านหนึ่ง เจ้าหน้าที่ของพรรคจะหาสมาชิกเพิ่มขึ้นสามนาย และเจ้าหน้าที่คนนั้นจะทำหน้าที่เลขานุการ ในขั้นต่อไปสมาชิกทั้งสามจะหาสมาชิกอีกคนละสามคน แล้วจะแต่งตั้งสมาชิกที่หามาได้ใหม่นี้เป็นหัวหน้ากลุ่ม การขยายตัวของคอมมิวนิสต์จะทำต่อไปโดยคนหนึ่งหาสมาชิกเพิ่มสามคนเรื่อยไปดังกล่าวแล้ว สมาชิกใหม่นี้จะรู้จักเฉพาะบุคคลที่ชักชวนเข้าเป็นสมาชิกเท่านั้น

วิธีการเข้าถึงประชาชนของคอมมิวนิสต์ เจ้าหน้าที่ของพรรคและสมาชิกคนต่อ ๆ ไปที่ทำหน้าที่หาสมาชิก จะดำเนินการสำรวจข้อมูลร่วมกิน ร่วมนอน สร้างบุญคุณร่วมทำงาน ร่วมให้ความคิดเห็น สร้างความไว้วางใจในขั้นต่อไป ก็มีการอบรมโดยแฝงการยุยงส่งเสริมให้เกลียดชังรัฐบาล

เมื่อรวมคนเป็นกลุ่มก้อนมีจำนวนสมาชิกมากเพียงพอและปลุกใจรวมเข้าเป็นพรรคพวกได้แล้ว ก็จะดำเนินการตามลำดับ คือ จัดตั้งกองโจรประจำหมู่บ้านระดับหมู่ (มี ๘–๑๐ คน) ติดอาวุธโดยอ้างว่าเพื่อป้องกันคุ้มครองหมู่บ้านของตนเอง แล้วจัดตั้งหน่วยกำลังท้องถิ่นซึ่งมีกำลังมากขึ้น และมีเขตกว้างขวางขึ้น จากนั้นก็จัดตั้งหน่วยกำลังประจำ

การ คือ ทหารประจำการของคอมมิวนิสต์นั่นเอง เมื่อรวมกำลังมากขึ้นก็จัดกำลังเป็นกองทัพขึ้น

ในระยะเริ่มก่อตั้งกองโจรประจำหมู่บ้าน และต่อ ๆ มาจะมีการต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลและเป็นที่เชื่อได้ว่าขณะนี้คอมมิวนิสต์ได้จัดตั้งหน่วยกำลังท้องถิ่นขึ้นแล้ว กับอาจจัดตั้งหน่วยกำลังประจำการในอนาคต ทั้งนี้เพราะคาดหมายว่าคอมมิวนิสต์ได้จัดตั้งกองบัญชาการขึ้นแล้วในประเทศไทย

หากว่าคอมมิวนิสต์ได้ก่อตั้งกองทัพขึ้นแล้วสภาพของประเทศของเราจะเหมือนกับเวียดนามใต้ หรือประเทศลาวในขณะนี้ นั่นคือรบราฆ่าฟันกันเอง และเมื่ออ่อนกำลังลงแล้ว ก็ต้องตกเป็นเมืองขึ้นของประเทศอื่น ๆ จึงขอให้คนไทยผู้รักชาติจงตระหนักและสังวรณ์ในเรื่องนี้ไว้พร้อมกับร่วมกันคิด ร่วมกันทำเพื่อสันติสุขต่อไป

สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์

กล่าวโดยทั่วไป บุคคลที่คอมมิวนิสต์รับเข้าเป็นสมาชิกอาจแบ่งได้ ๓ ประเภท คือ

- สมัครใจเข้าเป็นสมาชิกด้วยใจชอบ
- พวกที่กลับใจเข้ามาร่วม
- พวกที่ถูกหลอกลวงให้หลงผิดเป็นชอบ

๑. **พวกที่กลับใจเข้ามาเป็นสมาชิกด้วยใจชอบ** บุคคลประเภทนี้เป็นประเภทย่อย ๆ ได้หลายประเภท นับตั้งแต่นักอุดมคติไปจนถึงพวกอาชญากร บุคคลเหล่านี้มองเห็นตนไม่มีอนาคตที่จะรุ่งเรืองได้ในสังคมที่กำลังเป็นอยู่ บางคนอาจจะผิดหวังในชีวิต บางคนทำผิดกฎหมายบ้านเมือง บางคนก็ปรารถนาที่จะเปลี่ยนระบบสังคมที่เป็นอยู่ มีบางพวกที่แสดงความปรารถนาที่จะแสดงความเด่น และเชื่อมั่นในตนเองบ้างก็ต้องการได้ตำแหน่งใหม่ที่ตนเองควรจะได้รับจากโอกาสที่แสดงความสามารถ

๒. **พวกที่กลับใจมาเข้าร่วม** การเข้าเป็นสมาชิกของพวกนี้บางกลุ่มก็เนื่องจากความไม่พอใจในการกระทำของรัฐบาล และการปกครองของรัฐบาลปัจจุบัน

ประเภทนี้รวมไปถึง ทหาร ตำรวจ และเจ้าหน้าที่ถูกจับไปเพราะทำผิดกฎหมายผิดวินัย บางกลุ่มก็ลักภัยทางการเมือง

๓. **พวกที่ถูกหลอกลวงให้หลงผิดเป็นชอบ** สมาชิกประเภทนี้อาจแบ่งได้เป็น ๓ พวกใหญ่ ๆ

- หลงผิดเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการ
- พวกที่เป็นกบฏด้วยความบริสุทธิ์ใจมาก่อน
- พวกเด็ก ๆ ที่ถูกชักชวนไปอบรม

พวกที่หลงผิดเป็นชอบนี้ เป็นสมาชิกขึ้นด้วยกรรมวิธีชักจูงใจของคอมมิวนิสต์เป็นสำคัญ ผู้ที่อ่อนการศึกษาขาดเหตุผลเป็นผู้ที่รับได้ง่าย การหลอกลวงของคอมมิวนิสต์ พร้อมด้วยสร้างความเชื่อให้แก่พวกนี้ เด็ก ๆ ที่ถูกหลอกลวงไปให้การศึกษาต่อ เมื่อเข้าโรงเรียนคอมมิวนิสต์แล้ว คอมมิวนิสต์จะล้างสมอง และสร้างศรัทธาความเชื่อด้วยวิธีการต่าง ๆ เกิดหลงผิดไปต่าง ๆ

วิธีการหลอกลวงของคอมมิวนิสต์

จากการศึกษาการกระทำของคอมมิวนิสต์ที่ได้โฆษณาชวนเชื่ออยู่ตามชนบททั่ว ๆ ไป ซึ่งถ้าพิจารณาด้วยความรอบคอบแล้ว เป็นเรื่องเคลือบแฝงด้วยการหลอกลวงประชาชนแต่ก็เป็นเรื่องที่ควรจะทราบว่า ข้อความหลอกลวงเหล่านั้นมีอย่างไร หรือใช้วิธีใดบ้างดังจะกล่าวดังต่อไปนี้

การสร้างความหวัง

๑.๑ ทางเศรษฐกิจ คอมมิวนิสต์หลอกลวงให้คำมั่นสัญญาว่า ถ้าคอมมิวนิสต์ปกครองจะช่วยทางเศรษฐกิจ ดังต่อไปนี้

- จะจ่ายรถแทรกเตอร์มาช่วยในการทำนา ทำไร่ และเครื่องจักรกลอื่น ๆ ก็จะส่งมาช่วยเช่นเดียวกัน

- ถ้าคอมมิวนิสต์ได้ชัยชนะจะยึดที่ดินคนมั่งมีมาแบ่งให้ชาวไร่ชาวนาจะมีที่ทำมาหากินของตนเอง
- ถ้าสมัครเป็นสมาชิกของคอมมิวนิสต์แล้ว ตนเองจะได้รับเงินเดือนค่าเลี้ยงดูอย่างดี
- ถ้าคอมมิวนิสต์ชนะจะจัดการปกครองแล้วจะไม่มีคนมั่งมี และคนยากจนทุกคนจะมีฐานะเท่ากันหมดโดยนำทรัพย์ของคนมั่งมีมาเฉลี่ยให้คนจน

๑.๒ การสังคม คอมมิวนิสต์หลอกลวงโดยให้คำมั่นว่าจะปรับปรุงสังคมให้ดีขึ้นเห็นทันตา ถ้าคอมมิวนิสต์เข้าปกครองประเทศ

- จะคุ้มครองให้ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน จะไม่มีใครรังแกลักขโมยโค กระบือ
- บ้านเมืองและชนบทจะมีความสงบสุข โดยไม่ต้องทำงานก็มีกินเปรียบเทียบกับศาสนาพระศรีอริยะ

๑.๓ การปกครอง ในด้านการปกครอง คอมมิวนิสต์ให้ความหวัง คือ

- เมื่อคอมมิวนิสต์ได้ปกครองประเทศ ผู้ที่เป็นสมาชิกของคอมมิวนิสต์จะได้รับตำแหน่งต่าง ๆ เช่น นายร้อย นายพันทหาร นางพยาบาล นายอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัด
- คอมมิวนิสต์โฆษณาชวนเชื่อว่า การปกครองตามระบอบปัจจุบันเป็นการปกครองที่ไม่ยุติธรรม ไม่เหมาะสม สู้ระบอบการปกครองคอมมิวนิสต์ไม่ได้ โดยอ้างว่าการปกครองระบอบปัจจุบันนี้ ทำให้ข้าราชการมีอำนาจกดขี่ข่มแหงราษฎรชาวชนบทผู้ยากจน ข้าราชการไม่เอาใจใส่ดูแลทุกข์สุข และไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ชาวชนบทผู้อยู่ไกลความเจริญ
- ข้าราชการผู้ใหญ่มีอำนาจกอบโกยผลประโยชน์

๑.๔ ทางการเมือง คอมมิวนิสต์หลอกลวงสร้างความหวังในทางการเมืองว่า

- ผู้ช่วยงานกับคอมมิวนิสต์จะได้ตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกของพรรคจะมีอำนาจยิ่งใหญ่
- ชาวไร่ชาวนาจะมีตำแหน่งหน้าที่และบทบาททางการเมือง กลุ่มเยาวชน กลุ่มสตรี กลุ่มอาชีพต่าง ๆ จะมีสิทธิเสรีภาพ และได้รับประโยชน์
- ในที่สุดยั่วยุให้เกิดการต่อสู้เพื่อพรรค เพื่อมวลชน ถึงแม้จะตายก็ตายอย่างวีรบุรุษซึ่งมีเกียรติสูง

๑.๕ การสร้างภาวะใหม่แก่สังคม ในเบื้องแรกคอมมิวนิสต์จะสร้างความหวาดระแวงในความมั่นคงปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้งครอบครัวให้เกิดแก่ชาวบ้าน เพื่อให้ชาวบ้านเกิดความรู้สึกว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองไม่สามารถให้ความคุ้มครองได้ เมื่อชาวบ้านเห็นจริงจะแยกตัวออกจากสังคม และการปกครองเดิม *แสวงหาภาวะใหม่* ซึ่งคอมมิวนิสต์จะจูงใจด้วยการให้ความหวังใหม่ซึ่งถูกต้องดีกว่า

เมื่อเข้ามาเป็นพวกแล้วจึงให้การศึกษาในลัทธิแล้วยกระดับความเชื่อให้สูงขึ้นจนเป็นอุดมการณ์ แล้วชาวบ้านก็จะเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างได้ เพื่อความหวังอันสูงสุดนั้น

๒. การสร้างศรัทธาความเชื่อ

๒.๑ วิธีดำเนินการ

- การปลุกใจเพื่อให้เกิดความเชื่อ ส่วนมากใช้วิทยุออกข่าวประจำวัน และใช้คนสร้างศรัทธาความเชื่อ
- คอมมิวนิสต์สำรวจพื้นที่และวิจัยแล้วจึงเข้าทำการตามความเหมาะสมกับภูมิประเทศและเหตุการณ์ขณะนั้น เช่น เลือกเข้าทำการในท้องที่กันดาร การศึกษาต่ำ ขาดการคุ้มครองจากเจ้าหน้าที่ เพราะการคมนาคมไม่สะดวก

- การโฆษณาทางวิทยุกระจายเสียงของคอมมิวนิสต์กระทำการในด้านสงครามจิตวิทยา ด้วยการกรอกหูชาวบ้านทุกวัน โดยเหตุที่ชาวบ้านส่วนใหญ่มีวิทยุทรานซิสเตอร์ฟังตลอดวัน จึงมีผลให้เกิดการซึมซาบจนเคลิบเคลิ้มหลงเชื่อคล้อยตาม สำหรับชาวเขาคอมมิวนิสต์ใช้ภาษาชาวเขาโฆษณา
- ใช้วิธีการเข้าถึงประชาชนทางสายโลหิต คือ ความเป็นญาติ ความเป็นเพื่อนสนิทเสียก่อนแล้วจึงหาทางสร้างความเชื่อถือ

๒.๒ **วิธีสร้างสัทธาความเชื่อ** คอมมิวนิสต์สร้างสัทธาความเชื่อให้แก่ประชาชนในวิธีการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- เข้าไปช่วยเหลือราษฎรถึงหมู่บ้านในลักษณะนักบุญ คือ ร่วมกิน ร่วมนอน ร่วมคิด และร่วมทำงาน พร้อมกันนั้นก็ทำหน้าที่หาสมาชิกและให้การศึกษาปลุกใจระดมมวลชนให้ต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล
- วางแผนคุ้มกัน วางแผนให้ราษฎรเรียกร้อง ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือสร้างความเจริญให้กับหมู่บ้าน โดยเลือกกิจกรรมที่ไม่อาจทำได้ เพื่อให้ราษฎรเสื่อมความสัทธาทางราชการแล้วยอมตัวเป็นพวกของตน
- คอมมิวนิสต์ผู้หาสมาชิกจะบำเพ็ญตนเป็นคนโอบอ้อมอารี ให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับการเงิน การรักษาพยาบาล ตลอดจนการช่วยเหลือกิจการอื่น ๆ แก่ชาวชนบท พร้อมกันนั้นก็หาโอกาสกล่าวติเตียนรัฐบาลว่าทอดทิ้งไม่เหลียวแลชาวชนบท แล้วชี้ชวนให้เห็นความดีงามของคอมมิวนิสต์
- คอมมิวนิสต์ใช้วิธีหลอกลวงโดยอ้างเหตุผลต่าง ๆ เช่น ประเทศไทยตกเป็นเมืองขึ้นของสหรัฐอเมริกา และชักชวนให้ช่วยทำการกู้ชาติอ้างรัฐบาลคอรัปชั่น แล้วชักชวนให้ล้มล้างรัฐบาล

– ใช้ความเชื่อถือของบุคคลที่ได้รับความนับถือในชนบทเป็นสื่อสร้างความเชื่อถือ โดยทำให้คนชั้นนำของชนบทเกิดความเชื่อถือในลัทธิคอมมิวนิสต์ แล้วให้บุคคลชั้นนำนั้นเป็นผู้แสดงความคิดเห็นหรือให้คำปรึกษาต่อที่ประชุม ชาวบ้านมักจะปฏิบัติตาม เพราะมีความเชื่อถือแต่เดิมเป็นทุนอยู่แล้ว

๓. **การสร้างความเกลียด**

คอมมิวนิสต์พยายามยั่วยุและจูงใจให้ประชาชนเกลียดชังข้าราชการ บุคคลสำคัญในรัฐบาล และคณะรัฐมนตรี โดยโฆษณาชวนเชื่อใส่ร้าย หรือนำเอาข้อผิดพลาดของข้าราชการที่ทำความเสียหายต่อประชาชนเผยแพร่ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความโกรธในเบื้องแรก และเมื่อโฆษณาซ้ำ ๆ กัน ก็จะทำให้ประชาชนเกิดความเกลียดชังข้าราชการและรัฐบาล เมื่อความเกลียดชังมากขึ้นก็ย่อมมีผลให้เกิดความเคียดแค้น และเมื่อเกิดขึ้นในท้องที่โดยทั่วไปแล้ว ประชาชนก็จะลุกขึ้นปฏิวัติ นั่นคือ ความต้องการของคอมมิวนิสต์

วิธีสร้างความเกลียดของคอมมิวนิสต์พอจะประมวลได้ดังต่อไปนี้

๓.๑ ยุแหย่ประชาชนให้เกลียดชังข้าราชการ ว่ากดขี่ข่มแหง เบียดเบียนราษฎรผู้ยากจน โดยยกตัวอย่างความประพฤติของข้าราชการบางคนที่ราษฎรทราบอยู่แล้ว

๓.๒ สร้างสถานการณ์ว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลฆ่าราษฎรที่ชาวบ้านรักใคร่นับถือ ซึ่งความจริงฝ่ายคอมมิวนิสต์เป็นผู้ฆ่าเอง คอมมิวนิสต์แต่งกายเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลทำการปล้นสดมภ์ แล้วโฆษณาใส่ร้ายว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประพฤติชั่ว ทำการปล้นราษฎร

๓.๓ โฆษณาชวนเชื่อว่า ข้าราชการตลอดจนรัฐมนตรีบางคนทุจริตต่อหน้าที่ สร้างความร่ำรวยให้แก่ตนเอง

๓.๔ โฆษณาชวนเชื่อว่า รัฐบาลปัจจุบันไม่ดี ไม่เอาใจใส่ต่อประชาชน ปล่อยให้ประชาชนมีความทุกข์ยาก และที่ร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือ เอาเมืองไทยไปเป็นเมืองขึ้นของสหรัฐอเมริกา

๓.๕ โฆษณาชวนเชื่อว่า อเมริกาเข้าควบคุมทั้งด้านพลเรือน ทหาร ตำรวจ และในทางเศรษฐกิจของประเทศเป็นเหตุผลที่ว่า ประเทศเป็นเมืองขึ้นแบบใหม่ของสหรัฐอเมริกา

๓.๖ โฆษณาชวนเชื่อเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของรัฐบาล เช่น การสร้างถนนของ รพช. ก็โฆษณาบิดเบือนว่า เพื่อควบคุมกดขี่บังคับประชาชน

๔. การสร้างความหวาดกลัวและหวาดระแวง

คอมมิวนิสต์ใช้วิธีสร้างความหวาดกลัว ความหวาดระแวงให้เกิดแก่ชาวบ้าน เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง ดังนี้

๔.๑ การขู่บังคับ เช่น

- ราษฎรที่ไม่ยอมเข้าเป็นพวกหรือเป็นสายลับให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลจะต้องถูกคอมมิวนิสต์ฆ่าตาย
- ราษฎรที่เข้าเป็นพวกคอมมิวนิสต์แล้ว จะถูกขู่เข็ญว่าจะกลับไปหาเจ้าหน้าที่ไม่ได้ เพราะถูกเจ้าหน้าที่จับกุม เพราะรู้ว่าเป็นคอมมิวนิสต์ และได้ก่ออาชญากรรมขึ้นแล้ว
- ในบางท้องที่ คอมมิวนิสต์คุกคามขู่เข็ญชาวบ้านให้เป็นพวกของตนได้โดยไม่ยากนัก เพราะขาดความคุ้มครองจากเจ้าหน้าที่
- เมื่อคอมมิวนิสต์มีอาวุธพร้อมเข้าไปในหมู่บ้าน ชาวบ้านมีความกลัวจำต้องเข้าเป็นพวกโดยปริยาย
- ในบางท้องที่คอมมิวนิสต์จับคนที่ไม่ยอมเข้าเป็นพวก แล้วรุมทำร้ายต่อหน้าประชาชนจำนวนมากจนตาย ชาวบ้านจึงกลัวว่าถ้าไม่ยอมเข้าเป็นพวกก็จะถูกทำร้าย

๔.๒ กลอุบายอันชั่วช้า คือ คอมมิวนิสต์ใช้กลอุบายหลอกลวงให้ชาวบ้านประพฤติผิดกฎหมาย เมื่อเจ้าหน้าที่จะจับกุมก็ชักชวนให้หนีไปเป็นสมาชิกของคอมมิวนิสต์

๕. **สภาวการณ์ของประชาชน**

เนื่องจากชาวชนบทได้รับการศึกษาต่ำ ความรู้สึกและความเป็นอยู่จึงอยู่ในระดับต่ำ เป็นเหตุให้คอมมิวนิสต์จูงใจได้ง่าย เช่น

๕.๑ เชื่อและไว้ใจคนแปลกถิ่นได้ง่าย เป็นโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามเข้ามาเยี่ยมเยียนและชักชวนได้สะดวก ทั้งนี้เนื่องจากขนบธรรมเนียมประเพณี ในการต้อนรับของชาวไทยเป็นสิ่งเกื้อกูล

๕.๒ ชาวชนบทมักจะขอความช่วยเหลือ ในด้านการเงินจึงมักถูกเลือกไปทำงาน รับจ้าง เพื่อมีรายได้ดี ๆ ในท้องที่นั้น ๆ คือหลอกลวงไปเข้าร่วมกับกองโจรคอมมิวนิสต์ หรือทำงานอย่างอื่นตามที่หัวหน้าคอมมิวนิสต์สั่ง

๕.๓ คนหนุ่มในชนบทที่กำลังว่างงาน มักใฝ่ฝันเกี่ยวกับการทำงานเพื่อนำเงินมาใช้จ่ายเล็ก ๆ น้อย ๆ ในการครองชีพ เมื่อมีผู้มาชักชวนให้ไปทำงานจึงไปโดยง่าย แล้วจะถูกพาไปเข้าพวกกับฝ่ายตรงข้ามหรือในบางกรณีก็ถูกส่งไปศึกษาวิชาคอมมิวนิสต์ในประเทศจีนคอมมิวนิสต์ หรือเวียตนามเหนือ หรือประเทศลาว

๕.๔ ชาวบ้านส่วนมากขาดความรอบรู้ ขาดการตัดสินใจด้วยตนเองในทางที่ถูก เช่น ไม่ทราบแนวทางที่จะดำเนินชีวิตอย่างไร เคยเป็นอยู่อย่างไรก็ทำอยู่อย่างนั้น เป็นเหตุให้ผลงานไม่คุ้มกับแรงงานที่ได้ทำไป เมื่อได้รับคำแนะนำช่วยเหลือจากฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็มักจะเกิดความเชื่อถือ และถ้าคอมมิวนิสต์ใส่ร้ายข้าราชการหรือรัฐบาลก็หลงเชื่อตาม

๕.๕ ชาวบ้านส่วนมากขาดความกระตือรือร้น ไม่สนใจต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย จึงเป็นเหตุให้ไม่ทราบว่าตนมีส่วนร่วมในการปกครอง และมีสิทธิเสรีภาพอันเป็นประโยชน์จากการปกครองระบอบประชาธิปไตยอย่างไรบ้าง

สรุป

การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ในประเทศไทย เป็นไปตามหลักและวิธีการในเวียตนามเหนือและเวียตกงผสมกัน โฆษณาชวนเชื่อนั้นเต็มไปด้วยเล่ห์กะเท่ห์ กลยุทธ์กลวิธี นั่นคือการหลอกลวงด้วยวิธีการต่าง ๆ พวกเราคนไทยควรจะได้พิจารณาหาเหตุผลไม่ควรหลงงมงายเป็นการฆ่าตนเองและทำลายชาติ

ตอนที่ ๘

หน้าที่คนไทยต้องช่วยกันป้องกันภัย

ตามที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า ภัยคอมมิวนิสต์เป็นภัยร้ายแรงเพียงไร ที่สำคัญก็คือทำให้เสียเอกราช ต้องตกเป็นทาส ขาดความอิสระเสรี เสียอำนาจอธิปไตย ต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจหรืออาณัติของคนชาติอื่น ประชาชนพลเมืองก็ตกอยู่ในลักษณะทาส โดยเฉพาะอย่างยิ่งขาดความสุขทางด้านจิตใจเพราะต้องถูกบังคับ ต้องอยู่ในความหวาดกลัวและหวาดระแวงตลอดเวลา รวมความว่า ถ้าเราคนไทยปล่อยให้คอมมิวนิสต์เข้าปกครอง เราจะต้องสูญเสียเสรีภาพ สิทธิอันพึงมีพึงได้ ศาสนาที่เราควรเคารพสักการะต้องสูญเสียไป พระมหากษัตริย์ที่เราจงรักภักดีเป็นมิ่งขวัญของประชาชนทั้งชาติต้องถูกล้มราชบัลลังก์ เราจะถูกปล้นที่ดินอันอุดมสมบูรณ์ โดยคนชาติอื่นยึดเอาไปให้คนของเขาทำมาหากิน แล้วพวกเราชาวไทยจะไปอยู่ที่ไหน จะเลื่อนลงไปทางใต้อีกก็คือลงไปอยู่ในทะเล แล้วจะอยู่ได้อย่างไร ขอให้คิดให้กระจ่างชัดว่า คอมมิวนิสต์มุ่งร้ายต่อไทยเราและดำเนินการบ่อนทำลายถึงกับต่อสู้กันด้วยอาวุธ และปรากฏแน่ชัดจากการกวาดล้างของทหารและตำรวจแล้วว่า ฝ่ายคอมมิวนิสต์มีศูนย์ปฏิบัติการประกอบด้วยค่ายที่พักโรงครัว คลังอาวุธ อัตรากำลังพล ที่รักษาพยาบาลและยารักษาโรค ตั้งอยู่ทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นจุด ๆ เกือบทุกจังหวัด แล้วมีการสื่อสารติดต่อกัน ส่วนทางภาคใต้ก็มีศูนย์ปฏิบัติการอยู่หลายจังหวัด มีลักษณะทำนองเดียวกัน ภาคกลางก็มีบางจังหวัด เช่น จังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ นอกจากนี้อยากจะให้พี่น้องชาวไทยได้คิดว่า การที่ทหารและตำรวจกวาดล้างฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ดี การซุ่มโจมตีของฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ดี คือ คนไทยรบกันฆ่าพี่น้องกันเอง ด้วยการสนับสนุนของคอมมิวนิสต์ภายนอกประเทศ เป็นความมุ่งหมายสำคัญของคอมมิวนิสต์ ประเทศผู้นำที่ต้องการให้มีการรบกันเองเพื่อให้อ่อนกำลังลง ด้วยการสนับสนุนส่งอาวุธดี ๆ และเสบียงอาหารตลอดจนการเงินเป็นค่าใช้จ่าย ทั้งส่งผู้นำเข้าทำการฝึกอบรมทั้งด้านการเมืองและการยุทธ

เมื่อฝ่ายคอมมิวนิสต์ดำเนินถึงขั้นตั้งกองทัพประจำการ การต่อสู้ระหว่างรัฐบาลกับฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็มากและใหญ่ขึ้น ในที่สุดคอมมิวนิสต์ก็เตรียมการเข้ายึดพื้นที่และต่อไปยึดการปกครอง แต่ขณะนี้คอมมิวนิสต์ยังไม่สามารถตั้งกองทัพประชาชนได้ เพราะความเข้มแข็งต่อต้านการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ที่รัฐบาลดำเนินการอยู่ จึงยังไม่สายที่ประชาชนคนไทยทั้งชาติจะได้ร่วมมือกับรัฐบาล เพื่อช่วยกันสร้างความสงบสุขขึ้นภายในประเทศ พร้อมทั้งป้องกันการรุกรานจากภายนอกประเทศ ซึ่งเราร่วมกันทำได้ คือ

๑. **บุคคลมีหน้าที่ป้องกันประเทศ** คนไทยผู้รักชาติไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชายเด็กหรือผู้ใหญ่ มีหน้าที่ป้องกันประเทศด้วยกันทั้งนั้น ในเมื่อถูกรุกรานจากข้าศึกหรือการแทรกซึมบ่อนทำลายของคอมมิวนิสต์ ไม่ใช่ว่าการป้องกันประเทศจะเป็นหน้าที่ของทหารตำรวจเท่านั้น เราต้องรับผิดชอบร่วมกันในความอยู่รอดของประเทศ พลเมืองมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้ทหารและตำรวจทำการรบได้ผลหรือต่อสู้ได้เปรียบแก่ฝ่ายตรงข้าม ในการทำหน้าที่แนวหลัง กล่าวคือ การให้ข่าวที่ถูกต้อง การส่งเสริมให้กำลังใจการช่วยเหลือร่วมมือตามที่ทางการทหารและตำรวจขอร้องหรือเข้าร่วมปฏิบัติการ เช่นการนำทาง การให้คำแนะนำเพื่อเป็นช่องทางที่อาจได้เปรียบในทางยุทธวิธี เช่นการให้ความกระจ่างแจ้งในเรื่องภูมิประเทศและเหตุการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนแหล่งที่อยู่ แหล่งที่เก็บอาวุธ เครื่องมือสื่อสารของฝ่ายคอมมิวนิสต์

คนไทยทุกคนจำเป็นต้องเป็นหูเป็นตา คอยสดับตรับฟังและสังเกต ความเคลื่อนไหว ของกลุ่มบุคคลอันเป็นภัยต่อประเทศชาติ แล้วแจ้งแก่เจ้าหน้าที่ในวิถีทางที่ตนเองปลอดภัย หรือบางครั้งก็จำเป็นต้องเสี่ยงเพื่อประเทศชาติ ต้องเสียสละเพื่อชาติในกรณีที่ฉุกเฉินหรือจำเป็น

หน้าที่สำคัญในการร่วมป้องกันประเทศอีกทางหนึ่งก็คือ หาทางให้ผู้หลงผิดหรือหลงเชื่อตามคำโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ ให้เข้าใจถูกหรือยอมมอบตัวแก่เจ้าหน้าที่ ซึ่งทางราชการไม่เอาโทษแต่ประการใด ในกรณีนี้จะกระทำได้ต่อญาติที่หลงผิดได้ไม่ยากนัก เพื่อนฝูงที่สนิทก็อาจทำความเข้าใจกันได้ ถ้าช่วยกันทำได้ดังกล่าวนี้

ก็เป็นการลดการรบราฆ่าฟันกันเองลงได้มาก และเมื่อช่วยกันดำเนินการเกลี้ยกล่อมจนถึงที่สุด ไทยเราก็จะรวมกัน สมตามภาษิตที่ว่า "เรารวมกันเราอยู่ เราแยกกันเราตาย"

อนึ่ง คอมมิวนิสต์มีกลวิธีการโฆษณาชวนเชื่อ ซึ่งไม่ตรงกับความจริง มีการปฏิบัติด้วยการหลอกลวง เช่น การสร้างสัทธาความเชื่อ เอาดีเข้าต่อ ด้วยการสร้างความกลัว หรือด้วยวิธีการอื่น ๆ ตามกล่าวมาแล้วแต่ตอนต้น เราคนไทยทั้งหลายต้องพิจารณาไตร่ตรองและหาข้อเท็จจริงว่ามีความจริงเพียงไร อย่าได้หลงคารม หลงสำนวนโวหารของนักโฆษณาชวนเชื่อ จะเป็นทางวิทยุกระจายเสียง หรือจากบุคคลที่มาติดต่อก็ตาม การรู้ทันคนเป็นสิ่งสำคัญส่วนหนึ่งที่จะช่วยกันป้องกันประเทศ แต่ถ้าหลงเชื่อโดยไม่มีเหตุผลก็ย่อมเป็นการทำลายชาติ ขอวิงวอนให้ประชาชนคนไทยจงได้สังวรณ์ไว้ด้วย

๒. **บุคคลมีหน้าที่รับราชการทหาร** ทุกประเทศย่อมมีทหารไว้ป้องกันศัตรูทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อดำรงไว้ซึ่งเอกราชของประเทศ บัดนี้เรามีศัตรูภายในประเทศ คือ คอมมิวนิสต์ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากนอกประเทศ ฉะนั้นเมื่อมีการเกณฑ์ทหารก็ดี การระดมพลก็ดี เราจำต้องเข้ารับราชการเพื่อทำหน้าที่ป้องกันประเทศโดยถือว่าเป็นหน้าที่อันแท้จริง แม้ว่าจะเสียชีวิตก็ได้ชื่อและได้รับเกียรติว่าเป็นวีรบุรุษของชาติ

การรบของทหารหรือตำรวจที่จะเอาชนะข้าศึกได้นั้น มีความจำเป็นต้องเอาชนะใจประชาชนเสียก่อน ด้วยการปฏิบัติการเข้าถึงจิตใจของประชาชน นั่นคือ การแสดงเมตตากรุณาต่อประชาชน ให้การช่วยเหลือในสิ่งพึงกระทำได้ แสดงตนเป็นกันเองไม่รังแกเบียดเบียน และสร้างคุณงามความดีอื่น ๆ หากเป็นไปได้ดังว่านี้ประชาชนก็เข้ามาเป็นพวก ฝ่ายทหารและตำรวจจะหาข่าวกรองได้เป็นอย่างดี ในการปฏิบัติก็จะเป็นไปโดยถูกต้องตรงเป้าหมาย นอกจากนั้นประชาชนจะให้ความร่วมมือทุกอย่าง ความสำเร็จในการที่จะให้คอมมิวนิสต์หมดไปจากผืนแผ่นดินไทยก็จะได้เร็วขึ้น และเสียเลือดเนื้อน้อยลง

๓. **บุคคลมีหน้าที่รักษาไว้ซึ่งการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข** ตามที่ได้กล่าวมาแล้วแต่ตอนต้นว่า ขนบธรรมเนียม

ประเพณีของไทยเรา เหมาะสมแก่การปกครองตามระบอบประชาธิปไตยโดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข และยังกล่าวถึงว่า พระมหากษัตริย์มีความสำคัญต่อการปกครองอย่างไร แม้ก่อนเปลี่ยนการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราช มาสู่การปกครองระบอบประชาธิปไตย เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ ในวิธีปฏิบัติการปกครองซึ่งองคพระมหากษัตริย์ทุกพระองค์ทรงตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม อันถือได้ว่าพระองค์ต้องทรงกระทำเพื่อทะนุบำรุงประชาราษฎร์ให้พสกนิกรของพระองค์มีความสุข มีความอิสระเสรีในการประกอบอาชีพ การถือศาสนา ฯลฯ จึงถือได้ว่า ประเทศไทยมีการปกครองตามระบอบเสรีประชาธิปไตยโดยปริยายมาเป็นเวลาช้านาน

ด้วยเหตุนี้ เราชาวไทยจึงมีความจำเป็นต้องรักษาไว้ซึ่งการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ด้วยการต่อสู้กับศัตรูภายในและภายนอกประเทศตามวิถีทางที่เราควรทำได้ตามกล่าวมาแล้วทั้ง ๒ ข้อข้างต้น

๔. **บุคคลมีหน้าที่เคารพต่อกฎหมาย** การที่มีคนทำผิดกฎหมายย่อมก่อความยุ่งยากแก่ประเทศชาติ แต่ตรงกันข้ามถ้าประชาชนเคารพต่อกฎหมายบ้านเมืองข้าราชการตั้งอยู่ในความสุจริต ความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนกับข้าราชการเป็นไปฐานญาติ บ้านเมืองก็มีความสงบสุข การแทรกซึมบ่อนทำลายของคอมมิวนิสต์ก็ทำได้ไม่สะดวก นักเจ้าหน้าที่ทั้งฝ่ายทหาร ตำรวจ และพลเรือนก็จะได้หันเหไปในทางด้านการปราบปรามและการพัฒนา เพื่อความเจริญของประเทศ แต่ตรงข้ามถ้ามีผู้กระทำผิดกฎหมายบ้านเมืองมากขึ้น ความอลเวงความปั่นป่วนในสังคมพร้อมทั้งเป็นโอกาสอันดีของคอมมิวนิสต์ในการขยายตัวก็จะเกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้ จึงขอวิงวอนขอร้องพี่น้องชาวไทยผู้รักชาติจงตั้งใจประกอบอาชีพโดยสุจริต มีความประพฤติอยู่ในศีลธรรมจรรยา เพื่อความสงบสุขของชาติสืบต่อไป

ความจริงหน้าที่ของคนไทยยังมีอีกหลายอย่าง เช่น หน้าที่ในการเสียภาษีอากร สิทธิในการเลือกตั้ง มีหน้าที่ช่วยเหลือราชการตามที่กฎหมายบัญญัติ และหน้าที่รับการศึกษาอบรมขั้นประถมศึกษา แต่ไม่ขอกล่าวรายละเอียดในเรื่องดังกล่าวนั้น ใคร่ขอ

ย้ำถึงหน้าที่ขจัดภัยคอมมิวนิสต์ โดยขอร้องคนไทยทั้งชาติให้ร่วมกันปฏิบัติด้วยความพร้อมเพรียงเพื่อให้คอมมิวนิสต์หมดไปจากประเทศไทยโดยย่อดังต่อไปนี้

- ให้ข่าวที่ตั้งศูนย์ปฏิบัติการของคอมมิวนิสต์
- ให้ข่าวที่ซ่อนและเก็บอาวุธ เครื่องมือสื่อสาร
- ให้ข่าวการเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์
- ช่วยให้ผู้หลงผิดกลับตัวกลับใจ มอบตัวต่อเจ้าหน้าที่
- รวมกลุ่มร่วมกับหน่วยคุ้มครองหมู่บ้าน ทหาร และตำรวจ
- รวมกลุ่มต่อสู้กับคอมมิวนิสต์
- ช่วยกันรักษาของจังหวัดหรือของรัฐ เช่น เครื่องจักรกล สะพาน
- รวมกลุ่มรักษาความสามัคคีของหมู่บ้านตำบล
- ไม่ยอมส่งเสบียงอาหารให้คอมมิวนิสต์
- ไม่ยอมให้ที่พักแก่พวกคอมมิวนิสต์
- ตั้งกลุ่มของหมู่บ้านเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ
- และอื่น ๆ ที่เห็นว่าเป็นประโยชน์

สรุป

ในที่สุด **ขอให้ยอมสู้ตายเพื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอันเป็นที่เคารพสักการของชาวเรา** *เราจะไม่ยอมให้คอมมิวนิสต์ล้มราชบัลลังก์ของพระองค์เป็นอันขาด*

หนังสือที่ค้นคว้า

๑. หลักและการปฏิบัติของคอมมิวนิสต์
๒. ปราบกบฏคอมมิวนิสต์
๓. แนวสอนการเข้าถึงประชาชน
๔. เมื่อคอมมิวนิสต์ยึดครอง
๕. กำแพงน้ำตา
๖. ลัทธิคอมมิวนิสต์มุ่งครองโลก
๗. ชาติเชื้อไทย
๘. ประตูมีตา
๙. การล้างสมองในจีนแดง
๑๐. คนเราควรเชื่ออะไร
๑๑. วารสารข่าวสารสมาคมไทยอเมริกัน ปีที่ ๓ ฉบับที่ ๔/๒๕๑๔
๑๒. ประวัติคอมมิวนิสต์ยุคปัจจุบัน
๑๓. กองทัพสงครามประชาชน
๑๔. การคุกคามของคอมมิวนิสต์ต่อประชาชน
๑๕. คอมมิวนิสต์อดีตและปัจจุบัน
๑๖. หนังสือ ๒๕ ปี แห่งมิตรภาพไทยอเมริกัน
๑๗. การเสริมสร้างสันติภาพ
๑๘. หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ
๑๙. New Standard Encyclopedia
๒๐. องค์การสหประชาชาติของคนทุกคน

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 112-116 ถนนบริพัตร สำราญราษฎร์ พระนคร โทร.810541 นายชวน ศรสงคราม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2515

ใบแก้คำผิด

หน้า	บรรทัดที่	คำผิด	คำถูก
11	21	Diplome detudes Superieure	Diplôme d'études Supérieure
23	9	behavire	behavior
25	11	หนง	หนึ่ง
30	6	ได	ได้
37	6	ใช	ใช้
40	12	ไมให	ไม่ให้